

Ričards Vurmbrands

MARKSS

UN

SÄTANS

SPINNING & WEAVING

Ričards Vurmbrands

**MARKSS
UN SĀTANS**

RĪGA 1993

Richard Wurmbrand
MARX AND SATAN
Crossway Books, Westchester, Illinois
© 1986 by Richard Wurmbrand

No angļu val. tulkojusi *Silvija Brice*
Redaktore *Valda Zvaigzne*
Mākslinieki *Kristīne Strēle*
Toms Lapsa

© Silvija Brice, tulkojum
latviešu valodā, 1990
© LBJA, 1993

IEVADS

Šis darbs aizsākās kā neliela brošūra, kurā bija tikai mājieni par iespējamām sakarībām starp marksismu un sātānisko baznīcu.

Iepriekš neviens nebija uzdrošinājies par to rakstīt. Tāpēc jutu piesardzību un pat biklumu. Tomēr laika gaitā es uzkrāju aizvien vairāk un vairāk pierādījumu — tādu pierādījumu, kuri, es ceru, pārliecinās jūs par garīgajām briesmām, kādas sev līdzī neizbēgami nes komunisms.

Sodien marksisms valda pār trešdaļu cilvēces. Ja būtu iespējams parādīt, ka šīs kustības aizsācēji un noziedznieki aiz slēgtām durvīm patiesībā pielūguši velnu, apzināti izmantodami sātāniskos spēkus, vai šāda biedējoša apjēgsme neliktu rīkoties?

Ja kāds uz līdzenas vietas gribētu noraidīt manu tēzi, mani tas nepārsteigtu. Zinātne un tehnika tik strauji attīstās tāpēc, ka mēs aizvien esam gatavi izmest lūžņos novecojušus mehānismus par labu jaunām ierīcēm. Gluži citādi notiek socioloģijas un reliģijas jautājumos. Idejas mirst grūti, un uzskatu sistēmu, atšķirībā no kompjuātera disketes, nav viegli mainīt vai aizvietot ar citu. Pat svaigi pierādījumi var nepārliecināt. Dažu prātu durvīm ir ierūsējušas eņģes. Taču es piedāvāju ticamus pierādījumus, lai atbalstītu savu tēzi, un aicinu jūs rūpīgi tos pārdomāt.

Komunisti, bez šaubām, ir ņēmuši vērā šo grāmatu, kura pārtulkota krievu, ķīniešu, rumāņu, vācu, slovaku u. c. valodās un lielos daudzumos slepeni ieviesta valstīs aiz dzelzs priekškara. Tā, piemēram, Austrumberlī-

nes žurnāls «*Deutsche Lehrerzeitung*» rakstā ar nosaukumu «*Marksa slepkava*» kaislīgi apsūdzēja manu grāmatu, dēvējot to par «visplašāk pamatoto, izaicinošāko un riebīgāko darbu, kurš vēršas pret Marksu».

Vai Marksu var tik viegli iznīcināt? Vai šis ir viņa Ahileja papēdis? Vai marksisms tiktu diskreditēts, ja cilvēki zinātu par tā saikni ar sātanismu? Vai pietiekami daudziem tas rūp?

Marksisms ir mūsdienu dzīves lielais fakts. Lai kāds būtu jūsu uzskats par to, lai jūs ticētu vai neticētu sātana eksistencei, lai kādu nozīmību jūs piešķirtu sātana kultam, kuru piekopj zināmās aprindās, — es lūdzu jūs pārdomāt, izsvērt un novērtēt dokumentus, kurus sniedzu šai grāmatā.

Ticu, ka tā palīdzēs jums atrast orientāciju problēmās, kurām marksisms šodien pakļauj jebkuru Zemes iedzīvotāju.

I

MAINĪTĀ UZTICĪBA

Marksa kristīgie sacerējumi

Sodien trešdaļa pasaules ir marksistiska. Tādā vai citādā formā marksismu daudzi pieņēmuši arī kapitālistiskajās valstīs. Ir pat kristieši, pārsteidzošā kārtā arī garīdznieki, daži no tiem — augstā stāvoklī, kuri ir pārliecināti — ja Jēzus varbūt ir zinājis pareizās atbildes uz to, kā nonākt debesīs, tad Marksam ir bijušas pareizās atbildes uz to, kā palīdzēt izsalkušajiem, nabagajiem un apspiestajiem šepat zemes virsū.

Ir sacīts, ka Markss bijis dziļi humāns. Viņu vadījusi viena doma — kā palīdzēt ekspluatētajām masām. Viņš apgalvoja, ka nabadzībā tās iedzenot kapitālisms. Tiklīdz pēc proletariāta diktatūras pārejas posma šī satrunējusī sistēma būšot gāzta, radīšoties sabiedrība, kurā ikviens pēc savām spējām strādāšot kolektīvam piederošās rūpnīcās un fermās un saņemšot atlīdzību pēc savām vajadzībām. Nebūšot nedz valsts, kas valda pār individu, nedz karu, nedz revolūciju, būšot vienīgi mūžīga, vispārēja brālība.

Lai masas sasniegtu laimi, vajadzīgs vairāk nekā tikai gāzt kapitālismu. Markss raksta:

Reliģijas kā cilvēku iluzorās laimes iznīcināšana ir viņu patiesās laimes ķīla. Aicinājums atsacīties no ilūzijām par viņu stāvokli ir aicinājums atsacīties no stāvokļa, kurš prasa ilūzijas. Tādējādi reliģijas kritika ir kritika par šo bēdu leju, kuras oreols ir reliģija.¹

Tiek apgalvots, ka Markss nostājies pret reliģiju tāpēc, ka reliģija kavē komunistiskā ideāla piepildījumu, kuru viņš uzskatīja par vienīgo risinājumu pasaules problēmām.

Sādi savu nostāju skaidro marksisti, un diemžēl ir arī garīdznieki, kuri to skaidro gluži tāpat. Reverends Estreihers Lielbritānijā kādā svētrunā teica:

Komunisms — lai kādas, gan labas, gan ļaunas, būtu tā mūsdienu daudzveidīgās formas — sākotnēji ir kustība ar mērķi neļaut cilvēkam ekspluatēt savu līdzcilvēku. Socioloģiskā ziņā Baznīca ir bijusi un pa lielai daļai joprojām ir pasaules ekspluatatoru pusē. Kārlis Markss, kura teorijas tikai caurspīdīgi aizplīvuro kaislīgu tieksmi pēc taisnības un brālības, kam saknes meklējamas jūdu praviešu mācībās, nīda reliģiju tāpēc, ka tā tika izmantota kā instruments, lai saglabātu *status quo*, kurā bērni bija vergi un nostrādājās līdz nāvei, lai citus šeit, Lielbritānijā, darītu bagātus. Pirms simt gadiem tas vis nebija nekāds lēts joks — pateikt, ka reliģija ir opijs tautai. [...] Kā brāļiem iekš Kristus mums jāvienojas neliekuļotā nožēlā, zinot, cik liels mūsu parāds katra komunista priekšā.²

Marksisms iespaido cilvēku domāšanu, jo tam ir panākumi, taču panākumi vēl nepierāda neko. Panākumus bieži gūst arī pūšļotāji. Panākumi apliecina tiklab maldus, kā patiesību. Turpretī maldi var būt lietderīgi, ja paver ceļu uz dziļāku patiesību. Tādēļ derētu analizēt dažus Marksa darbus, neņemot vērā to panākumus.

Kas bija Markss? Agrā jaunībā Kārlis Markss zvērēja, ka ir kristietis, un kā tāds arī dzīvoja. Viņa pirmais literārais sacerējums saucas «Ticīgo vienība ar Kristu». Tur mēs lasām šos skaistos vārdus:

Caur mīlestību uz Kristu mēs reizē atveram savu sirdi mūsu brāļiem, kuri garā vienoti ar mums un kuriem Viņš upurējis pats sevi.

Markss zināja veidu, kā cilvēkiem kļūt par mīlošiem brāļiem, — kristietību.

Viņš turpina:

Vienība ar Kristu spētu sniegt iekšēju pacēlumu, remdējumu bēdās, rāmu paļāvību, atvērt sirdi cilvēkmīlestībai, visam cildenajam un dižajam nevis godkāres un slavas bet vienīgīgi Kristus dēļ.³

Apmēram tai pašā laikā Markss savā domrakstā «Jauna cilvēka pārdomas, izvēloties arodu» raksta:

Pati reliģija mums māca, ka Ideāls, uz kuru visi tiecas, uzupurējās cilvēces labā, un kurš gan iedrošināsies apstrīdēt

šādus apgalvojumus? Ja mēs esam izvēlējušies stāvokli, kurā spējam paveikt Viņa dēļ visvairāk, tad mūs nekad nesalauzis nekādas nastas, jo tās ir vienīgi upuri, kas nesti visu labā.⁴

Markss sāka dzīvi kā Kristus ticīgais. Kad viņš beidza augstskolu, diplomā zem virsraksta «Reliģiskās zinības» bija rakstīts sekojošais:

Viņa zināšanas par kristīgo ticību un morāli ir visai pilnīgas un labi pamatotas. Noteiktā apjomā zina kristīgās Baznīcas vēsturi.⁵

Tomēr kādā domrakstā, kurš tapis tai pašā laika posmā, viņš sešreiz ir atkārtojis vārdu «iznīcināt», kuru eksāmenā nebija lietojis neviens no viņa kolēģiem. «Iznīcinātājs» tolaik kļuva par viņa iesauku. Bija tikai dabiski, ka viņš grib iznīcināt, jo par cilvēci viņš runāja kā par «cilvēciskajiem atkritumiem» un teica: «Neviens mani neapciemo, un tas man patīk, jo mūsdienū cilvēce var [rupjība]. Tā ir neliešu banda.»

Marksa pirmie raksti pret Dievu

Isi pēc tam, kad Markss saņēma šo diplomu, viņa dzīvē notika kaut kas neizprotams — viņš kļuva dziļi un kaislīgi antireliģiozs. Pamazām parādījās jauns Markss.

Kādā dzejolī viņš raksta: «Es vēlos atriebties Tam, kurš debesīs valda.»⁶ Tātad viņš bija pārliecināts, ka debesīs ir Tas, kurš valda, tomēr naidojās ar Viņu. Taču Valdnieks nebija nodarījis viņam neko ļaunu. Markss piederēja pie samērā pārtikušas ģimenes. Bērniņā nebija piedzīvojis trūkumu. Viņš bija krietni turīgāks par daudziem saviem studiju biedriem. Kas gan radīja tik šaušalīgu naidu pret Dievu? Nav zināmi nekādi personīgi motīvi. Vai Kārlis Markss šai deklarējumā bija vienīgi kāda cita domu paudējs? To mēs nezinām.

Tajos gados, kad vairums jaunu cilvēku aizrautīgi sapņo par to, kā darīs labu citiem, un gatavojas uzsākt karjeru, jaunais Markss savā dzejolī «Izmisušā lūgšana» uzrakstīja sekojošas rindas:

Dievs ļauni atņēmis man itin visu,
Vien lāsts un mokas ir mans liktenis.
Zūd Dieva pasaules, nav atsaucamas,
Ir atriebšanās viss, kas palicis.

Es savu troni būvēšu jo augstu,
Būs šausmas ledainas tā virsotne,
Jo troņa balsti — mānīcīgas baismas,
Un melnas ciešanas tam apsardze.

Kas gaišu skatu manam tronim veltīs,
Mēms, nāves bālumā tas atkāpsies,
To sagrābs aklā mirstība kā stingums,
Un viņa laime cels sev kapenes.⁷

Markss sapņoja par to, kā izpostīt pasauli, kuru radījis Dievs. Citā dzejolī viņš teica:

Kā dievišķais uzvarētājs
Es iešu caur pasaules drupām
Un, piešķirdams vārdiem darbīgu spēku,
Pats būšu kā Radītājs.⁸

Vārdi «Es savu troni būvēšu jo augstu» un atzīšanās, ka no tā, kurš sēdēs šai tronī, plūdīs vienīgi baismas un ciešanas, atgādina mums Lucifera lielīgo dižošanos: «Es uzkāpšu debesīs, es paaugstināšu savu goda krēslu pār Dieva zvaigznēm» (Jesaja, 14:13).

Varbūt tā nebija sagādīšanās, ka Bakuņins, kurš kādu laiku bija viens no Marksa tuvākajiem draugiem, rakstīja:

Markss mīl tikai tos, kas viņu dievina. Lai viņš kādu paciestu, tam vismaz jābaidās no viņa. Markss ir ārkārtīgi lepns, līdz pat nekrietnībai un ārpriekam.⁹

Sātaniskā baznīca un «Oulanems»

Kādēļ Markss vēlējās šādu troni?

Atbilde rodama mazpazīstamā drāmā, kuru viņš sarakstīja studiju gados. Tā saucas «Oulanems». Lai izskaidrotu šo nosaukumu, nepieciešama atkāpe.

Viens no sātaniskās baznīcas rituāliem ir melnā mise, kuru sātanisma priesteri notur pusnaktī. Otrādi apgrieztos svečtuos ieliek melnas sveces. Priesteris ir tērpies greznā talārā, taču ar vilēm uz ārpusi. Viņš nolasa visu, kas rakstīts sprediķu grāmatā, taču lasīt sāk no beigām. Dieva, Jēzus un Marijas svēto vārdu

lasa otrādi. Krucifiksu piestiprina otrādi vai arī mīda kājām. Par altāri kalpo kails sievietes ķermenis. Uz apsvētītas oblātas, kura nozagta baznīcā, uzraksta sātana vārdu un to izmanto parodētām svētajam vakarēdienam. Melnās mises laikā tiek sadedzināta Bībele. Visi klātesošie solās izdarīt septiņus nāves grēkus, kuri uzskaitīti katoļu katehismā, un nekad neveikt nevienu labu darbu. Seko orgija.

Velna pielūgšana ir ļoti sena. Bībelei ir daudz kas sakāms par to — un pret to. Tā, piemēram, lai gan Dievs uzticēja jūdiem īsteno reliģiju, viņu ticība dažkārt sašķobījās un viņi «upurēja jodiem» (5. Mozus gr., 32:17). Un ķēniņš Jerobeāms reiz iecēla priesterus jodiem (2. Laiku gr., 11:15).

Tāpat cilvēki kopš neatminamiem laikiem ir ticējuši velna eksistencei. Viņa ķēniņvalsts raksturīga iezīme ir grēks un ļaunums, tās neizbēgamais iznākums ir sabrukums un iznīcība. Ļaunuma milzīgā koncentrācija nebūtu bijusi iespējama ne senlaikos, ne modernajā komunismā un nacismā, ja nebijis vadošā spēka — paša velna. Viņš ir plānotājs prāts, slepenais musinātājs, kurš dod vienojošo enerģiju savai diženajai shēmai, kā valdīt pār cilvēci.

Raksturīgi, ka «Oulanems» ir svēta vārda inversija. Tā ir anagramma no Emanuēla, Jēzus bībeliskā vārda, kurš senebreju valodā nozīmē «Dievs ar mums». Šādas vārdu inversijas melnajā maģijā tiek uzskatītas par iedarbīgām.

Drāmu «Oulanems» mēs spēsīm izprast, vienīgi ņemot vērā savādu atzišanos, kuru Markss izteicis dzejoli «Spēlmanis», ko vēlāk atkārtoja gan viņš pats, gan viņa sekotāji:

Plūst elles tvaiks un pārņem smadzenes,
Līdz topu ārprātīgs, un sirds man gluži cita.
Vai redzi zobenu?
Pats tumsas princis
Pārdeva to man.
Man sit viņš stundu, rāda zīmes.
Vēl drošāk spēlēju es nāves deju.¹⁰

Šīs rindas iegūst vēl lielāku nozīmi, kad uzzinām, ka sātāniskā kulta augstākās iniciācijas rituālos kandidātam tiek pārdots «noburts» zobens, kurš nodrošina panākumus. Ar asinīm, kas ņemtas no abu plaukstu pamatiem, kandidāts paraksta līgumu par to, ka viņa

dvēsele pēc nāves piederēs sātanam, un tādējādi samaksā par zobenu.

(Lai ļautu lasītājam aptvert šo dzejoļu baismīgo nolūku, man — lai arī ar dabisku pretīgumu — jāpieņem, ka «Sātanskā Bībele» vēsta: «Krucifikss simbolizē bālu nespēju, kas karājas kokā,» — un nosauc sātanu par «neizteicami dižo Tumsas Princi, kurš valda pār pasauli». Pretstatā «Betlēmes mūžīgajai nešķīstībai», «nolādētajam nācarietim», «bezpēcīgajam ķēniņam», «zūdošajam un mēmajam dievam», «negēlīgajam un pretīgajam Sātana varenības tikoņajam» velns tiek dēvēts par «Gaismas dievu», bet eņģeļi «saduguši dreb aiz bailēm, zemojas viņa priekšā un liek kristiešu mīļiem grīļojoties iet pretī bojāejai.»)

Tagad es citēšu no drāmas «Oulanems»:

Un arī viņi ir Oulanems, Oulanems.
Vārds dimd kā nāve, dimd un dimd,
Līdz izdziest žēlā vaidā.
Ak, nu tas mans! Tas ceļas man no dvēslis
Tik dzirds kā gaiss, tik stiprs kā mani kauli.¹¹
Bet manās rokās jaunajās ir spēks,
Lai grautu tevī [t. i., personificēto cilvēci] vētras
niknumā,

Kad bezdibens mūs abus tumsā gaida.
Tu nogrimsi, es smiedams pakal steigšos
Un čukstēšu: «Nāc lejup, līdzī man, ak, draugs.»¹²

Bībelē, kuru Markss studēja skolā un itin labi pazina brieduma gados, ir teikts, ka velnu sagūstīs eņģelis un nogrūdīs viņu bezdibenī (Jāņa Atklāsmes gr., 20:3). Markss alkst ieraut visu cilvēci šai bezdibenī, kurš paredzēts velnam un viņa eņģeļiem.

Kas šai drāmā runā ar Marksa muti? Vai ir iedomājams, ka jauna studenta lolotais mūža sapnis būtu vīzija, kad tumsas bezdibenī («tumsība» Bībelē apzīmē arī ellī) iegāžas visa cilvēce, bet viņš pats smejas, sekodams tiem, kurus ievēdis neticībā? Šis ideāls netiek kultivēts nekur citur pasaulē kā vien sātanskās baznīcas augstāko pakāpju iniciācijas rituālos.

Kad drāmā pienāk Oulanema nāves stunda, viņš saka:

Viss sabrucis. Mans laiks ir aiztecējis.
Ir pulkstens apstājies un drupās pundurnams.
Drīz kļaušu mūžību pie savām krūtīm
Un baismus lāstus kliegšu cilvēcei.¹³

Marksam ir ļoti patikuši Mefistofeļa vārdi no Gētes «Fausta»: «Viss, kas rodas un kas zēl, ir vērts, ka atkal nebūtībā grūtu.» Viss, ieskaitot proletariātu un biedrus. Markss šos vārdus citē «18. brimerā». ¹⁴ Staļins rīkojās saskaņā ar tiem un iznīcināja pat savu paša ģimeni.

«Faustā» sātans dēvēts par garu, kas visu noliedz. Tieši tāda pati ir Marksa nostāja. Viņš raksta par «nežēlīgu visa pastāvošā kritiku»; par «karu pret stāvokli Vācijā»; par «nesaudzīgu kritiku pret visiem». Vēl viņš piebilst: «Preses pirmais pienākums ir iedragāt pastāvošās politiskās sistēmas pamatus.» ¹⁵ Par sevi Markss ir teicis, ka viņš esot «visizcilākais tā saucamā pozitīvā nīdējs». ¹⁶

Sātāniskā sekta nav materiālisma piekritēja. Tās pārstāvji tic mūžīgajai dzīvei. Oulanems, tēls, caur kuru runā Markss, to neapstrīd. Viņš atzīst mūžīgo dzīvi, taču — kā dzīvi galēji sakāpinātā naidā.

Vērts piezīmēt, ka velniem mūžība nozīmē mocības. Ievērojiet dēmonu pārmetumu Jēzum: «Vai tu esi nācis priekšlaiku mūs mocīt?» (Mateja evaņģ., 8:29).

Markss ir līdzīgi apsēsts:

Ha! Mūžība! Tās skumjas mūžīgas
Un Nāve neapprakstāma, bez mēra,
Un liekulība zema, lai mūs izsmietu,
Bet paši mēs vien akls mehānisms,
Par ākstiem Laikam, Telpai radīti,
Bez mērķa cita kā vien rasties un iet bojā,
Un būt par celtņi, ko var nopostīt. ¹⁷

Tagad mēs sākam saprast, kas notika ar jauno Marksu. Viņam bija kristīga pārlicība, taču viņa dzīvesceļš nebija konsekvents. Korespondence ar tēvu liecina par to, ka dēls izklaidēs izšķiedis lielas naudas summas un nemitīgi ķīldojies ar vecākiem par dažādiem jautājumiem. Tad, šķiet, viņš ir pievienojies ārkārtīgi slepenās sātāniskās baznīcas principiem un piedalījies iniciācijas rituālos.

Sātans, kuru viņa dievinātāji redz savās halucinātorrajās orgijās, patiesībā runā caur viņiem. Tādējādi Markss ir vienīgi sātana domu paudējs, kad savā dzējolī «Izmisušā lūgšana» izsaka vārdus «es vēlos atriebties Tam, kurš debesīs valda».

Ieklausieties «Oulanema» nobeigumā:

Ja ir Kaut Kas, kurš aprīt spēj,
 Es tajā metīšos, ja arī tāpēc pasaule grūs drupās —
 To pasauli, kas stāv starp mani un starp bezdībeni,
 Es triekšu gabalos ar saviem nebeidzamiem lāstiem.
 Es apskaušu tā skarbo tiešamību,
 Bet, mani apskaudama, pasaule mirs mēma
 Un nogrims lejā, tukšā nebūtībā,
 Bez eksistences, izpostīta — lūk, kas būtu īstā dzīve.¹⁸

Marksu acīmredzot bija ietekmējuši markīza de Sada vārdi:

Man riebjas daba. Es labprāt sadragātu tās planētu, aizkavētu tās ritumu, apturētu zvaigžņu lokus, nogāztu debess ķermeņus, kuri peld izplatījumā, iznīcinātu to, kas kalpo dabai, aizsargātu to, kas dara tai ļaunu, — vārdu sakot, es vēlos to apvainot ar saviem darbiem. [...] Varbūt mēs spēsim uzbrukt Saulei, atņemt to Visumam vai arī ar tās palīdzību aizdedzināt pasauli. Tie patiešām būtu īsti noziegumi.

De Sads un Markss propagandē vienas un tās pašas idejas!

Godīgi cilvēki, tāpat kā Dieva iedvesmotie, bieži lūko pakalpot saviem līdzcivīkiem, rakstīdami grāmatas, lai palielinātu viņu zināšanu krājumu, paaugstinātu morāli, veicinātu reliģiskās jūtas vai vismaz sniegtu atelpu un izklaidi. Velns ir vienīgā būtne, kura apzināti sagādā cilvēcei tikai ļaunumu, un to viņš veic ar savu izredzēto kalpu palīdzību.

Cik man zināms, Markss ir vienīgais ievērojamais literāts, kurš dēvējis pats savus darbus par «mēsliem», «cūcīgām grāmatām».¹⁹ Viņš apzināti, tīši sniedz saviem lasītājiem netīrumus. Tāpēc nav brīnums, ka daži no viņa mācekļiem, komunisti Rumānijā un Mozambikā, ir likuši ieslodzītajiem ēst pašiem savus izkārnījumus un dzert urīnu.²⁰

«Oulanemā» Markss dara to pašu, ko velns: viņš nodod visu cilvēku dzimumu iznīcības lāstam.

«Oulanems» droši vien ir vienīgā drāma pasaulē, kurā visi tēli apzinās savu pagrimumu, taču dižojas ar to un pārliecības pilni to cildina. Sai drāmā nav ne melnā, ne baltā. Nav Klaudija un Ofēlijas, Jago un Dezdemonas. Seit visi ir tumsas kalpi, visi atklāj Mefistofeļa uzskatus. Visi ir sātaniski, izvirtuši, nolemti.

II

PRET VISIEM DIEVIEM

Sātans¹ Marksa ģimenē

Kad Markss rakstīja darbus, kuri citēti iepriekšējā nodaļā, viņš bija pārāgri nobriedis ģēnijs, tikai astoņpadsmit gadu vecs. Tādējādi viņa dzīves programmai jau bija likti pamati. Viņš nesapņoja kalpot cilvēcei, proletariātam vai sociālismam. Viņš vienīgi vēlējās sagraut pasauli, uzcelt sev troni, kura balstī būtu cilvēku bailes.

Šai ziņā sarakstē starp Kārli Marksu un viņa tēvu atrodami daudzi īpaši noslēpumaini izteikumi. Dēls raksta:

Priekšgars ir kritis. Mans svētumu svētums tika saplēsts uz pusēm, un vajadzēja ieviest jaunus dievus.¹

Šos vārdus 1837. gada 10. novembrī uzrakstīja jauns cilvēks, kurš līdz tam laikam bija sekojis kristīgajām mācībām. Agrāk viņš tika apgalvojis, ka viņa sirdī mītot Kristus. Nu tas vairs nebija tā. Kas gan ir šie jaunie dievi, kas likti Kristus vietā?

Tēvs atbild:

Es atturējos, neuzstājis, lai man izskaidrotu ļoti miklainu jautājumu, lai gan tas likās ārkārtīgi apšaubāms.²

Kas bija šis miklains jautājums? Neviens Marksa biogrāfs nav paskaidrojis šos savādos teikumus.

1838. gada 2. martā Marksa tēvs raksta savam dēlam:

Tava virzīšanās uz priekšu, cerība reiz redzēt tavu vārdu dižas slavas apmirdzētu un tava labklājība zemes virsū nav vienīgais, pēc kā ilgojas mana sirds. Šis ilūzijas pavadīja mani ilgu laiku, tomēr vari būt drošs, ka to piepildījums nedarītu mani laimīgu. Vienīgi tad, ja tava sirds paliks šķīsta un pukstēs cilvēcīgi un ja *neviens dēmons* nespēs attālināt tavu sirdi no labākām jūtām, — vienīgi tad es būšu laimīgs.³

Kas gan lika tēvam pēkšņi izteikt bažas par to, ka viņa jauniņo dēlu, kurš līdz šim bijis pārliecināts kristietis, varētu ietekmēt dēmoni? Vai tas notika dzejoļu dēļ, kurus dēls pasniedza tēvam kā dāvanu piecdesmit piektajā dzimšanas dienā?

Sekojošais citāts ņemts no Marksa dzejoļa «Hēgelim»:

Vārdi, ko mācu, sajaukti kopā
velnišķā jūklī.
Tāpēc lai katrs domā tik to,
ko izvēlas pats!⁴

Te ir arī vārdi no citas Hēgelim veltītas epigrammas:

Tāpēc, ka atklāju augstāko,
Tāpēc, ka atradu dziļāko,
Apcerē grimdams,
Esmu es dižens kā Dievs,
Tērpjos es tumsā kā Viņš.⁵

Dzejolī «Bālā meiča» viņš raksta:

Debesis nu esmu zaudējusi,
To es labi apzinos.
Dvēsele, reiz Dievam uzticīga,
Mītis elles dziļumos.⁶

Komentāri te ir lieki.

Markss sāka ar centieniem mākslas laukā. Dzejoļi un drāma ir svarīgi, lai atklātu viņa dvēseles stāvokli; taču, tā kā tiem nebija literāras vērtības, atzinību tie neguva. Panākumu trūkums drāmā deva mums Gēbelsu, nacistu propagandas ministru; filozofijā — Rozenbergu, vācu rasisma teorētiķi; glezniecībā un arhitektūrā — Hitleru.

Arī Hitleris bija dzejnieks. Var pieņemt, ka viņš nekad netika lasījis Marksa dzeju, tomēr līdzība ir satriecoša. Savos dzejoļos Hitleris piesauc tās pašas sātaniskās nodarbes:

Vētrainās naktis es reizumis eju
Pie Votana ozola klusajā dārzā,

Lai līgumu slēgtu ar tumšajiem spēkiem.
Mēnesstars liek man saskatīt rūnas.
To, ko dienvīdū zeltīja saule,
Maģiskās zīmes par punduri pārvērš.⁷

Votans ir galvenais dievs ģermāņu pagāniskajā mitoloģijā. Rūnas bija simboli, ko senlaikos izmantoja rakstībai.

Hitlers drīz atteicās no dzejnieka karjeras, un tāpat darīja arī Markss, kurš to nomainīja pret revolucionāra karjeru sātana vārdā pret sabiedrību, kura nebija novērtējusi viņa dzejoļus. Tas ir viens no iespējamiem motīviem viņa totālajam dumpīgumam. Otrs varbūt bija tas, ka viņu nicināja kā ebreju.

Divus gadus pēc tam kad tēvs izteica savas bažas, 1839. gadā, jaunais Markss sarakstīja darbu «Atšķirība starp Demokrīta un Epikūra dabas filozofiju», kura priekšvārdā pievienojas Eshila izteikumam: «Es loloju naidu pret visiem dieviem.»⁸ To viņš pauž, apliecinādam, ka ir pret visiem dieviem vīrs zemes un debesīs, kuri neatzīst cilvēka apziņu par augstāko dievību.

Markss bija atklāts visu dievu ienaidnieks, cilvēks, kurš savu zobenu bija nopircis no tumsas prinča par paša dvēseles cenu. Viņš bija pasludinājis, ka viņa mērķis ir — ievest visu cilvēci bezdibenī un smiedamies tai sekot.

Vai Markss tiešām būtu nopircis savu zobenu no sātana?

Viņa meita Eleonora stāsta, ka Markss viņai un māsām bērnībā daudz stāstījis. Stāsts, kurš viņai patīcis visvairāk, bijis par kādu Hansu Rekli.

Stāsts turpinājās mēnešiem, jo bija ļoti garš un nekad nebeidzās. Hanss Rekle bija burvis [...], kuram bija rotaļlietu veikals un daudz parādu. [...] Lai gan viņš bija burvis, viņam allaž trūka naudas. Tāpēc visas skaistās lietiņas citu pēc citas viņam pret paša gribu nācās pārdot velnam. [...] Daži no šiem piedzīvojumiem bija šaušalīgi un lika matiem sacelties stāvus.⁹

Vai ir normāli, ja tēvs stāsta saviem mazajiem bērniem šaušalīgus stāstus par to, ka kāds pārdod velnam to, kas pašam visdārgākais? Roberts Peins savā grāmatā «Markss»¹⁰ sīkumos runā par šo gadījumu, tā kā stāstījusi Eleonora, — kā nelaimīgais burvis Rekle negribīgi pārdevis rotaļlietas, turēdamies pie tām līdz pē-

dējam mirklim. Taču, tā kā viņš bija noslēdzis līgumu ar velnu, tad glābiņa nebija.

Marksa biogrāfs turpina:

Nav gandrīz nekādu šaubu par to, ka šie nebeidzami stāsti bija autobiogrāfiski. Viņam piemita velna skatījums uz pasauli un velna ļaunprātība. Dažreiz viņš šķita apzināmieš, ka veic ļaunus darbus.¹¹

Kad Markss pabeidza «Oulanemu» un citus agrīnos dzejojumus, kuros rakstīja par līguma slēgšanu ar velnu, viņš nedomāja par sociālismu. Viņš pat cīnījās pret to. Markss strādāja par redaktoru vācu avīzē «*Die Rheinische Zeitung*», kura «neatzīst, ka komunisma idejas savā pašreizējā formā būtu kaut vai teorētiski pamatotas, nemaz nerunājot par to praktisko realizēšanu, kuru avīze uzskata par neiespējamu. [. . .] Uz masu mēģinājumiem īstenot komunistu idejas var atbildēt ar lielgabaliem, tiklīdz tās ir kļuvušas bīstamas. . .»¹²

Markss grib padzīt Dievu no debesīm

Sasniedzis šo stadiju savā domāšanā, Markss sastapa Mozu Hesu, cilvēku, kuram bija ārkārtīgi svarīga loma viņa dzīvē, cilvēku, kurš lika viņam pieņemt sociālisma ideālu.

Hess viņu nodēvē tā: «Dr. Markss ir mans elks, kurš dos pēdējo triecienu viduslaiku reliģijai un politikai.»¹³ Marksa pirmais mērķis bija — dot triecienu reliģijai, un nevis sociālisms.

Georgs Jungs, cits Marksa tālaika draugs, 1841. gadā raksta vēl nepārprotamāk, ka Markss katrā ziņā padzīšot Dievu no Viņa debesīm un pat apsūdzēšot Viņu. Markss nosauc kristietismu par vienu no amorālākajām reliģijām.¹⁴ Tas nav nekāds brīnums, jo Markss taču tagad ticēja, ka seno laiku kristieši nokāvuši cilvēkus un ēduši viņu gaļu.

Lūk, uz ko cerēja tie, kuri ievada Marksu sātānisma dzīlēs. Nav nekāda pamatojuma uzskatam, ka Markss būtu lolojis cēlus sociālus ideālus par palīdzību cilvēcei, reliģiju uzskatījis vienīgi par šķērslī šī ideāla īstenošanai un šī iemesla dēļ ieņēmis antireliģisku nostāju. Gluži otrādi, Markss ienīda jebkuru priekšstatu par Dievu vai dieviem. Viņš nolēma būt tas cilvēks, kurš

padzīs Dievu, — un tas notika, pirms viņš izvēlējās sociālismu, kuram bija jāklūst par ēsmu, ar kuru aizvīlināt proletāriešus un intelektuāļus pie velnišķīgā ideāla.

Visbeidzot Markss pavēsta, ka pat neatzīst Radītāja eksistenci. Neticami — viņš apgalvoja, ka cilvēce izveidojusies pati. Viņš rakstīja:

Apzinoties, ka visa tā saucamā cilvēces vēsture nav nekā cits kā vien cilvēciskā darba rezultāts, dabas attīstība cilvēka labā, sociālistiskais cilvēks iegūst nesatricināmu pierādījumu tam, ka ir dzimis pats no sevis. [...] Reliģijas kritika noslēdzas ar mācību par to, ka cilvēka augstākā būtne ir cilvēks.

Ja netiek atzīts Radītājs, tad nav neviena, kurš dotu mums priekšrakstus vai kura priekšā mēs būtu atbildīgi. Markss to apliecina, teikdams: «Komunisti nesludina absolūti nekādu morāli.» Kad padomes savas kundzības pirmajos gados pieņēma saukli: «Padzīsim kapitālistus no zemes un Dievu no debesīm!» — tad viņi gluži vienkārši pildīja Kārļa Marksa novēlējumus.

Viena no melnās maģijas īpatnībām, kā minēts jau iepriekš, ir vārdu inversija. Inversijas vispār tik dziļi iespaidās Marksa domāšanas veidā, ka viņš tās lietoja viscaur. Uz Prudona grāmatu «Nabadzības filozofija» viņš atbildēja ar citu grāmatu, kura saucās «Filozofijas nabadzība». Viņš arī rakstīja: «Mums jāizmanto nevis kritikas ieroči, bet gan ieroču kritika.»¹⁵

Vēl daži piemēri, kā Markss savos darbos izmanto inversiju:

Nemeklēsim ebreja noslēpumu viņa reliģijā, bet gan drīzāk meklēsim viņa reliģijas noslēpumu reālajā ebrejā.¹⁶ Luters iznīcināja ticību autoritātei, jo atjaunoja autoritāti ticībai. Viņš pārvērtā priesterus lajos, pārvērsdams lajus priesteros.¹⁷

Šo paņēmieni Markss izmantoja daudzviet. Viņa stilu varētu nosaukt par tipisku sātānista stilu.

Zināmā mērā mainīdami taktiku, vīrieši Marksa laikos parasti audzēja bārdas, taču ne jau tādu kā viņam, un arī mati viņiem nebija gari. Marksa uzvedība un āriene bija raksturīga Džoannas Sautkotas (*Joanna Southcott*) mācekļiem; viņa bija kulta priesteriene okultā sektā, kura apgalvoja, ka uzturot sakarus ar garu Šilo.¹⁸

Savādi, ka gadus sešdesmit pēc viņa nāves — 1814. gadā —

Cetemas sautkotiešu grupai pievienojās kāds karavīrs, Džeims Vaits, kurš pēc dienesta Indijā atgriezās un uzņēma vietējās sektas vadību, attīstīdams Džoannas doktrīnas [...] ar komunistisku nokrāsu.¹⁹

Publiski Markss necik bieži nerunāja par metafiziku, taču viņa uzskatus mēs varam uzzināt no cilvēkiem, ar kuriem viņš sagājās. Viens no viņa biedriem I Internacionālē bija Mihails Bakuņins, krievu anarhists, kurš rakstīja:

Launais — tā ir sātāniskā sacelšanās pret dievišķo autoritāti, sacelšanās, kurā mēs saskatām jebkuras cilvēciskas emancipācijas auglīgo digli — revolūciju. Sociālisti cits citu pazīst pēc vārdiem: «Tā vārdā, kuram nodarīta liela netaisnība.»

Sātāns ir mūžīgais dumpinieks, pirmais brīvdomātājs un pasaulu atbrīvotājs. Viņš liek cilvēkam kaunēties par savu dzīvniecisko gara tumsību un paklausību; viņš dara to brīvu, uzspiež tam uz pieres brīvības un cilvēcības zīmogu, mudina to nepaklausīt un ēst no atzišanas koka.²⁰

Bakuņins neaprobežojas ar Lucifera slavināšanu. Viņam ir konkrēta revolūcijas programma, taču ne tāda, kura atbrīvotu nabagos no ekspluatācijas. Viņš raksta:

Sai revolūcijā mums būs jāatmodina cilvēkos velns, jāuzjunda viszemiskākās kaislības. Mūsu misija ir iznīcināt, nevis pamācīt. Iznīcināšanas kaislība ir radoša kaislība.²¹

Markss līdz ar Bakuņinu izveidoja I Internacionāli un apstiprināja šo savādo programmu. Markss un Engels «Komunistu manifestā» teica, ka proletārietis redz likumu, morāli un reliģiju kā «tik daudzus buržuāziskus aizspriedumus, aiz kuriem paslēpušās uzglūn tikpat daudzas buržuāziskas intereses».

Bakuņins atklāj, ka Prudons, vēl viens no ievērojamākiem sociālistiskiem domātājiem un tai laikā arī Kārļa Marksa draugs, tāpat ir «pielūdzis sātānu».²² Hess iepazīstināja Marksu ar Prudonu, kura frizūra bija tipiska 19. gadsimta Džoannas Sautkotas sātāniskās sektas piekritējiem.

Prudons «Nabadzības filozofijā» deklarēja, ka Dievs esot netaisnības prototips.

Mēs nokļūstam pie zināšanām par spīti viņam, mēs nokļūstam pie sabiedrības par spīti viņam. Katrs solis uz priekšu ir uzvara, kurā mēs pārspējam Dievišķo.²³

Viņš izsaucas:

Nāc, sātān, zemo un karaļu apmelotais! Dievs ir muļķība un glēvums; Dievs ir liekulība un viltība; Dievs ir tirānija un nabadzība; Dievs ir ļaunums. Tur, kur cilvēce klanās altāra priekšā, tur cilvēce — karaļu un priesteru verdzene — tiks notiesāta. [...] Es zvēru, Dievs, pacēlis roku pret debesīm, ka tu neesi nekas vairāk kā mana saprāta izpildītājs, kā manas apziņas scepteris. [...] Dievs savā būtībā ir anti-kulturāls, antiliberāls, antihumāns.²⁴

Prudons paziņo, ka Dievs esot ļauns, jo ļauns esot cilvēks, Viņa radījums. Šādas domas nav oriģinālas; tās ir parastais sātana pielūgšanas sprediķu saturs.

Vēlāk Markss sastrīdējās ar Prudonu un sarakstīja grāmatu, lai atspēkotu viņa «Nabadzības filozofiju». Taču Markss noliedza vienīgi nenozīmīgas ekonomiskas doktrīnas. Viņam nebija iebildumu pret Dievu noliedzšo, dēmonisko Prudona dumpību.

Heinrihs Heine, slavenais vācu dzejnieks, bija trešais tuvākais Marksa draugs. Arī viņš bija sātana cienītājs. Viņš rakstīja:

Es pasaucu velnu, tas nāca,
Tā seja bija brīnums tīrs,
Tas nebija neglīts, ne kleinis,
Bet patīkams, apburošs vīrs.

«Markss bija liels Heinriha Heines apbrīnotājs. [...] Viņu attiecības bija siltas un sirsnīgas.»²⁵

Kāpēc viņš apbrīvoja Heini? Varbūt par tādām sātanskām domām kā sekojošās:

Es ilgojos [...] pēc dažiem skaistiem kokiem pie savām namdurvīm, un, ja mīļais Dievs vēlēšies darīt mani pilnīgi laimīgu, tad iepriecinās mani, ļaudams skatīt ainu, kad šajos kokos būs pakārti seši septiņi no maniem ienaidniekiem. Ar līdzjūtības pilnu sirdi es viņiem pēc nāves piedošu visu to ļaunumu, ko viņi man nodarījuši savas dzīves laikā. Jā, mums jāpiedod saviem ienaidniekiem, taču ne pirms tam, kad tie pakārti.

Es neesmu atriebīgs. Es priecātos, ja spētu mīlēt savus ienaidniekus. Taču es nespēju tos mīlēt, pirms neesmu tiem atriebies. Tikai tad mana sirds atdarās viņiem. Kamēr cilvēks nav atriebies, sirdī paliek rūgtums.

Vai krietns cilvēks varētu būt tuvs draugs kādam, kurš šādi domā?

Taču Markss un viņa svīta domāja līdzīgi. Lunačarskis, vadošs filozofs, kurš reiz bija PSRS izglītības ministrs, «Sociālismā un reliģijā» rakstīja, ka Markss ir noraidījis jebkuru saskarsmi ar Dievu un tās vietā proletariāta maršējošo kolonnu priekšā nostādījis sātānu.

Šeit ir būtiski uzsvērt, ka Markss un viņa biedri, vērsdamies pret Dievu, nebija ateisti, kā to par sevi apgalvo mūsdienu marksisti. Tas ir, atklāti apsūdzēdami un zākādami Dievu, *viņi ienīda Dievu, kuram ticēja*. Viņi apstrīdēja nevis Viņa esamību, bet gan Viņa augstāko varu.

Kad Parīzē 1871. gadā sākās revolūcija, komunārs Florāns paziņoja: «Mūsu ienaidnieks ir Dievs. Naidis pret Dievu ir gudrības sākums.»²⁷

Markss ļoti slavēja komunārus, kuri atklāti apliecināja šo mērķi. Bet kāds gan tam sakars ar taisnīgāku preču sadali vai ar sociālo apstākļu uzlabošanu? Tie ir tikai ārēji izgreznojumi, kas slēpj patieso mērķi — Dieva un Viņa pielūgsmes pilnīgu izskaušanu. Pierādījumus tam mēs šodien redzam tādās valstīs kā Albānija un Ziemeļkoreja, kur slēgtas visas baznīcas, mošejas un pagodas.

Marksa velnišķā dzeja

To mēs skaidri saskatām Marksa dzejā. Dzejoļos «Izmisušā lūgšana» un «Cilvēka lepnums» galvenais, ko cilvēks lūdz, ir viņa paša dižums. Ja cilvēkam lemts iet bojā paša dižuma dēļ, tad tā ir kosmiska katastrofa, taču viņš mirst kā Dievam līdzīga būtne, un pēc viņa sēros dēmoni. Marksa balādē «Spēlmanis» paustas dziedātāja sūdzības par Dievu, kurš nepazīst un neiena viņa mākslu. Tā ceļas no elles tumšā bezdibeņa, «apmādama prātu un apburdama sirdi, un tās dejas ir nāves dejas».²⁸ Menestrels izrauj zobenu un ietiec to dzejnieka sirdī.

Māksla, kura paceļas no elles tumšā bezdibeņa, kura apmāj prātu... Tas mums atgādina amerikāņu revolucionāra Džerija Rubina vārdus darbā «Dari to»:

Mēs esam apvienojuši jaunību, mūziku, seksu, narkotikas un dumpīgumu ar nodevību — un tā ir kombinācija, kuru grūti pārspēt.²⁹

Savā dzejolī «Cilvēka lepnums» Markss atzīst, ka viņa mērķis ir nevis uzlabot pasauli, pārveidot vai revolucionizēt to, bet gan vienīgi to sagraut un priecāties par šo sagrauvi:

Es nicīgi metīšu cimdu
Tieši pasaulei sejā
Un redzēšu sabrūkam pigmeju milzi,
Bet degsme man nedzisis.
Kā dievišķais uzvarētājs
Es iešu caur pasaules drupām
Un, piešķirdams vārdiem darbīgu spēku,
Pats būšu kā Radītājs.³⁰

Sātanismu Markss pieņēma pēc spēcīgas iekšējas cīņas. Viņš mitējās rakstīt dzejas, būdams nopietni saslimis, — tas bija rezultāts vētrai, kura plosījās viņa sirdī. Tai laikā viņš rakstīja par nemieru, kuru sagādājot nepieciešamība padarīt par elku tādu uzskatu, kurš esot viņam pretīgs. Viņš jutās gluži slimš.³¹

Galvenais iemesls, kas pamudināja Marksu pievērsties komunismam, skaidri parādās viņa drauga Georga Junga vēstulē Rūgem: tā nebija proletariāta atbrīvošana un pat ne labākas sabiedriskās iekārtas izveidošana. Junga raksta:

Ja Markss, Bruno Bauers un Feuerbahs apvienosies, lai nodibinātu teoloģiski politisku žurnālu, tad Dievs labi darītu, ja, sapulcējies ap sevi visus savus eņģelus, nodotos pašnožēlai, jo šie trīs visādā ziņā padzīs Viņu no debesīm...³²

Vai šie dzejoļi bija vienīgie acīm redzami sātaniskie Kārļa Marksa sacerējumi? To mēs nezinām, jo tie, kuri sargā viņa manuskriptus, lielāko daļu viņa darbu glabā slepenībā.

Albērs Kamī «Dumpiniekā» ir apliecinājis, ka Marksa un Engelsa darbu trīsdesmit sējumi nekad nav publicēti, un izteicis pieņēmumu, ka tie necik nelīdzinās tam, kas vispār pazīstams kā marksisms. To izlasījis, es liku vienam no saviem sekretāriem aizrakstīt Marksa institūtam Maskavā un apjautāties, vai šis franču rakstnieka apgalvojums ir patiess.

Es saņēmu atbildi.

Vicedirektors, kāds profesors M. Mčedlovs, pateicis, ka Kamī melo, tomēr apstiprināja viņa rakstīto. Mčedlovs atzina, ka no simt sējumu kopskaita publicēti tikai trīspadsmit. Viņš izteica smieklīgu aizbildināšanos: II pasaules karš esot aizkavējis pārējo sējumu izdošanu. Vēstule bija rakstīta 1980. gadā, trīsdesmit piecus gadus pēc kara beigām. Un Padomju Savienības Valsts izdevniecībai katrā ziņā pietiek naudas.

No šīs vēstules kļūst skaidrs — lai gan padomju

komunistu rokās ir visi manuskripti simt sējumu apjomā, publicēšanai viņi tomēr izvēlējušies tikai trīs paldsmit. Nav cita izskaidrojuma kā vien tas, ka lielākā daļa Marksa ideju tīšām tiek glabātas noslēpumā.

Marksa izpostītā dzīve

Visiem aktīviem sātānistiem ir izpostīta personīgā dzīve, un gluži tāpat bija ar Marksu.

Arnolds Kinlijs savā grāmatā «Kārlis Markss — psihogramma»³³ raksta par Marksa dzīvi, arī par divu viņa meitu un meitasvīra pašnāvību. Trīs bērni nomira nepietiekama uztura dēļ. Viņa meita Laura, kura bija precējusies ar sociālistu Lafargu, arī apglabāja trīs no saviem bērniem; pēc tam viņi abi ar vīru kopīgi izdarīja pašnāvību. Otra meita, Eleonora, un viņas vīrs bija nolēmuši rīkoties tāpat. Viņi mira; vīrs pēdējā mirklī atkāpās no sava nodoma.

Markss nejuta pienākumu pelnīt savai ģimenei iztiku, lai gan, pateicoties plašajām valodu zināšanām, tas viņam nenāktos grūti. Tomēr viņš iztika, dīdēlēdams līdzekļus no Engelsa. Viņa kalponei Helēnai Dēmūtei no viņa bija ārlaulības bērns. Vēlāk viņš piedēvēja bērnu Engelsam, kurš piekrita šai komēdijai. Markss stipri dzēra. Rjazanovs, Maskavas Marksa un Engelsa institūta direktors, atzīst šo faktu savā grāmatā «Kārlis Markss — cilvēks, domātājs un revolūcionārs».³⁴

Eleonora bija Marksa mīlotā meita. Viņš sauca viņu par Tusiju un bieži mēdza teikt: «Tusija — tas esmu es.» Viņa bija satriekta, pie Engelsa nāvesgultas uzziņājusī no viņa par skandālu ārlaulības bērna dēļ. Tieši tas noveda Eleonoru pie pašnāvības.

Jāpiezīmē, ka Markss «Komunistu manifestā» bāra kapitālistus par to, ka «viņu rīcībā ir proletāriešu sievas un meitas». Arī tāda liekulība bija Kārļa Marksa dabā.

Dižā revolūcionāra Marksa dzīvē bija kāds vēl melnāks traips. Vācu avīze «*Reichsruf*» 1960. gada 9. janvārī publicēja faktu, ka Austrijas kanclers Rābe esot uzdāvinājis Nikitam Hruščovam, toreizējam Padomju Krievijas vadītājam, kādas Kārļa Marksa vēstules ori-

ģinālu. Hruščovs par to nebūt nejuties iepriecināts, jo vēstule liecinājusi, ka Kārlis Markss ir bijis algots austriešu policijas ziņotājs, kurš izspiegojis revolucionārus.

Vēstule bija nejauši uzzieta slepenā arhīvā. Tā parādīja, ka Markss kā ziņu pienesējs, atrazdamies izsūtījumā Londonā, ziņojis par saviem biedriem. Par katru sameklēto faktu viņš saņēmis 25 dolārus. Viņa piezīmēs rakstīts par revolucionāriem trimdiniekiem Londonā, Parīzē un Šveicē.

Viens no tiem, par kuriem viņš ziņoja, bija Rūge, kurš uzskatīja sevi par tuvu Marksa draugu. Saglabājušās sirsnīgas vēstules, ko abi rakstījuši viens otram.

Rolfs Heijers grāmatā «Ģēnijs un bagātība» apraksta Marksa juceklīgo finansiālo stāvokli:

Būdams students Berlīnē, Marksa tētiņa dēls ik gadus saņēma 700 dālderu kabatas naudas.³⁵

Tā bija milzīga summa, jo tolaik tikai pieciem procentiem iedzīvotāju gada ienākums pārsniedza 300 dālderu. Pēc Marksa institūta datiem, savas dzīves laikā Markss saņēma no Engelsa apmēram sešus miljonus franču franku.

Tomēr viņš vienmēr kāroja pēc mantojumiem. Kamēr kāds no viņa tēvočiem gulēja uz nāves cisām, Markss rakstīja: «Ja tas suns nomirs, es izkļūšu no nepatikšanās.»³⁶ Uz to Engels atbild: «Āpsveicu tevi ar mantošanas traucētāja slimību un ceru, ka tagad katastrofa beidzot notiks.»³⁷

«Suns» nomira, un Markss 1855. gada 8. martā rakstīja:

Ļoti priecīgs notikums. Vakar mums pavēstīja par manas sievas deviņdesmitgadīgā tēvoča nāvi. Mana sieva saņems ap simt sterliņu mārciņu; pat vairāk, ja vien vecais suns daļu savas naudas nav atstājis sievietei, kura vadīja viņa saimniecību.³⁸

Maigākas jūtas viņš nejuta arī pret tiem, kas viņam bija daudz tuvāki par šo tēvoci. Ar savu māti viņš pat nesarunājās. 1863. gada decembrī viņš rakstīja Engelsonam:

Pirms divām stundām pienāca telegramma, kura vēsta, ka mirusi mana māte. Liktenim bija jāpaņem kāds no ģimenes. Es pats jau biju ar vienu kāju kapā. Šajos apstākļos es esmu vajadzīgāks nekā vecā sieva. Man jābrauc uz Trīru mantojuma jautājumā.³⁹

Tas bija viss, kas viņam sakāms par savas mātes aiziešanu.

Turklāt Marksa un viņa sievas attiecības bija acīm redzami sliktas. Divreiz viņa pameta vīru, tomēr atkal atgriezās. Kad viņa nomira, Markss pat neieradās bērēs.

Vienmēr līdzekļu trūkumā, Markss daudz naudas zaudēja biržā, kur viņš, lielais ekonomists, prata vienīgi zaudēt.

Markss bija liela mēroga intelektuālis tāpat kā Engels. Taču viņa korespondence ir pilna ar neķītrībām, kādas viņu sabiedrības aprindās nav pieņemtas. Vēstules mudž no jēlibām, un nav nevienas, kurā ideālists runātu par savu humānisma vai sociālisma sapni.

Tā kā sātanistu sekta ir ārkārtīgi slepena, mums ir vienīgi ziņas par Marksa iespējamo saistību ar to. Taču viņa nekārtīgā dzīve neapšaubāmi ir vēl viens posms jau aplūkoto pierādījumu ķēdē.

III

IZNICINĀTĀ TICĪBA

Engelsa atgriešanās pie pretējā

Frīdrihs Engelss ieņem ievērojamu vietu Marksa dzīvē, tāpēc sniegsu nelielu materiālu par viņu. Engelss bija izaudzis piētistu ģimenē. Jaunībā viņš pat rakstīja skaistus kristietiskus dzejoļus. Pēc pirmās tikšanās ar Marksu viņš rakstīja:

Kurš dzenas pēc neiespējamā? Melns vīrs no Trīras (Marksa dzimšanas vieta), ievēribas cienīgs briesmonis. Viņš nevis iet vai skrien — viņš lec, atspērdamies uz papēžiem, un trako, pilns dusmu, it kā gribētu sagrābt plašo debesu telti un noraut to zemē. Viņš izstiepj rokas augstu gaisā; jaunā dūre ir sažņaugta, viņš trako nepaguris, it kā viņu aiz matiem būtu satvēruši desmit tūkstoši velnu.¹

Engelss sāka šaubīties par kristīgo ticību, izlasījis kādu grāmatu, kuru bija sarakstījis liberāls teologs, Bruno Bauers. Engelsa sirdī risinājās smaga cīņa. Tolaik viņš rakstīja:

Ik dienas, gandrīz visu dienu, es lūdzos patiesību un tā esmu darijis kopš tā laika, kad sāku šaubīties, taču atgriezies vairs nespēju. Man plūst asaras, šo rakstot.²

Engelss vairs nekad neatrada ceļu atpakaļ pie Dieva vārda, toties pievienojās tam, kuru pats bija nosaucis par «briesmoni, kurā iemitinājušies desmit tūkstoši velnu».³ Viņš bija piedzīvojis atgriešanos pie pretējā.

Kas par cilvēku gan bija Bruno Bauers, liberālais teologs, kuram bija izšķiroša loma Engelsa kristīgās

ticības izpostīšanā un kurš atbalstīja Marksu viņa jaunajos, nekristīgajos ceļos? Vai viņam bija kāds sakars ar dēmoniem?

Tāpat kā Engelss, viņš sāka savu dzīvi kā ticīgais un vēlāk kļuva par konservatīvu teologu, savos rakstos pat uzstādamies pret Bībeles kritiku. Pēcāk viņš pats pārvērtās par Svēto rakstu radikālu kritiķi un radīja materiālistisku kristietību, kura apgalvoja, ka Kristus ir bijis tikai cilvēks un nevis Dieva dēls. 1841. gada 6. decembrī Bauers rakstīja savam draugam Arnoldam Rūgem, kurš bija arī Marksa un Engelsa draugs:

Es lasu lekcijas šeit, universitātē, lielas auditorijas priekšā. Nepazīstu pats sevi, kad, katedrā stāvēdams, runāju zaimus. Tie ir tik milzīgi, ka šiem bērniem, kurus nevienam nevajadzētu apvainot, mati ceļas stāvus. Zaimojot es atceros, cik dievbijīgi strādāju mājās, rakstīdams apoloģiju Svētajiem Rakstiem un Atklāsmes grāmatai. Katrā gadījumā — tas ir ļoti ļauns dēmons, kurš manī iemiesojas, tiklīdz uzkāpju katedrā, un es esmu tik vājš, ka jūtos spiests viņam pakļauties. [. . .] Mans zaimošanas gars būs apmierināts vienīgi tad, ja man atļaus uzstāties atklātībā kā ateistiskās sistēmas profesoram.⁴

Cilvēks, kurš pārliecināja viņu kļūt par komunistu, bija tas pats Mozus Hess, kurš iepriekš bija pārliecinājis Marksu. Saticis Engelsu Ķelnē, Hess rakstīja:

Viņš šķīrās no manis kā fanātisks komunisti. Lūk, tā es radu postījumus...⁵

Radīt postījumus — vai tas bija Hesa augstākais dzīves mērķis? Tāds pats tas ir arī Luciferam.

Kādreizējās kristīgās ticības pēdas nekad neizzuda no Engelsa prāta. 1865. gadā viņš izteica savu apbrīnu par reformācijas laiku dziesmu «Dievs Kungs ir mūsu stipra pils», nosaukdams to par «triumpfa himnu, kura kļuva par 16. gadsimta Marseljēzu».⁶ Viņa spalvai pieder arī citi prokristiāniski izteikumi.

Engelsa traģēdija ir aizkustinoša un saista uzmanību pat vairāk nekā Marksa traģēdija. Lūk, brīnišķīgs kristīgs dzejolis, kuru jaunībā sarakstījis cilvēks, kas vēlāk kļuvis par Marksa lielāko līdzdalībnieku mēģinājumā, iznīcināt reliģiju:

Kungs Jēzu Krist, Tu Dieva dēls,
Jel lejā kāp no debešiem
Un manu dvēseli skauj.

Nāc visā savā svētumā,
Jau Tava Tēva gaismība
Pie Tevis doties ļauj.
Maigu un brīnišķu bezrūpju prieku
mūsu sirdis krāj
Par godu Tev, Radītāj.

Kad mana stunda pēdējā
Grūž mani nāves tumsībā,
Pie Tevis tveros es.
Un, kad man apdziest acu skats
Un norimst sirds, un satumst prāts,
Tu patvērumu nes.
Debess augstībā es godāšu
Tavu vārdu mūžīgu,
Mans gars pie Tevis stās.

Kāds svētīts prieks, kad mīlošas
Man Tavas krūtis varenās
Dod jaunu dzīvību.
Tad, Dievs, es Tevim pateikšu
Un savus dārgos apskaušu
Ar glāstu mūžīgu.
Mūžam, mūžam, mūžam jaunota,
Tev pateicības pārpilna
Ir mana dzīvība.

Tu nāci brīvot cilvēci
No nāves, sērgām, atnesi
Tai svētu laimību.
Un Tava jaunā nākšana
Uz zemes nu būs citāda,
Un katram dosi savu daļu Tu.⁷

Kad Bruno Bauers bija iesējis šaubas viņa dvēselē,
Engelss rakstīja dažiem draugiem:

Ir sacīts: «Lūdziet, tad jums taps dots.» Es meklēju patiesību, kur vien man ir kādas cerības atrast kaut vai ēnu no tās. Taču es joprojām nespēju atziņt jūsu patiesību par mūžīgo patiesību. Tomēr ir sacīts: «Meklējiet, tad jūs atradīsiet. Kur būtu tāds tēvs jūsu vidū, kas dotu savam dēlam akmeni, kad tas lūdz maizi? Vēl mazāk tā darītu jūsu Tēvs debesīs.»

So rakstot, asaras sariešas man acīs. Esmu aizkustināts līdz sirds dziļumiem, tomēr jūtu, ka nepazudīšu. Arī tas ir Svētā Gara apliecinājums. Ar to es dzīvoju, un ar to es miršu. [...] Dieva gars man liecina, ka es esmu Dieva bērns.⁸

Engelss ļoti labi apzinājās sātānisma bīstamību. Savā grāmatā «Sellings, kristīgais filozofs» Engelss rakstīja:

Kopš šausmīgās Franču revolūcijas lielu daļu cilvēces ir pārņēmis pilnīgi jauns, velnišķīgs gars, un bezdievība paceļ savu pārdrošo galvu tik nekaunīgi un viltīgi, ka varētu nodomāt — Svēto Rakstu pareģojumi tagad ir piepildījušies. Vispirms palūkosimies, ko Svētie Raksti saka par jaunlaiku bezdievību. Mateja evaņģēlija 24. nodaļas 11.—13. pantā Kungs Jēzus saka: «Un daudzi viltus pravieši celsies un daudzus pievils. Un tāpēc, ka netaisnība ies vairumā, mīlestība daudzus izdzīsīs. Bet, kas pastāv līdz galam, tas tiks izglābts. Un valstības evaņģēlijs tiks sludināts visā pasaulē par liecību visām tautām, un tad nāks gals.» Un 24. pantā: «Jo uzstāsies viltus mesijas un viltus pravieši un darīs lielas zīmes un brīnumus, lai pieviltu, ja iespējams, pat izredzētos.» Un Pāvils 2. vēstulē tesalonīkiešiem, 2. nod. 3. pantā: «Atklāti jāparādās greka cilvēkam, pazušanas dēlam, pretiniekam, kas saceļas pret visu, kas saucas Dievs vai svētums. [...] Jo viņa parādīšanās ar visu viņa viltus varu, zīmēm un brīnumiem ir sātana darbs, kas ar visādiem netaisnības līdzekļiem pievil tos, kas pazūd, tāpēc ka tie nav pieņēmuši patieso mīlestību, kas tos būtu izglābusi. *Tāpēc Dievs tagad sūta tiem maldu varu, ka tie sāk ticēt meliem, un tādā kārtā krit sodā visi, kas nav ticējuši patiesībai, bet vairāk milējuši netaisnību.*»

Engelss citē evaņģēliju pēc evaņģēlija tieši tāpat, kā darītu lielākā daļa Bībelei ticošo teologu.

Viņš turpina:

Mums nekas vairs nav darāms ar vienaldzību vai vēsumu pret to Kungu. Nē — tas ir atklāts, atzīts naidīgums, un visu sektu un partiju vietā mums tagad ir tikai divas: kristieši un antikristieši. [...] Mēs redzam viltus praviešus mūsu vidū. [...] Tie ceļo pa Vācijas un vēlas visur iejaukties; tie vēsta savas sātaniskās mācības tirgus laukumos un nes velna karogu no vienas pilsētas uz otru, novezdami no ceļa nabaga jaunatni, lai iemestu to visdziļākajā elles un nāves bezdibienī.

Šo grāmatu viņš pabeidz ar vārdiem no Atklāsmes grāmatas:

Redzi, es nāķšu drīz. Paturi to, kas tev ir, un lai neviens tev neatņem tavu kroni. Amen.⁹

Cilvēks, kurš rakstīja šādus dzejoļus un šādus brīdinājumus no sātana, cilvēks, kurš ar asarām acīs lika pie sirds sargāties no šīm briesmām, cilvēks, kurš atzina, ka Marksā iemājojuši tūkstoš velni, kļuva par Marksa tuvāko līdzdalībnieku velnišķīgajā cīņā, «jo komunisms iznīcina mūžīgas patiesības, tas iznīcina jebkuru reliģiju un jebkuru morāli...».¹⁰

Liberālā teoloģija bija paveikusi šo briesmīgo pārmaiņu. Tādējādi tā kopā ar Marksu un Engelsu ir līdz-

vainīga desmitiem miljonu nevainīgu cilvēku nāvē, kurus līdz šim laikam nogalinājis komunisms. Kāda garīga traģēdija!

Markss nīst veselās nācijas

Pārejot no Engelsa pie Marksa, jāteic, ka Marksa izturēšanās un runasveids pēc dabas bija visnotaļ sātanisks.

Būdams ebrejs, viņš sarakstīja ļaunuma pilnu anti-ebrejistisku grāmatu ar nosaukumu «Ebreju jautājums». 1856. gadā laikrakstā «*The New York Tribune*» viņš publicē rakstu ar nosaukumu «Krievu aizņēmums», kurā mēs lasām:

Mēs zinām, ka aiz katra tirāna stāv ebrejs, tāpat kā aiz katra pāvesta stāv jezuīts. Lai arī jezuītu armija nogalina jebkuru brīvu domu, tomēr apspiesto ilgām būtu iespēja istanceņoties, kapitālistu izraisītie kari zaudētu savu lietderību, ja nebijis ebreju, kuri zog cilvēces dārgumus. Nav brīnums, ka pirms 1856 gadiem Kristus izdzina augļotājus no Jeruzālemes tempļa. Tie bija tādi paši kā mūsdienu augļotāji, kuri stāv aiz tirāniem un tirānijām. Vairums no viņiem ir ebreji. Fakts, ka ebreji kļuvuši tik stipri, ka apdraud pasaules dzīvi, liek mums atmaskot viņu organizāciju un mērķi, lai smaka, kura no tiem ceļas, modinātu pasaules strādniekus cīņai ar šo tārpu līdz tā iznīcināšanai.

Vai Hitlers ir pateicis ko ļaunāku?

(Savādā kārtā Markss rakstīja arī gluži pretējo savā «Kapitālā», I sējumā, ar virsrakstu «Manufaktūras kapitālistiskais raksturs»: «Izredzētās tautas vaigā bija rakstīts, ka tā ir Jahves īpašums.»)

Daudzi citi ebreju komunisti atdarināja Marksu šai naidā pret ebrejiem. Ruta Fišere, ievērojama vācu ebreju komunistu vadone un parlamenta locekle, aicināja: «Sadragājiet ebreju kapitālistus, pakariet tos laternu stabos; sabradājiet tos zem savām kājām.»¹¹ Kāpēc tieši ebreju kapitālistus un ne pārējos — šis jautājums paliek neatbildēts.

Markss ienīda ne vien ebrejus, bet arī vāciešus: «Sišana ir vienīgais līdzeklis, kā atdzīvināt vāciešus.» Viņš runāja par «dumjo vācu tautu [. . .], vāciešu pretīgo nacionālo aprobežotību» un teica, ka «vācieši, ķīnieši un ebreji salīdzināmi ar klejojošiem tirgotājiem un sīkiem bodniekiem».¹² Krievus viņš nosauca par «kā-

postu ēdājiem».¹³ Slāvu tautas bija «etniski atkritumi».¹⁴ Viņš izteica savu naidu pret daudzām nācijām, toties mīlestību — nekad.

Savā Jaungada kopsavilkumā 1848. gadā Markss rakstīja par «slāvu padibenēm», kur ieskaitīja krievus, čehus un horvātus. Šīm «regresējošām» rasēm liktenis neesot atstājis neko citu kā vien «nekavējošu izzušanu pasaules revolucionārajā vētrā». «Nākošais karš liks nozust no zemes virsas ne vien reakcionārām šķirām un dinastijām, bet arī veselām reakcionārām tautām. Un tas būs progress.» — «Izzudīs pat viņu vārds.»¹⁵

Ne Markss, ne Engelss nebūt neraizējās par miljoniem cilvēku iznīcināšanu. Pirmais rakstīja:

Sabiedrībā notiek klusa, neizbēgama revolūcija — revolūcija, kura tikpat maz rūpējas par cilvēku dzīvi, ko izposta, kā zemestrīce rūpējas par namiem, kurus sagrauj. Šķiras un rases, kuras ir par vājām, lai valdītu pār tagadējiem eksistences apstākļiem, tiks sakautas.

Turpretī Hitlers, kurš vēlējās vienīgi paverdzināt, bet ne iznīcināt šīs nācijas, bija daudz humānāks par Marksu.

Engelss rakstīja tādā pašā garā:

Nākošais pasaules karš liks nozust no zemes virsas veselām reakcionārām nācijām. Arī tas ir progress.¹⁶

To acimredzot nav iespējams īstenot, neiznīcinot kādu smalku nacionālu ziedu. Taču bez vardarbības un nežēlības vēsturē nav sasniedzams nekas.¹⁷

Markss, cilvēks, kurš bija ieņēmis proletariāta cīnītāja pozu, dēvēja šo ļaužu šķiru par «dumjiem pušķiem, neliešiem, ēzeļiem».

Engelss labi zināja, kas no viņiem gaidāms. Viņš rakstīja: «Demokrātiskais, sarkanais, jā, pat komunistiskais pūlis nekad mūs nemilēs.»

Markss identificēja nēģerus ar «idiotiem» un savā privātajā korespondencē pastāvīgi lietoja aizvainojošo apzīmējumu «melnie».

Savu sāncensi Lasalu viņš saukāja par «melno žīdu» un skaidri lika saprast, ka šis nicīgais epitets nav domāts tikai vienai personai.

Man tagad ir pilnīgi skaidrs, ka gan viņa galvas forma, gan matu tekstūra rāda — viņš ir cēlies no nēģeriem, kuri pievienojās Mozum bēgšanā no Ēģiptes (ja vien viņa māte vai vecāmāte no tēva puses nesakrustojās ar kādu melno). [...] Arī šī zella uzmācība raksturīga melnajiem.

Markss pat aizstāvēja verdzību Ziemeļamerikā. Tās dēļ viņš sastridējās ar savu draugu Prudonu, kurš bija atbalstījis vergu brīvlaišanu ASV. Markss par atbildi rakstīja:

Bez verdzības Ziemeļamerika, visprogresīvākā no valstīm, pārvērstos patriarhālā zemē. Noslaukiet Ziemeļameriku no pasaules kartes un jūs dabūsi anarhiju — modernās komercijas un civilizācijas pilnīgu sabrukumu. Atceliet verdzību un jūs būsi noslaucījuši Ameriku no nāciju kartes.¹⁸

Markss rakstīja arī: «Lai velns parauj britus!»¹⁹ Par spīti šādiem draudiem, ir daudz gan britu, gan amerikāņu marksistu.

Sātans ir ģimenē

Marksa mīlotā meita Eleonora ar tēva piekrišanu apprecējās ar Edvardu Evelingu. Viņš lasīja lekcijas par tādām tēmām kā «Dieva ļaunums». (Tieši tāpat kā satanisti. Atšķirībā no ateistiem viņi nenoliedz Dieva eksistenci, ja nu vienīgi, lai maldinātu citus; viņi zina par Viņa eksistenci, taču raksturo Viņu kā ļaunu.) Savās lekcijās Evelings centās pierādīt, ka Dievs «pamudina uz poligāmiju un kūda uz zagšanu». Viņš aizstāvēja zaimošanas tiesības.²⁰ Sekojošais dzejolis apraksta posmus viņa ceļā uz satanismu:

Pie Tevis šie mani pārdošie panti
Lai paceļas, Sātans, Tu, ķēniņš šais dzīrēs,
Prom tavu vīraku, priester, un runas,
Aiz tevis nekad Sātans nestāvēs.

Ak, Sātans, man dzeju dveš Tava elpa,
Kad dieviem vairs neklausā mana sirds.
Ne baznīcas dižie, ne ķēniņi bargie, —
Vien prātiem liek drebēt Tavs zibens, kas mirdz.
Ak, dvēse, kas pameti taisnājo ceļu, —
Sātans ir žēlsirdīgs. Rau, Heloize!

Kā viesulis, izpletis varenos spārnus,
Garām trauc dižais Sātans, ak, ļaudis!
Sveicināts, saprāta aizstāvi lielais!
Pie tevis pacelsies zvērestu vīraks!
Priesteru dievu no troņa
tu padzinis esi.²¹

IV

PAR VĒLU

Mājkalpotājas atklājums

Kāds amerikānis, kapteiņa palīgs Serdžijs Rīss, bija Marksa sekotājs. Saņēmis ziņu par Marksa nāvi, viņš, sērās nogrimis, devās uz Londonu, lai apmeklētu namu, kurā bija dzīvojis apbrīnotais skolotājs. Ģimene bija pārvākusies uz citurieni. Vienīgā, kuru Rīss sameklēja, lai izvaicātu, bija Marksa agrākā mājkalpotāja Helēna Dēmūta. Viņa pateica par Marksu šādus pārsteidzošus vārdus:

Viņš bija dievbijīgs cilvēks. Būdams ļoti slims, viņš savā istabā lūdza Dievu, nometies ceļos pie aizdegtu sveču rindas, ap pieri apsējis kaut ko līdzīgu mērlentei.¹

Tas liek domāt par filaktēriju* — piederumu, ko ebreji lieto savās rīta lūgšanās. Taču Markss bija kristīts kristiešu baznīcā, nekad netika piekopus jūdaismu un vēlāk cīnījās pret Dievu. Viņš rakstīja antirelīģiskas grāmatas un visus savus bērnus izaudzināja par ateistiem. Kas gan bija šī ceremonija, kuru istabmeita, neko nenojauzdama, noturēja par Dieva pielūgšanas norisi? Ebreji, skaitīdami lūgšanas ar filaktēriju uz pieres, pa-

---

* *Filaktēriji* — mazas, četrstūrainas ādas kārbīņas, kurās atrodas citāti no Svētajiem rakstiem un kuras ebreju vīrieši parasti piestiprina pie kreisās rokas un pieres iknedēļas rīta lūgšanu laikā. (*Tulkotājas piezīme.*)

rasti nenoliek sev priekšā sveču rindu. Vai tas varēja būt kāds maģisks rituāls?

Mēs zinām arī, ka Marksam, kuru uzskatīja par ateistu, kabinetā atradās Zeva krūšutēls. Grieķu mitoloģijā Zevs, nežēlīgs pagānu dievs, pārvērtās par dzīvnieku un nolaupīja Eiropu — tāpat kā vēlāk marksisms.

(Sagadījies tā, ka Zeva, šī niknā dieva, kailā figūra ir vienīgais reliģiskais simbols Apvienoto Nāciju nama galvenajā vestibilā Ņujorkā.)

Ģimenes vēstules

Cits iespējams mājiens atrodams vēstulē, kuru Marksam 1854. gada 31. martā rakstījis viņa dēls Edgars. Tā sākas ar satriecošajiem vārdiem: «Mans dārgais velns!»² Kur gan redzēts, ka dēls šādi uzrunātu savu tēvu? Taču tieši tā sātānists raksta tam, kuru mīl. Vai arī dēls būtu iepazīstināts ar šo ticību?

Līdzīga nozīme ir tam, ka Marksa sieva savā 1844. gada augusta vēstulē vēršas pie viņa šādi:

Mācības Tavā pēdējā vēstulē, augstais priesteris un dvēseļu bīskaps, atkal sniedza atpūtu un mieru Tavām nabaga avīm.³

«Komunistu manifestā» Markss bija izteicis vēlēšanos likvidēt jebkuru reliģiju, kam, kā varētu iedomāties, būtu pieskaitāma arī sātānisma kulta likvidācija. Tomēr viņa sieva vēršas pie viņa kā pie augstā priesteris un bīskapa. Kādai reliģijai viņš pieder? Vienīgā eiropiešu reliģija, kurā pastāv augstie priesteris, ir sātāniskā reliģija. Kādas gan mācības rakstīja viņš, šis cilvēks, kurš tika uzskatīts par ateistu? Kur tās ir? Tā ir Marksa dzīves daļa, kura palikusi neizpētīta.

Biogrāfa liecības

Dažiem Marksa biogrāfiem, bez šaubām, ir bijušas aizdomas par sakaru starp velna pielūgšanu un savas grāmatas galveno varoni. Taču bez vajadzīgās garīgās sagatavotības viņi nespēja izprast faktus, kuri atradās viņiem acu priekšā. Tomēr viņu liecība ir interesanta.

Marksis Francs Mērings savā grāmatā «Kārlis Markss» rakstīja:

Lai gan Kārļa Marksa tēvs nomira dažas dienas pēc sava dēla divdesmitās dzimšanas dienas, *liekas, ka viņš ar slepenām bažām ir vērojis dēmonu savā mīļotajā dēlā...*⁴

Henrijs Markss nedomāja un nevarēja domāt, ka bagātīgais buržuāziskās kultūras krājums, ko viņš nodeva savam dēlam Kārlim kā vērtīgu mantojumu dzīvei, *vienīgi palīdzēs atbrīvot dēmonu, no kura viņš baidījās.*⁵

Markss nomira izmisumā — kā visi sātānisti. 1883. gada 25. maijā viņš rakstīja Engelsingam: «Cik bezjēdzīga un tukša ir dzīve, taču — cik pievilcīga!»⁶

Markss bija laikabiedrs dižiem kristiešiem: komponistam Mendelsonam, filantropam Dr. Barnardo, sludinātājiem Čārlzam Sperdženam un ģenerālim Viljamam Butam. Londonā tie visi dzīvoja netālu no viņa. Tomēr viņš tos nepiemin ne reizi. Viņi aizgāja neievēroti.

Marksa mīt noslēpums, par kuru zina tikai nedaudzi marksisti. Ļeņins rakstīja: «Pat pēc pusgadsimta neviens marksists nav izpratis Marksu.»⁷

Noslēpums Ļeņina dzīvē

Noslēpums bija arī Ļeņina dzīvē.

Rakstīdams šīs grāmatas pirmo variantu, es neko nezināju par Ļeņina personisku sakaru ar kādiem sātāniskās sekta rituāliem. Kopš tā laika esmu izlasījis Trocka «Jauno Ļeņinu»; Trockis bija tuvs Ļeņina draugs un līdzstrādnieks. Viņš raksta, ka Ļeņins sešpadsmit gadu vecumā esot norāvis sev no kakla krustiņu, uzspļāvis tam un sabradājis to kājām — ļoti parasta sātāniska ceremonija.

Nav ne mazāko šaubu, ka Ļeņinu iespaidojusi sātāniskā ideoloģija. Kā citādi lai izskaidro šādu fragmentu no viņa vēstules krievu rakstniekam Maksimam Gorkijam, kura datēta ar 1913. gada 13./14. novembri:

Miljoniem grēku, ļaundarību, apspiešanas gadījumu, fizisku epidēmiju ir vieglāk ieraugāmas cilvēkiem un tāpēc mazāk bīstamas nekā visniecīgākā ideja par mazu garīgu dievu, pat ja tā būtu nomaskēta vispieklājīgākā ietērpā.⁸

Beigās sātāns viņu pievīla tāpat kā visus savus sekotājus.

Ļeņins juta vajadzību rakstīt par padomju valsti šādi:

Valsts nefunkcionē tā, kā mēs bijām vēlējušies. Kā tad tā funkcionē? Mašīna neklausā. Cilvēks ir pie stūres un šķietas to vadām, taču mašīna nebrauc vajadzīgajā virzienā. Tā kustas pēc cita spēka vēlēšanās.⁹

Kas ir šis cits noslēpumainais spēks, kurš pārspēj pat boļševiku vadoņu plānus? Vai viņi pārdevās spēkam, kuru cerēja savaldīt, bet kurš izrādījās vēl vareņāks, nekā viņi paredzēja, un iedzina viņus izmisumā? Kādā 1921. gada vēstulē Ļeņins raksta:

Es ceru, ka mūs visus pakārs smirdošā virvē. Un es nesmu zaudējis šo cerību tāpēc, ka mēs nespējam notiesāt netīro birokrātiju. Ja tā notiks, tas būs labi darīts.¹⁰

Tāda bija Ļeņina pēdējā cerība pēc veselas dzīves, kas aizvadīta cīņā par komunisma idejām: tikt taisnīgi pakārtam smirdošā virvē. Šī viņa cerība nepiepildījās, toties tā notika ar gandrīz visiem viņa līdzstrādniekiem, kurus Staļins sodīja ar nāvi pēc tam, kad tie bija publiski atzinušies, ka ir kalpojuši citiem spēkiem un nevis proletariātam, kuram it kā palīdzēja.

Kāda atzīšanās no Ļeņina: «Es ceru, ka mūs visus pakārs smirdošā virvē»!

Interesanti atzīmēt, ka 13 gadu vecumā Ļeņins sarakstīja dzejoli, kuru varētu nosaukt par pravietisku; tas pareģoja bankrotu, ar kādu beigsies viņa mūžs. Viņš bija nolēmis kalpot cilvēcei, taču — bez Dieva. Lūk, viņa vārdi:

Tu brīvuprāt ziedosi mūžu citiem,
Cik žēl — tevi sagaida liktenis skumjais,
Ka upuri tavi nenesīs augļus.¹¹

Kāds kontrasts, salīdzinot ar cita cīnītāja — apustuļa Pāvila vārdiem, kurš dzīves novakarē rakstīja:

Labo cīnīšanos esmu izcīnījis, tecēšanu esmu pabeidzis.
[.] Vēl atliek man saņemt taisnības vainagu, ko mans Kungs, Taisnais soģis, dos man viņā dienā. (2. vēstule Timotejam, 4:7,8).

Mūsu garīgajā sfērā pastāv tāds jēdziens kā «par vēlu». Ēzavs, asaras liedams, nožēloja, ka pārdevis savas pirmdzimtā tiesības, taču darījumu vairs nevarēja pārvērst par nenotikušu. Un Ļeņins, padomju valsts dibinātājs, uz savas nāvesgultas teica:

Esmu pieļāvis lielu kļūdu. Mani moka murgs, ka es sliktu neskaitāmo upuru asiņu okeānā. Ir par vēlu atgriezties. Lai glābtu mūsu valsti, Krieviju, mums būtu vajadzīgi tādi cilvēki kā Asizes Francisks. Ar desmit tādiem kā viņš mēs būtu izglābuši Krieviju.

V

NEŽĒLĪGĀ KRĀPŠANA

Buharins, Staļins, Mao, Čaušesku, Andropovs

Šai vietā varbūt būtu pamācoši paskatīties uz dažiem mūsdienu marksistiem. Buharins, Komunistiskās Internacionāles ģenerālsekretārs un viens no galvenajiem marksisma doktrīnas attīstītājiem šai gadsimtā, jau divpadsmit gadu vecumā, izlasījis Bībelē Atklāsmes grāmatu, ilgojās kļūt par antikristu. No Svētajos rakstos lasītā sapratis, ka antikristam jābūt apokaliptiskās lielās netikles dēlam, viņš uzstāja, lai viņa māte atzīst, ka ir bijusī prostitūta.

Par Staļinu viņš rakstīja: «Viņš ir nevis cilvēks, bet gan velns.»¹

Buharins pārāk vēlu saprata, kā rokās nokļuvis. Vēstulē, kuru viņš lika savai sievai iemācīties no galvas pēdējā brīdī pirms viņa aresta un nāvessoda, viņš teica:

Es atstāju dzīvi. Es noliecu galvu. [...] Es jūtu savu bezpalīdzību ellišķīgas mašīnas priekšā...²

Viņš bija palīdzējis uzbūvēt giljotīnu — padomju valsti —, kura nogalināja miljonus, līdz beidzot viņš saprata, ka šīs mašīnas plāns radies ellē. Viņš bija ilgojies kļūt par antikristu. Taču viņš kļuva par Ienaidnieka upuri.

Līdzīgi par Staļinu savā dienasgrāmatā (kura drīz tiks publicēta) raksta Kaganovičs, Staļina māsasvīrs un tuvākais līdzstrādnieks:

Es sāku saprast, kā Staļlinam izdevās padarīt sevi par dievu. Viņam nebija nevienas cilvēciskas rakstura iezīmes. [...] Pat ja viņš izrādīja kādas jūtas, tad šķita, ka tās nemaz nav viņējās. Tās bija tikpat viltotas kā bruņukrekla zviņas. Un aiz šīm zviņām bija Staļins pats — tērauda gabals. Es nezin kāpēc biju pārliecināts, ka viņš dzīvos mūžīgi. [...] Viņā nebija nekā cilvēciska. [...]

Roza (viņa sieva) stāsta, ka viņš liekot viņai rāpties kokā, gērbtai vienīgi zeķēs. Man ir tāda sajūta, ka viņā nav itin nekā cilvēciska. Viņš ir pārāk neparasts, lai būtu norma cilvēciska būtne. Lai gan viņš izskatās kā parasts cilvēks. Kāda mīkla. Ko gan es te rakstu? Vai arī es esmu trakojošs ārpriekš?

Staļins aprakstīja Kaganovičam savus garīgos vingrinājumus. Dažādu reliģiju ticīgie meditācijas praksē nodarbojas ar to, kas ir skaists, gudrs un labs, lai tas palīdzētu viņiem vairāk mīlēt. Staļins nodevās gluži pretējai praksei.

Viņš stāstīja Kaganovičam:

Kad man no kāda jāatvadās, es iztēlojos šo cilvēku četrāpus, un viņš kļūst pretīgs. Dažreiz es jūtu pieķeršanos kādam cilvēkam, kurš lietas labā jānovāc. Ko es, tavuprāt, daru? Es iztēlojos, kā viņš izkārņās, izplata smaku, maitā gaisu, vemj, — un man viņa vairs nav žēl. Jo drīzāk viņš beigs smirdēt šai pasaulē, jo labāk. Un es izsvitroju šo cilvēku no savas sirds.

Viena no Staļina izklaidēm bija — uzlikt zirgiem uz acīm zaļas brilles, lai tie noturētu sienu par zāli. Vēl ļaunāk — viņš uzlika cilvēkiem tumšās ateisma brilles, lai viņi neredzētu Dieva āres, kuras lemtas ticīgām dvēselēm.

Dienasgrāmatā atrodams daudz kas atmaskojošs:

Staļins bieži runāja par reliģiju kā par mūslaiku visļauņāko ienaidnieku. Viņš nīst reliģiju daudzu iemeslu dēļ, un es dalos viņa jūtās. Reliģija ir viltīga un bīstams ienaidnieks. [...] Staļins domā arī, ka šķiršanai no bērniem vajadzētu būt galvenajam sodam, kuru saņemtu visi vecāki, kuri pieļauj pie sektām, nerēķinoties ar to, vai viņu vaina tikusi pierādīta.

Manuprāt, viņš slepus nodarbojās ar astroloģiju. Mani allaž pārsteidza kāda divaina iezīme viņā. Par Dievu un reliģiju viņš aizvien runāja ar apslēptu cieņu. Sākumā man šķita, ka es to iztēlojos, taču pamazām es sapratu, ka tā ir patiesība. Tomēr, runājot par šo tēmu, viņš vienmēr bija piesardzīgs. Un man neizdevās skaidri izzināt viņa uzskatus. Viens man kļuva pilnīgi skaidrs — viņa attieksme pret Dievu un reliģiju bija ļoti specifiska. Piemēram, viņš nekad bez aplinkiem neteica, ka Dieva nav. [...]

Viņa klātbūtnē cilvēki itin kā zaudēja savu identitāti. Visi viņu apbrīvoja un pielūdza. Nedomāju, ka viņu iepriecinātu lielā tautas mīlestība: viņš stāvēja tai pāri. Varbūt tas izklausīsies dīvaini, taču viņš ieņēma stāvokli, kurš agrāk pienācās vienīgi Dievam.

Cilvēka eksistences tragēdijas neatņemama sastāvdaļa ir fakts, ka ikvienam ir ienaidnieki un reizēm nepieciešams ar tiem cīnīties. Markss šai skumjajā nepieciešamībā ienes prieku. Viņa iemīļotais teiciens, kuru viņš bieži atkārtoja, bija: «Pasaulē nav nekā skaistāka kā iedzelt saviem ienaidniekiem.»³

Nav brīnums, ka viņa sekotājs Staļins teica — lielākais prieks esot uzturēt draudzību ar kādu, līdz viņš, uzticības pilns, noliek galvu tev uz krūtīm, un tad ieegrūst viņam mugurā dunci — nepārspējama bauda.⁴

Markss jau sen pirms tam bija izteicis šo pašu ideju. Viņš rakstīja Engelsam par saviem biedriem, ar kuriem viņam nesakrita uzskati:

Mums jāpārliecina šie nelieši, ka mēs turpinām uzturēt ar viņiem sakarus, līdz mums būs pietiekami daudz spēka, lai aizmēztu tos no sava ceļa — tādā vai citādā veidā.⁵

Zīmīgi, ka daudzi no Staļina ieroču biedriem raksturoja viņu kā dēmonisku.

Milovans Džilass, ievērojams Dienvidslāvijas komunistu vadonis, personiski būdams labi pazīstams ar Staļinu, rakstīja:

Vai nebija tā, ka Staļina dēmoniskais spēks un enerģija izpaudās tādējādi, ka viņš lika (komunistiskajai) kustībai un ikvienam tās dalībniekam nonākt apjukumā un neziņā, reizē radīdams un nostiprinādams savu baiļu varu, kas balstījās uz citu bailēm?⁶

Par visu PSRS valdošo šķiru viņš saka:

Viņi izliekas, ka tic sociālisma ideālam, nākotnes sabiedrībai bez šķirām. Patiesībā viņi tic vienīgi organizētai varai un nekam citam.⁷

Pat Staļina meita Svetlana Allilujeva, kura nekad neuzzināja par sātānisma dziļumiem, rakstīja:

Sķita, ka Berijam (padomju iekšlietu ministram) būtu kāda velnišķīga saikne ar visu mūsu ģimeni. [...] Berija bija baismīgs, ļauns dēmons. [...] Mana tēva dvēseli bija sagrabis šausmīgs dēmons.

Tālāk Svetlana piezīmē, ka labsirdību un piedodošu

mīlestību Staļins uzskatījis par vēl ļaunākām nekā vislielākais noziegums.⁸

Tāda ir sātāniskā priesterība, kura valda gandrīz vai pār pusi cilvēces un pēc kuras pavēles visā pasaulē notiek terora akti.

Staļins bija namīpašnieka un kalpones ārļaulības dēls. Viņa tēvs, baidīdamies no sliktas slavas, piekukuļoja kādu kurpnieku, lai tas apprec meiču, kura gaidīja bērnu, tomēr viss nāca gaismā. Bērņības gados Staļinu saukāja par bandubērnu. Kad zēns sasniedza padsmītnieka gadus, viņa īsto tēvu atrada noslepkavotu. Uz Staļinu krita aizdomas, taču nekādi viņa vainas pierādījumi neatradās.

Vēlāk, būdams semināra audzēknis, viņš pievienojās komunistu aprindām. Tur viņš iemilējās kādā meitenē, kuru sauca par Gaļinu. Tā kā komunisti bija nabadzīgi, Gaļinai tika dots uzdevums kļūt par bagātnieku mīļāko un tādējādi apgādāt partiju ar naudu. Kad arī Staļins nobalsoja par šo priekšlikumu, viņa pārgrieza sev vēnas.

Staļins pats veica laupīšanas partijas labā, un tajās viņam laimējās. Neko no sazagtās naudas viņš nepaturēja sev.

Viņam bija arī uzdots pienākums — iefiltrēties cariskajā policijā. Viņam bija jātēlo dubulta loma, denuncējot maznozīmīgus partijas biedrus, lai izdibinātu policijas noslēpumus un pasargātu svarīgākus komunistus.

Tāpat jaunībā Staļinam bija tik slikta iedzimtība, audzināšana un attīstība, cik vien iespējams. Tāpēc viņš bija ļoti uzņēmīgs pret sātānisma ietekmi. Viņš kļuva līdzīgs savam vārdam «Staļins»: cilvēks no tērauda, bez kādām cilvēciskām jūtām vai žēlastības.

(Andropovs, nu jau mirušais padomju valsts vadītājs, atstāja tādu pašu iespaidu kā Staļins. Francijas ārlietu ministrs Klods Seisons, kurš tikās ar viņu, avīzē «*Le Monde*» aprakstīja Andropovu kā «cilvēku bez dvēseles siltuma, kurš darbojas kā kompjuters. [...] Viņš ir ārkārtīgi bezkaislīgs. [...] Vārdos un žestos viņš ir precīzs kā kompjuters.»)

Staļins, tāpat kā Markss, Engelss un Bauers pirms viņa, sāka dzīves ceļu kā ticīgais. Piecpadsmit gadu vecumā viņš sarakstīja savu pirmo dzejoli, kurš sākas ar vārdiem: «Diža ir Visvarenā providence.» Viņš kļuva

par semināristu, jo jūta aicinājumu.⁹ Pēc tam viņš kļuva par darvinistu un tad — par marksistu.

Kad viņš sāka sacerēt revolucionārus rakstus, tad par pirmajiem pseidonīmiem izmantoja «Demonošvili»¹⁰, kas gruzīnu valodā nozīmē kaut ko līdzīgu «dēmoniskajam», un «Besošvili»¹¹ — «velnišķīgais».

Arī citas liecības par sātānisko pārliecību marksistu vadoņu vidū ir nozīmīgas. Padomju maršals Tuhačevskis bija viens no sarkanās armijas galvenajiem karavadoņiem, kuru vēlāk nošāva Staļins; Tuhačevska meita, Troicka, rakstīja par savu tēvu, ka viņa guļamistabas austrumu stūrī, kur pareizticīgie parasti piekar ikonas, atradies sātana attēls.

Kad kāds komunistis Čehoslovākijā tika iecelts par priekšsēdētāju Valsts reliģijas lietu padomē — iestādē, kuras mērķis ir izspiegot ticīgos un vajāt tos, viņš pieņēma vārdu «Hruza», kas slovaku valodā nozīmē «šausmas» un ar ko apzīmē arī velnu.

Viens no teroristu organizācijas vadoņiem Argentīnā pieņēma iesauku «Satanovskis».

Anatols Franss, slavens franču komunistisks rakstnieks, iepazīstināja ar komunisma idejām dažus no Francijas dižākajiem intelektuāļiem. Nesenā dēmoniskās mākslas izstādē Parīzē viens no eksponātiem bija īpašais krēsls, kuru šis komunistiskais rakstnieks izmantojis, vadīdams sātāniskos rituālus. Krēsla rokturā un kājas bija izgreznoti ar ragiem un apvilkti ar kazas ādu.¹²

Sātānisma centrs Lielbritānijā ir Haigeitas kapsēta Londonā, kur apglabāts Kārlis Markss. Pie viņa kapa tiek noturēti svinīgi, slepeni melnās maģijas rituāli.¹³ Šeit iedvesmojās Haigeitas vampīrs, kurš 1970. gadā uzbruka vairākām meitenēm.¹⁴ Hua Gofens, sarkanās Ķīnas vadītājs, arī apliecināja savu cieņu šai vietai.

Ulrike Meinhofa un citi Vācijas sarkanie teroristi arī ir nodarbojušies ar okultismu.¹⁵

Viena no senākajām velna pielūdzēju sektām, Sīrijas jezidi, tika aprakstīta padomju ateistu žurnālā «*Nauka i reliģija*» (1979. gada jūlijā). Tā ir vienīgā reliģiskā sekta, par kuru šis žurnāls nav izteicis neviena kritiska vārda.

Tālāk — Mao Dzeduns rakstīja:

Kopš astoņu gadu vecuma es ienīdu Konfūciju. Mūsu ciematā bija konfūciāņu templis. Es no visas sirds vēlējos tikai vienu: nopostīt to līdz pašiem pamatiem.¹⁶

Vai ir normāli, ka astoņgadīgs bērns vēlas vienīgi savas paša reliģijas iznīcināšanu? Tādas domas piederas dēmoniskam raksturam.

Pretējā galējība ir Krusta sv. Pāvils, kurš kopš astoņu gadu vecuma ik vakaru pavadīja trīs stundas lūgšanās.

Varmācības kults

Engelss «Antidīringā» rakstīja: «Vispārēja cilvēkmīlestība ir absurds.» Un kādā vēstulē draugam viņš teica: «Mums vairāk vajadzīgs naids, nevis mīlestība — vismaz šobrīd.»

Če Gevara labi apguva viņa marksistiskās mācības. Savos rakstos viņš atbalso Engelsa izjūtas:

Naids ir cīņas elements — nesaudzīgs naids pret ienaidnieku, naids, kurš paceļ revolucionāru pāri cilvēka dabiskajām robežām un liek viņam kļūt par iedarbīgu, iznīcinošu, aukstasinīgu, aprēķinošu un aukstu slepkavošanas mašīnu.

Tieši to velns grib panākt no cilvēkiem. Viņam ir ļoti labi veicies ar daudziem slaveniem cilvēces vadoņiem. Mūsu dzīves laikā mēs esam pieredzējuši vairāk, nekā vajadzīgs: Hitleru, Eihmani, Mengeli, Staļinu, Mao, Andropovu, Polu Potu.

Markss «Komunistu manifestā» raksta:

Komunistiem ir pretīgi slēpt savus uzskatus un nolūkus. Viņi aklāti paziņo, ka viņu mērķus var sasniegt vienīgi, varmācīgi gāžot visu pastāvošo sociālo struktūru.

Tālāk:

Ir tikai viena metode, kā saīsināt vecās sabiedrības sāpīgās nāves mokas un jaunās sabiedrības dzimšanas asiņainās sāpes; tikai viena metode, kā tās vienkāršot un koncentrēt, proti — revolucionārais terorisms.¹⁷

Vēsturē bijušas daudzas revolūcijas. Katrai ir bijis savs mērķis. Piemēram, Amerikas revolūcija notika nacionālās neatkarības vārdā, Franču revolūcija — demokrātijas vārdā. Markss ir vienīgais, kurš savu mērķi formulē kā «permanentu revolūciju», kā terorismu un asinsizliešanu revolūcijas labā. Nav nolūka, kurš būtu

jāisteno; vienīgais mērķis ir varmācība līdz paroksis-
mam. Tieši tas atšķir sātānismu no parasta cilvēciska
grēcīguma.

Teroristus, kurus cariskajā Krievijā notiesāja par
slepkavību, Markss nosauca par «nemirstīgiem mocek-
ļiem» vai «apbrīnojami spējīgiem puisiem».¹⁸

Arī Engelss rakstīja par «mūsu asiņaino atriebību». Šis izteiciens atkārtojas bieži. «Cik lieliska attīstība
risinās (Krievijas) iekšienē! Biežāki kļuvuši slepkavī-
bas mēģinājumi.» — «Nav jāņem vērā morāliskuma
problēma. [. . .] Revolucionāram labi ir jebkuri līdzekļi,
kuri ved pie mērķa, — gan varmācīgie, gan šķietami
mierīgie.»¹⁹

Marksists Ļeņins, dzīvodams Krievijā Kerenska de-
mokrātiskās varas laikā, rakstīja:

Vajadzīga mežonīga enerģija un vēlreiz enerģija. Es brī-
nos — jā, es pat esmu sašutis par to, ka pagājis vairāk kā
pusgads, kopš tiek runāts par bumbām, un nav izgatavota
vēl neviena pati.²⁰

Tālāku ieskatu komunistu pamatnostādņēs var sniegt
daži īsi citāti.

Markss: «Mēs karojam pret visām valdošām idejām par
religiju, valsti, tautu, patriotismu. Dieva ideja ir
izvirtušas civilizācijas pamatdoma. Tā ir jāiznīcina.»

«Komunistu manifest»: «Komunistiem ir pretīgi slēpt
savus uzskatus un nolūkus. Viņi atklāti paziņo, ka
viņu mērķus var sasniegt vienīgi, varmācīgi gāžot
visu pastāvošo sociālo struktūru. Lai valdošā šķira
trīs komunistu revolūcijas priekšā.»

Ļeņins: «Mums jāizmanto jebkura viltība, izmanība,
triķis, jebkura viltīga, nelikumīga metode, noklusē-
šana un patiesības slēpšana. Pamata likums ir —
izmantot kapitālistisko valstu konfliktējošās intere-
ses.»

Ļeņins: «Ateisms ir neatņemama marksisma sastāv-
daļa. Marksisms ir materiālisms. Mums jāapkaro
religija. Tā ir visa materiālisma un — attiecīgi —
marksisma ābece.»

Ļeņins, kādā runā 1922. gadā: «Vispirms mums jāpār-
ņem Austrumeiropa un pēc tam — Āzijas masas.
Tad mums jāaplenc un jānomīnē ASV, kas kritīs
mums rokās bez cīņas — kā pārgatavojies auglis.»

Hruščovs: «Ja kāds domā, ka mūsu smaidi ir saistīti ar

atsacīšanos no Marksa, Engelsa un Ļeņina mācībām, tad viņš maldās. Tie, kuri gaida to, var gaidīt, kamēr pūcei aste ziedēs.»

Sātaniskā nežēliba

Solžeņicins savā monumentālajā «Gulaga arhipelāgā»²¹ atklāj, ka Jagodas — Padomju Savienības iekšlietu ministra — hobijs bijis izģērbties un kailam šaut uz Jēzus un svēto attēliem. Daži biedri viņam pievienojusies. Vēl viens sātanisks rituāls, kas piekopts komunistu augstākajās aprindās!

Kādēļ gan lai cilvēki, kuri apgalvo, ka pārstāv proletariātu, šautu uz proletārieša Jēzus tēlu vai uz jaunavu Mariju, nabadzīgu sievieti?

Daži vasarsvētku draudzes kristieši atceras gadījumu, kas noticis Krievijā II pasaules kara laikā. Kāds no viņu priesteriem bija izdzinis velnu, kurš, atstādams savu upuri, piedraudējis: «Es atriebšos.» Dažus gadus vēlāk Vasarsvētku draudzes priesteris, kurš bija veicis eksorcismu, tika nošauts savas ticības dēļ. Virsnieks, kurš izpildījis nāvessodu, pirms gaiļa nospiešanas pateicis: «Nu mēs esam norēķinājušies.»

Vai komunistu ierēdņos dažkārt iemājo velni? Varbūt viņi kalpo par sātana atriebības ieročiem pret tiem kristiešiem, kuri mēģina gāzt viņa troni? Par to nav šaubu.

Krievijā Staļina laikā daži komunisti policijas pagrabos nogalināja vairākus nevainīgos. Pēc šī asinsdarba kāds no līdzskrējējiem pēkšņi mainīja domas un staigāja no liķa pie liķa, atvainodamies: «Es negribēju to darīt. Es jūs nepazīstu. Runājiet, pakustieties, piedodiet man.» Tad viens no viņa biedriem nošāva viņu. Trešais atgriezās pie ticības un vēlāk atstāstīja šo notikumu.

«*Russkaja mišļ*», krievu žurnāls Francijā, 1975. gada 13. martā ziņoja no Padomju Savienības sekojošo.

D. Profirevičam Krievijā bija meita un dēls, kurus viņš audzināja ticībā. Protams, bērniem bija jāiet komunistiskā skolā. Divpadsmit gadu vecumā meita pārnāca mājās un paziņoja vecākiem: «Reliģija ir kapitālistisks aizspriedums. Mēs dzīvojam jaunos laikos.» Viņa pilnīgi atteicās no kristietības. Vēlāk viņa iestājās

komunistiskajā partijā un kļuva par slepenpolicijas darbinieci. Vecākiem tas bija briesmīgs trieciens.

Pēc tam tika apcietināta māte. Komunistu likumi paredz, ka nevienam nepieder nekas — ne bērni, ne sieva, ne personīgā brīvība. Valsts to visu var atņemt jebkurā laikā.

Pēc mātes aresta dēls bezgalīgi skuma un gadu vēlāk pakārās. D. Profirevičs atrada šādu pašnāvības vēstuli:

Tēvs, vai tu mani tiesāsi? Es esmu komunistiskās jaunatnes organizācijas loceklis. Man bija jāparakstās par to, ka par visu ziņošu padomju vadībai. Kādu dienu mani izsauca uz policiju, un Varja, mana māsa, lūdza, lai es parakstu denunciaciju pret māti, jo viņa kā kristiete tiek uzskatīta par kontrrevolucionāri. Es to parakstīju. Es esmu vainīgs viņas apcietināšanā. Tagad viņi ir pavēlējuši izspiegot tevi. Sekas būs tādas pašas. Piedod man, tēvs; esmu nolēmis mirt.

Dēla pašnāvībai sekoja tēva ieslodzījums.²²

Garīdznieku Zinoviju Kovaļiku boļševiki apcietināja 1941. gadā un ieslodzīja Brigidkas cietumā Ļvovā, Ukrainā. Kad vācieši tai pašā gadā piespieda boļševikus bēgt, pilsētas iedzīvotāji atrada garīdznieka asinīm notriesto liķi pienaglotu pie sienas, naglām caurdurot rokas un kājas, it kā viņš būtu krustā sistais Kungs. Viņi atrada arī ap 6000 noslepkavotu cietumnieku, kuriem bija iešauts pakausī un kurus boļševiki pagrabos bija sakrāvuši citu citam virsū un pārlējuši ar ģipša javu.

Dr. O. Sass-Javorskis (ASV), pēc tam kad vācieši ap 1941. gada jūnija beigām bija ieņēmuši Ļvovu, sāka meklēt savu apcietināto tēvu un cietumā ieraudzīja pie sienas pienaglotu garīdznieku. Viņa uzšķērstajā vēderā komunisti bija ielikuši nedzimuša bērna liķīti, kas bija izrauts no klēpja mātei, kuras liķis gulēja uz asinīm piesūkušās grīdas. Citi aculiecinieki pazina, ka pienaglotais ir slavenais misionārs tēvs Kovaļiks.²³

Cilvēka dzīvība komunistiem vispār ir lēta. Pilsoņu kara laikā Ļeņins rakstīja:

Būtu kauna lieta nenošaut cilvēkus, kuri nepaklausa iesaukumam un izvairās no mobilizācijas. Biežāk ziņojiet par rezultātiem.²⁴

Spānijas pilsoņu kara laikā komunisti nogalināja 4000 katoļu garīdznieku.

Pazīstamais krievu pareizticīgo garīdznieks Dudko

stāstīja, ka seši komunisti iegājuši tēva Nikolaja Čardjova mājā, plēsuši viņam mātus, izdūruši acis, graizījuši viņa ķermeni un dedzinājuši to ar gludekli, tad nošāvuši viņu ar divām lodēm. Tas noticis Sv. Nikolaja dienas priekšvakarā. Tas bija ne tikai noziegums pret garīdznieku, bet arī ņirgāšanās par svēto.

1983. gada 10. martā Rietumu prese ziņoja, ka Zimbabvē komunistiskā diktatora Mugabes karavīri nogalinājuši 3000 ndebele cilts pārstāvju. Armiju apmācīja Ziemeļkorejas instruktori. Cilts vīriešiem lika pašiem nošaut savus pieaugušos dēlus; ja viņi atteicās, tad tika nošauti kopā ar dēliem.

Velns atdarina Dievu, solidams rāmus ūdeņus un zaļojošas ganības, kuras viņam nemaz nepieder. Tāpēc viņam ir jāizliekas. Un, jo mazāk viņš var piedāvāt, jo vairāk viņam jāizliekas. Lai gūtu pamatu zem kājām, viņš veido viltus organizācijas (vai jūs kādreiz esat paprātojuši par komunistiskajām frontēm un organizācijām?) un demonstrē labdarīgus žestus. Taču viņš nes vienīgi postu, nāvi un iznīcību — šausmīgu, pilnīgu, vispārēju un nežēlīgu.

Velns ir skaudīgs, un viņu sanikno garīgs skaistums. Tas viņu aizvairo. Tā kā viņš nespēj būt skaists — savu sākotnējo skaistumu viņš zaudēja lepības dēļ —, tad negrib, lai skaists būtu kāds cits. Ja nebūtu svēto garīgā skaistuma, tad velns neliktos tik neglīts. Tāpēc viņš grib apgānīt jebkuru skaistumu.

Tieši tādēļ Rumānijas komunistu cietumā Pitești, kā arī citos komunistu cietumos tika mocīti kristieši — ne vien lai viņi nodotu pagrīdes baznīcas noslēpumus, bet arī lai zaimotu.

Pret režīmiem, kur šādas šausmas notiek atkal un atkal, pret režīmiem, kuri pat kristiešus padara par nevainīgu upuru slepkavām un denuncētājiem, Dieva bērni var just vienīgi riebumu. «Ja kas viņu sveicina, ņem dalību viņa ļaunajos darbos» (Jāņa 2. vēstule, 11.).

Sātaniskais grēks

Esmu uzrakstījis, ka marksisms ir sātanisks. Taču — vai katrs grēks savā būtībā, nav sātanisks?

Es ilgi par to prātoju. Tad kādu nakti es redzēju sapni, kurš noskaidroja manas domas.

Sapnī es redzēju ielasmeitu, kura uzplijās jauniem vīriešiem, kas patlaban nāca ārā no baznīcas. Es viņai jautāju: «Kāpēc tu savam darbam esi izvēlējusies tieši šo vietu?»

«Man prieks ievilināt jaunekļus grēkā tūliņ pēc tam, kad viņi pielūguši Dievu,» viņa atbildēja. «Pielūgsmes vārds Jaunajā Derībā grieķiski apzīmēts ar *proskune*, kas etimoloģiski nozīmē «skūpstīt». Dievlūdzējam, kurš iznāk no lūgšanu nama, uz lūpām vēl ir Jēzus skūpstu nospiedums. Kāds gandarījums — aptraipīt viņu tieši tad, likt viņam vārtīties baudkāres gultā un tad sacīt viņam: «Redzi — Jēzus, kuru tu lūdzi, nespēja atturēt tevi no grēka ne piecas minūtes. Viņš nav tavs Pestītājs. Mans kungs ir varenāks par Viņu.»»

Seksuāla netikumība ir parasts cilvēku grēks. Mefistofelis liek Faustam pavest Grietiņu tieši tad, kad viņa ar lūgšanu grāmatu rokā dodas uz baznīcu. Tas ir sātāniski.

Rakstīt, lasīt vai apskatīt pornogrāfiju ir cits parasts grēks. Taču amerikāņu pornogrāfijai, kura atbalsta asinsgrēku, pederastiju un perversijas, raksturīgi ir tas, ka tajā daudzkārt sastopams Dieva, Kristus un Marijas vārds. Blakus katrai neķītrībai tur ir svēts vārds, blakus katram netīram žestam — debešķīgs izteikums, lai aptraipītu un apgānītu svētumu. Tas ir sātāniski.

Arī nevainīga cilvēka nokaušana ir parasts grēks. Piesist krustā Jēzu, Dieva Dēlu, starp diviem zagļiem, lai asociatīvi norādītu uz viņa vainu, ir sātāniski.

Politisku ienaidnieku nogalināšana, kara kurināšana un revolūcijas izraisīšana — pat ar masu slepkavībām — pierāda cilvēka grēcīgumu. Taču krievu komunisti, nogalinājuši miljoniem savu ienaidnieku, pavērsa savu vardarbību pat pret saviem draugiem, to skaitā pret saviem izcilākajiem biedriem, savas revolūcijas veicējiem. Tas ir sātānisma zīmogs. Tā nav revolūcija kāda mērķa sasniegšanai, tā ir revolūcija un slepkavošana slepkavošanas dēļ, ko Markss nosauca par «permanentu revolūciju».

No padomju komunistu centrālās komitejas 29 locekļiem un kandidātiem 1917. gadā — revolūcijas gadā — tikai četriem bija lemts laimīgais liktenis aiziet no dzīves, pirms tā tika viņiem atņemta. Viens no šiem četriem pēc nāves tika pasludināts par «revolūcijas

ienaidnieku». Trīspadsmit cilvēki pazuda vai arī viņiem piesprieda nāvessodu pašu biedri. Divus Staļins vajāja tā, ka viņi izdarīja pašnāvību.²⁵

Būt noziedzniekam vai mafijas dalībniekam ir briesmīgs cilvēka grēks, taču sātāniskais pārsniedz pat mafijas pieļautās robežas.

Tomaso Bušeta, sicīliešu mafijas pārstāvis, kurš kļuva par policijas informatoru un atklāja savas organizācijas noziegumus, teica:

Noziegums ir nepieciešamība, no kuras nav iespējams izvairīties, bet kurai vienmēr ir iemesls. Mūsu aprindās ir pilnīgi izslēgts beziesmesla noziegums, kurš ir pašmērķīgs vai arī individuāla impulsa rezultāts. Mēs, piemēram, nepieļaujam «transversālo vendetu», t. i., neļaujam nogalināt kādu, kurš stāv tuvu mūsu nozieguma istajam mērķim, teiksim, viņa sievu, bērnus vai radniekus.

Sātāniskais noziegums pieder pie citas pakāpes. Hitlers nogalināja miljoniem ebreju, ieskaitot zīdaiņus, ar ieganstu, ka ebreji nodarījuši ļaunumu vācu tautai. Komunistiem bija pašsaprotami ieslodzīt cietumā un spīdzināt tā cilvēka ģimenes locekļus, kuru viņi uzskatīja par vainīgu. Kad kādu apcietināja, par pašsaprotamu tika uzskatīts tas, ka jāapcietina arī viņa sieva un ka viņa dēlam jāliedz jebkura izglītība.

Marksisms nav parasta grēcīga cilvēciska ideoloģija. Tas ir sātānisks savā grēkošanas veidā, tāpat kā sātāniska ir tā paustā mācība. Tikai noteiktos apstākļos marksisms ir atklāti atzinis savu sātānisko raksturu.

Par skolotāju var spriest pēc viņa mācekļiem. Gleznotājs Pikaso ir teicis: «Māksliniekam ir jāatrod ceļš, kā pārliecināt publiku par savu melu pilnīgo patiesīgumu.»²⁶

Kas bija cilvēks, kurš uzrakstīja šo kroplīgo atziņu? Tas pats, kurš rakstīja: «Es nonācu pie komunisma, kā cilvēks nonāk pie avota. [...] Mana piederība komunismam loģiski izriet no visas manas dzīves un darba.»²⁷

Tātad cilvēks kļūst par marksistu tāpēc, ka viņa ideāls ir meli. Cik skumji!

Lai gūtu ieskatu sātānista dzīvē un domāšanā, pietiek izlasīt dažus mērenus citātus no darbiem, ko sacerējis Elisters Kroulijs (1875—1947), kurš slavens ar savu līdzdalību okultajā praksē:

Nenožēlojiet pagrimušos. Es nekad neesmu tādus pazinis. Es nemierinu. Es ienīstu mierinātājus un mierināmo.²⁸ Vilks pavedina tikai alkātīgos un nodevīgos, krauklis pavedina tikai grūtsirdīgos un negodīgos. Bet es esmu tas, par kuru ir rakstīts: viņš apkrāps pašus izredzētākos. [. .]

Es esmu piedzēries no svēto asinīm, tomēr cilvēkiem nav aizdomu, ka es būtu viņu ienaidnieks, jo mana vilna ir balta un silta, mani zobi nav gaļas plēsāja zobi, manas acis ir maigas, un viņi mani nepazīst kā melīgo garu vadoni...²⁹

Daiļa tu esi, ak, Bābele, un iekārojama... Ak, Bābele, Bābele, tu lielā mātē, kas jā uz kronētiem zvēriem, ļauj man noreibt no tavas netiklības vīna; ļauj man degt tavos sald-kaislos skūpstos līdz nāvei.³⁰

Vēl daudz šādu izteicienu Kroulijs citē no pilnīgi nepazīstamiem senākiem sātānistu darbiem, kuri cilvēkam no malas nav pieejami.

Tēvreizes zaimu versijas

Padomju avīze «*Sovetskaja molodež*» 1976. gada 14. februārī dod jaunu, satricošu pierādījumu par saikni starp marksismu un sātānismu. Tajā aprakstīts, kā cara režīma gados kareivīgi komunisti iebrukuši baznīcās un ņirgājušies par Dievu. Šim nolūkam komunisti izmantojuši zaimojošu Tēvreizes versiju:

Mūsu Tēvs, kas esi Pēterburgā!
Nolādēts lai top tavs vārds,
Lai sagraust tava valstība;
tavs prāts lai nenotiek
pat ne ellē.
Mūsu dienišķo maizi dod mums,
kuru esi mums nozadzis,
Un samaksā mūsu parādus,
kā mēs līdz šim esam maksājuši tavējos.
Un neieved mūs vairs kārdināšanā,
Bet atpesti no ļaunā — no Pleves [cara premjerministrs]
policijas —
Un dari galu šai nolādētajai valdībai.
Bet, tā kā tu esi vājš un nabags garā,
cienībā un varā,
Tad nost ar tevi mūžīgi mūžos. Āmen.³¹

Iekarojot jaunas zemes, komunisma galīgais mērķis nav citas sabiedriskas vai ekonomiskas sistēmas izveidošana. *Tā mērķis ir — ņirgāties par Dievu un slavēt sātānu.*

Vācijas Sociālistiskā studentu savienība arī ir publicējusi parodiju par Tēvreizi, norādot, ka lūgšanas «istā» nozīme esot — aizstāvēt kapitālismu:

Mūsu Kapitāls, kas esi Rietumos,
Lai tavi ieguldījumi ir droši,
Lai tu gūsti peļņu.
Lai aug tavu akciju vērtība
Kā Volstrītā, tā arī Eiropā.
Mūsu dienišķo algu dod mums šodien
un pagariņi mūsu kredītu termiņus,
Kā mēs pagariņām saviem parādniekiem.
Un neieved mūs bankrotā,
Bet atpestī no arodbiedrībām,
Jo tev pieder puse pasaules un vara,
un bagātība uz divsimt gadiem.
Mamons.³²

Kristietības identifikācija ar kapitālisma interesēm ir briesmīga. Īstenā Baznīca zina, ka arī kapitālisms ir aptraipīts ar asinīm, jo jebkura ekonomiska sistēma nes grēku zīmes. Kristieši noraida komunismu nevis no kapitālisma, bet gan no Dieva valstības viedokļa, kura ir viņu patiesais sociālais ideāls. Iepriekš citētais, kā arī padomju avīzē publicētais piemērs nav nekas cits kā sātāniska ņirgāšanās par Jēzus vissvētāko lūgšanu.

Šāda ņirgāšanās par Tēvreizi ir ierasta daudzās komunistiskās valstīs. Etiopijā bērniem māca lūgties šādi:

Mūsu Partija, kas vadi Padomju Savienību,
Svētīts lai top tavs vārds,
Lai nāk tava valstība,
Tavs prāts lai notiek Etiopijā
un visā pasaulē.
Mūsu dienišķo maizi dod mums šodien
un neaizmirsti imperiālistu noziegumus
tāpat, kā mēs nepiedosim viņiem.
Un lai mēs pretojamies kārdinājumam
atteikties no ciņas,
Un atpestī mūs no kapitālisma
ļauņuma. Āmen.

Pa Etiopijas luterāņu raidstaciju, kuru konfiscējusi komunistiskā valdība, tiek raidīta sātāniska Bībeles versija. 1. vēstules korintiešiem 13. nodaļa tur skan šādi:

Ja es runātu visās mēlēs un man nebūtu naida pret zemes īpašniekiem un kapitālistiem, tad es būtu skanošs varš.
[.] Šķiru naidis necieš ekspluatāciju un ir nežēlīgs. Šķiru

naihs nicina bagātņiekus un cildina veiksmīgās revolūcijas daudzās sociālisma valstīs. [...] Tā nu paliek ticība, cerība un šķiru naihs, bet lielākais no tiem ir revolucioiārs naihs.

Franču komunistu organizētā vispārējā streika laikā 1974. gadā strādnieki tika aicināti soļot pa Parīzes ielām, izkļiedzot saukli: «*Giscard d'Estaing est foutu, les démons sont dans la rue!*» (Žiskārs d'Estēns [toreizējais Francijas prezidents] ir pagalam. Tagad ielās ir dēmoni.) Kādēļ ne «proletariāts» vai «tauta»? Kādēļ šī sātānisko spēku izsaukšana? Kāds tam sakars ar strādnieku šķiras likumīgajām prasībām pēc lielākām algām?

Komunistisko vadoņu dievišķošana

Komunistu vadoņi arvien ir tikuši un tiek dievišķoti. Ieklausieties šai dzejolī, kurš slavina Staļinu avīzē «*Pravda*» (Maskava, 1939. gada 10. martā). («*Pravda*» ir PSRS komunistiskās partijas centrālais preses orgāns.)

Silti spīd saule, un kurš gan nezina, ka šī saule esi tu? /
Jūras viļņu tīkamās šalkas dzied slavas dziesmu Staļinam. /
Zilbinoši baltās kalnu smailes dzied slavu Staļinam. /
Miljoniem ziedu un pļavu pateicas tev. / Tāpat arī uzklātie
galdi. / Bišu stropi tev pateicas. / Visu jauno varoņu tēvi
pateicas tev, Staļin; / Ak, Ļeņina mantinieki, tu mums visiem
esi pats Ļeņins. //

Ir sarakstīts tūkstošiem šādu dzejoļu. Lūk, vēl viena himna Staļinam, neparasti kvēla un skaista, kura atgādina Austrumbizantijas kristiešu himnas 4. gadsimtā un vēlāk:

Ak, tautu vadoni, diženais Staļin,
Tu, kas liki cilvēkam dzimt,
Tu, kas tīru darīji zemi,
Tu, kas brīvoji gadu simtus,
Tu, kas ziedēt liec pavasarim,
Tu, kas liras stīgām liec skanēt.
Tu, mana ziedoņa brīnišķais krāšņums,
Saule, kas atstaro miljonos siržu.

Šī himna bija publicēta avīzē «*Pravda*» 1936. gada augustā. 1935. gada maijā tā pati oficiālā partijas avīze publicēja šādu neparastu slavasdziesmu:

Viņš pavēl ienaidnieku saulei rietēt.
Viņš runāja, un draugiem ausa spozme Austrumos.
Ja liktu viņš, lai ogles baltas top,

Tad notiktu, kā vēlēties ir Staļins...
It visai pasaulei nu pavēlnieks —
Jel atceries —
Ir tikai Staļins.

Kāds vēlāks vadoša padomju dzejnieka sacerējums rāda stila, bet ne tēmas attīstību:

Es viņu salīdzinātu ar baltu kalnu — bet
katrs kalns reiz sasniedz virsotni.
Es viņu salīdzinātu ar jūras dzelmi — bet
katra dzelme kādreiz beidzas.
Es viņu salīdzinātu ar mēness zaigu — bet
mēness pusnaktī, ne dienā spīd.
Es viņu salīdzinātu ar saules spozmi — bet
saule dienā staro, naktī nē.

Mao Dzeduns reiz tika cildināts kā tas, «kura prāts radījis pasauli». Dievišķots tika arī Kim Ir Sens, Ziemeļkorejas diktators, tāpat kā Nikolaje Čaušesku, Rumānijas komunistiskais diktators.

Čaušesku ir vēl viena staļiniska personība. Viņš ir personības kulta objekts un tiek pielīdzināts Jūlijam Cēzaram, Aleksandram Lielajam, Periklam, Kromvelam, Napoleonam, Pēterim I un Ābramam. Šķiet, ka ar šo izcilību sarakstu vēl nav gana. Viņu dēvē arī par «mūsu laicīgo Dievu».

(Starp citu, komunistiskajā Rumānijā, kur nav atļautas nekādas starptautiskas reliģiskas sapulces, 1979. gada pavasarī tika ļauts sarīkot raganu saietu Kurtjedeardžešā.)

Bukarestē ir muzejs, kur atrodas dāvanas, ko Čaušesku dāvinājusi tauta. Tur ir arī akvarelis, ko uzgleznojis aklais, kurš atguvis redzi, pateicoties brīnumam. Šo brīnumu viņš piedēvē faktam, ka «koncentrējis visas domas uz prezidentu, kurš var ne vien atdot aklajiem redzi, bet arī pārvietot Karpatu kalnus».

Kāds portrets rāda Čaušesku kopā ar karali Vladu Cepešu, kurš bija pazīstams kā «vampīrs Drakula», jo mēdza sēdināt uz mieta savus sāncenšus. Līdzīgā veidā Staļins cildināja cara Jāņa Briesmīgā personu.³³

VI

GARIGAIS KARŠ

Mazie un lielie velni

Saskaņā ar vispārizplatīto oficiālo marksistisko doktrīnu, kura, kā jau parādīts, ir vienīgi maska, neeksistē ne Dievs, ne velns. Abi ir iedomu tēli. Šīs mācības dēļ komunisti vajā kristiešus.

Toties padomju avīze «Komunisma Uzvara» (1974. gada aprīlī) ziņo, ka sarkanās Latvijas skolās izveidoti daudzi ateisma pulciņi. Bērniem no 4. līdz 6. klasei tiekot piešķirts nosaukums «velnēni», bet septītklasnieki tiekot dēvēti par «velna kalpiem». Kādā citā skolā astotklasniekiem esot nosaukums «velna uzticīgie bērni». Uz sanāksmi bērni nākot, pārgērbusies par velniem, pielikuši ragus un astes.^{1*}

Tātad pielūgt Dievu ir aizliegts, bet velna pielūgšana skolas vecuma bērnu vidū tiek atklāti atļauta un pat veicināta. Tāds bija komunistu slepenais mērķis, kad viņi sagrāba varu Krievijā.

---

* 1974. gada 23. aprīlī Stučkas rajona avīzē «Komunisma Uzvara» pirmoreiz publicēta rajona Zinību biedrības sagatavotā lapuse ar nosaukumu «Tumšām ēnām gaistot». Atbilstoši laika un tēmas prasībām, tur lasāmi arī divi skolēnu sacerēti rakstiņi par jauno ateistu konkursu divās rajona skolās. Vienā skolā (kura konkrēti nav nosaukta) 4. klases komanda saukusies «Velnēni», bērni attiecīgi pārgērbusies, 7. klases komandai bijis nosaukums «Vella kalpi». Daudzseses skolā šādā konkursā sestklasnieku komanda saukusies «Pieci mazi velna bērni», 7. klases komanda — «Pieci apustuļi», 8. klases — «Uzticīgie velna bērni». (*Tulkotājas piezīme.*)

Zoju Titovu, komunistiskās jaunatnes organizācijas locekli, Vitebskā (PSRS) pieķēra, nodarbojoties ar melno maģiju. Kad viņas lieta tika izskatīta komunistiskās jaunatnes sanāksmē, izskanēja vienprātīga atteikšanās viņu sodīt, toties šīs organizācijas biedri, kuri nolemj pielūgt Dievu, tiek izslēgti. Ticību Dievam komunisti uzskata par sliktu. Par šo «noziegumu» daudzi bērni tikuši atšķirti no savām ģimenēm un turēti speciālos ateistiskos internātos.

Neticami, taču komunisti ir pat mēģinājuši padarīt sātana pielūdzējus par baznīcas galvām. Kāds krievu pareizticīgo garīdznieks, Platonovs, kurš aģitēja pret ebrejiem, pārgāja komunistu pusē, tiklīdz viņi Krievijā nāca pie varas. Par to viņu iecēla par bīskapu, un viņš kļuva par Jūdasi, kurš nodeva savas draudzes locekļus slepenpolicijai, labi zinādams, ka viņi tiks nežēlīgi spīdzināti.

Kādu dienu, braucot autobusā, viņš sastapa savu māsu Aleksandru, klostera priekšnieci, kura vairākkārt bija arestēta, acīmredzot ar brāļa ziņu. Viņš jautāja mātai: «Kāpēc tu nerunā ar mani? Vai tu nepazīsti savu brāli?» Viņa atbildēja: «Tu vaicā — kāpēc? Tēvs un māte apgrieztos otrādi savā kapā. Tu kalpo sātanam.» Kaut arī būdams oficiāls pareizticīgo bīskaps Padomju Savienībā, viņš atbildēja: «Varbūt es pats esmu sātans.»²

«Pravoslavnaja Rusj» raksta:

Pareizticīgo katedrāle Odesā, kuru tik ļoti iemīlojuši odesieši, drīz pēc komunistu nākšanas pie varas kļuva par sātānistu saietu vietu. [...] Viņi pulcējās arī Romano sādžā un grāfa Tolstoja agrākajā mājā.

Pēc tam seko sīks apraksts par sātāniskajām misēm, kuras vada diakons Sergejs Mihailovs, par nodevīgo Dzīvo Baznīcu (*Living Church*), pareizticības novirzienu, kurš tika nodibināts ar komunistu atbalstu. Kāds aculiecinieks raksturo sātānisko misi kā «parodiju par kristīgo liturģiju, kur svētajam vakarēdienam izmanto cilvēka asinis». Šīs mises notika minētajā katedrālē pie galvenā altāra.

Odesā, Ateisma muzejā, tika izstādīta arī sātana statuja. To sauca par Bafometu. Naktī muzejā mēdza pulcēties sātānisti, lai pielūgtu statuju un tās priekšā dziedātu dziesmas.³

Reliģiskās neķītrības

Savā ziņā varbūt ir «lōģiski», ka komunisti mēdza arestēt priesterus un mācītājus kā kontrevolucionārus. Bet kāpēc Pitešti cietumā Rumānijā marksisti lika garīdzniekiem noturēt misi pār ekskrementiem un urīnu? Kāpēc kristiešus spīdzināja, piespiežot pieņemt to kā svēto vakarēdienu? Kāpēc notika šāda neķītra ņirgāšanās par reliģiju? Kāpēc rumāņu pareizticīgo garīdzniekam Bragam, kuru es personīgi pazinu, kad viņš bija komunistu gūsteknis, un kurš pašlaik mīt ASV, ar dzelzs stieni pa vienam tika izsisti zobi, lai piespiestu viņu zaimot?

Viņam un citiem komunisti bija paskaidrojuši: «Ja mēs nogalināsim jūs, kristiešus, tad jūs nonāksiet debesīs. Bet mēs negribam, lai jūs tiktu kronēti par mocekļiem. Jums vispirms jānolād Dievs un tad jāvācas uz elli.»

Pitešti cietumā komunisti ik dienas lika kādam ļoti dievbijīgam cietumniekam «kristīties», iebāžot galvu spainī, kurā viņa ciešanu biedri bija kārtājuši dabiskās vajadzības, kamēr pārējiem cietumniekiem bija pavēlēts dziedāt kristīšanas ceremonijas dziesmas.

Kādam teoloģijas studentam lika ietīties baltos pagagos (Kristus ietērpa imitācija) un kaklā viņam uzkāra auklā iesietu, no ziepēm pagatavotu fallu. Kristiešus sita līdz prāta aptumsumam, lai piespiestu nomesties ceļos šāda apsmieta Kristus tēla priekšā. Noskūpstījušiem ziepju gabalu, viņiem vajadzēja noskaitīt daļu liturģijas.⁴

Dažus cietumniekus piespieda novilkēt bikses un kailām sēžamvietām sēdēt uz atvērtas Bībeles.⁵

Šāda zaimošana tika praktizēta vismaz divus gadus, un par to labi zināja partijas augstākā vadība. Kāds sakars šādai necienīgai rīcībai ar sociālismu un proletariāta labklājību? Vai viņu antikapitālistiskie lozungi nebija tikai iegansts, lai organizētu sātāniskas orgijas un zaimošanu?

Tiek uzskatīts, ka marksisti ir ateisti, kuri netic ne debesīm, ne ellei. Šajos ekstrēmajos apstākļos marksisms ir pacēlis savu ateisma masku, lai atklātu savu īsto seju, sātānisma seju. Komunistisko reliģijas vajāšanu vēl varētu izskaidrot no cilvēciskuma viedokļa,

taču šīs perversās vajāšanas nevaldāmais niknums var būt vienīgi sātānisks.

Rumānijas cietumos un tāpat arī Padomju Savienībā mūķenes, kuras nebija ar mieru atteikties no savas ticības, anāli izvaroja, bet baptistu meitenēm piespieda piekopt orālu dzimumsatiksmi.⁶

Daudzi cietumnieki, ar kuriem šādi izrīkojās, mira kā mocekļi, taču komunisti vēl nebija apmierināti. Izmantodami gluži luciferiskus paņēmienus, viņi piespieda locekļus mirt, zaimojot spīdzināšanas radītā ārprāta dēļ.

Tikai vienu reizi Markss savos darbos ir rakstījis par spīdzināšanu. Viņa dzīves laikā daudzus viņa sekotājus spīdzināja pēc krievu cara valdības pavēles. Tā kā Marksu parasti raksturo kā humānistu, būtu sagaidāms, ka par šādu atbaidošu rīcību viņš rakstīs ar šausmām. Taču viņa vienīgā piezīme bija:

Jau spīdzināšana vien ir radījusi ārkārtīgi atjautīgus izgudrojumus mehānikā un likusi daudziem godājamiem amatniekiem ražot šādus instrumentus.⁷

Spīdzināšana ir produktīva, tā ved pie atjautīgiem izgudrojumiem — tas ir viss, kas Marksam sakāms par šo tēmu. Nav brīnums, ka marksistiskās valdības savu pretinieku mocīšanā pārspējušas visas citas! Jau tas vien atklāj marksisma sātānisko dabu.

Marksisms ir balstīts arī uz naidu pret Dievu. 1923. gadā Padomju Savienībā Trocka un Lunačarska klātbūtnē notika imitēta Dieva tiesāšana.⁸ Taču šāda opozīcija pret Dievu un Viņa cilvēkiem nepieder vienīgi pagātnei.

Katoļu baznīcu sātāniska apgānīšana 70. gados notikusi Upinā, Dotnuvā, Zanaičos, Kalvarijā, Sedā un citās vietās Padomju Lietuvā. Patī pēdējā, kas mums zināma, notikusi 1980. gada 22. septembrī Alsedos.⁹

Savā grāmatā «14. psihiatriskā slimnīca, Maskava» Georgijs Fedotovs stāsta par savu sarunu ar psihiatru Dr. Vladimīru Ļevicki par kādu kristieti Argentovu, kurš tika turēts šajā slimnīcā. Ārsts saka: «Jūs velkat savu draugu Eduardu uz Dieva, bet mēs — uz velna pusi. Tāpēc es izmantoju savas psihiatra tiesības un aizliedzu jums un jūsu draugiem apmeklēt viņu.»

Kristieti Salu Daka Ndebele komunistiskajā Mozambikā pratināja Maputo slepenpolīcija. Virsnieks

viņam teica: «Mēs gribam nogalināt tavu Dievu.» Viņš pacēla ieroci pret cietumnieka galvu un paziņoja: «Šis ir mans Dievs. Tas dod man varu pār dzīvību un nāvi. Ja tavs Dievs atnāks šurp, es pats viņu nošaušu.»¹⁰

Kiaso, komunistiskajā Angolā, komunisti baznīcā kāva lopus un lika to galvas uz altāra un kanceles. Līdzās uz plakāta bija rakstīts: «Šie ir dievi, kurus jūs pielūdzat.» Garīdznieku Aurēlio Čikanhu Saungi nogalināja kopā ar simt piecdesmit draudzes locekļiem.¹¹

Kad atrada nogalināto lietuviešu katoļu mācītāju Eugēniju Vosikeviču, mute viņam bija piebāzta ar maizi — tas ir acīm redzami sātanisks rituāls.¹²

Komunistu avīze «*Večernaja Moskva*» nejauši pieļāvusi gluži freidisku frāzi:

Mēs necināties pret ticīgajiem un pat pret garīdzniekiem ne. Mēs cināties pret Dievu, lai atņemtu Viņam ticīgos.¹³

«Cīņa pret Dievu, lai atņemtu Viņam ticīgos» ir vienīgais loģiskais izskaidrojums komunistu cīņai pret reliģiju.

Mēs nebrīnāties par šādiem vārdiem padomju laikrakstā. Markss to ir pateicis jau savā grāmatā «Vācu ideoloģija». Dēvēdams Dievu par «Absolūto garu», kā to bija darījis viņa skolotājs Hēgelis, viņš rakstīja: «Mēs nodarbojamies ar ārkārtīgi interesantu jautājumu: ar Absolūtā gara sadalīšanu.»

Viņa prātu nenodarbināja cīņa pret maldīgu ticību neeksistējošam Dievam. Viņš ticēja, ka Dievs eksistē, un gribēja redzēt šo Absolūto garu sadalāties — tāpat kā daudzus komunistu gūstekņus, kuri bija spiesti sapūt cietumā.

Albānijā kādu priesteri, Stefanu Kurti, notiesāja uz nāvi par to, ka viņš bija nokristījis vienu bērnu. Daudzās komunistu valstīs, ieskaitot Ziemeļkoreju, kristībām jānotiek slepenībā.

Ļeņingradas metropolīta Venjamina prokurors tiesā teica:

Visa pareizticīgā Baznīca ir graužoša organizācija. Taisnību sakot, visai Baznīcai būtu jāatrodas cietumā.

Vienīgais iemesls, kura dēļ visi kristieši Padomju Savienībā vēl nav cietumā, ir tas, ka komunisti vēl nav gluži tik varenī. Tomēr griba iznīcināt pastāv. Dieva gara neatturēti un ļaunuma spēku pilnvaroti, viņi patiešām iznīcinātu visu Zemi, ieskaitot sevi pašus.

Padomju Savienībā kristības var tikt veiktas tikai pēc reģistrēšanās. Cilvēkiem, kuri vēlas tikt kristīti vai kristīt savu bērnu, jāuzrāda personības apliecība baznīcas valdei, kurai savukārt jāziņo šie dati valsts varas orgāniem. Rezultāts ir vajāšana. Kolhozniekiem (kolektīvo saimniecību strādniekiem) personības apliecību nav, tāpēc viņi savus bērnus var kristīt vienīgi slepus.¹⁴ Daudzi protestantu priesteri par ļauzu kristīšanu saņēma cietumsodu.

Komunistu cīņa pret kristīšanu pieņem par priekšnoteikumu tās lielo vērtību dvēselei. Reliģiozi cilvēki Izraēlā vai Pakistānā, vai Nepālā pretojas kristīšanai savu personīgo reliģisko uzskatu dēļ, jo kristīšana ir kristīgās ticības apliecinājums. Taču ateistiem — par kādiem komunisti sevi atklāti atzīst — kristīšanai nevajadzētu nozīmēt neko. Kā domājams, kristāmajiem tā nedara ne labu, ne ļaunu. Tad kāpēc šie komunisti cīnās pret kristīšanu? Tas ir tāpēc, ka komunisti «cīnās pret Dievu, lai atņemtu Viņam ticīgos». Viņu ideoloģiju patiesībā inspirē nevis ateisms, bet gan dedzīgs naidis pret Dievu.

«Citu mērķu starpā,» teica Ļeņins, «mēs radījām savu partiju īpaši cīņai pret jebkādu reliģisku cilvēku krāpšanu.»

Okultās darbības

Vairāk ziņu par saikni starp marksismu un okultismu var atrast Šeilas Ostranderes un Linnas Šroderes grāmatā «Psihiskie atklājumi aiz dzelzs priekš-kara».¹⁵ Ļoti zīmīgi ir tas, ka komunistiskie Austrumi sātana vadīto tumšo spēku pētījumos tikuši daudz tālāk nekā Rietumi.

Maskavā tika apcietināts Dr. Eduards Naumovs, Starptautiskās parapsihologu asociācijas loceklis. Maskavas ārsts L. Regelsons, ebrejs kristietis, kurš uzņēmas viņa aizstāvību, stāsta par šī aresta iemeslu: Naumovs centies pasargāt dzīves psihisko sfēru no ļaunuma spēku kundzības, kuri izmantojuši parapsiholoģiju kā jaunu ieroci cilvēka dvēseles apspiešanai.

Cehoslovākijā, Bulgārijā u. c. komunistiskā partija tērē lielas summas, lai slepeni pētītu šo zinātņi. Pastāv dzelzs priekšgars, kurš Rietumiem apslēpj informāciju

par to, kas notiek divdesmit parapsiholoģijas institūtos, kuri atrodas Padomju Savienībā.

«*Komsomoļskaja pravda*» (Maskava) publicēja garu rakstu par hipnotizētājiem, kuri palīdzot cilvēkiem «atgriezties iepriekšējās dzīvēs». Ievadprocesā viņi izmantojot sekojošu sugestēšanu:

Jūs grimstat zemē, dziļāk, vēl dziļāk. Jūs savienojaties ar zemi... Jūs esat dziļi zemē... Jūs ieskauj necaurredzama tumsa... Ap jums ir mūžīgā nakts...

Tagad mēs tuvojamies tālam gaismas punktam... tuvāk un tuvāk. Pa mazu caurumiņu mēs aizslidam debesīs, atstājot savu ķermeni dziļi zemē... Mēs pārvaram laika robežas... un atgriežamies jūsu pagātnē...

Šādos rakstos padomes izmanto tišu divkosību. Apzinādamies, ka daži varētu nobīties, raksti ar nolūku ir atturīgi un apgalvo, ka šī ir tikai informācija bez piekrišanas tai. Bet ko gan lasītāji domātu par redaktoru, kurš nemitīgi pārpublicētu izaicinošus rakstus un sald-kairus attēlus no «*Playboy*», apgalvodams, ka pilnīgi nepiekrīt tam, ko pasniedz publikai?

Padomju rakstnieki skaidri pasaka, ka šī «laika mašīna» nav zinātniskā fantastika. Šo ceļojumu laikā piedāvā «transpersonālisms».

Sātanistu melnajās misēs visas lūgšanas skaita no beigām, un priesteru tērps tiek valkāts ar kreiso pusi uz āru. Inversija ir sātanisma likums, un tas tiek izmantots pat reinkarnācijas doktrīnā. Ja dievbijīgie indieši rūpējas par savām nākošajām reinkarnācijām un cenšas laboties, paklausīdami tam, ko uzskata par Dieva bauslību, tad sātanisti piedāvā atgriešanos agrākajās inkarnācijās. Labāka nākotne mūžībā viņiem ir pilnīgi vienaldzīga.

Marksisms kā Baznīca

Tāpat kā sātanis atnāca pie Jēzus ar Bībeles pantiem, arī Markss izmanto Svētos rakstus, tiesa, ļoti sagrozītā veidā.

«Marksa un Engelsa darbu» 2. sējums sākas ar vārdiem, kurus Jēzus veltījis saviem mācekļiem (Jāņa evaņģ., 6:63) un kurus Markss citējis savā grāmatā «Svētā ģimene»: «Gars dara dzīvu.» Tālāk mēs lasām:

Kritika [viņa kritika pret visu, kas eksistē] tik ļoti mīlēja masas, ka deva tām savu vienpiedzīmušo dēlu [t. i., Marks], lai neviens, kas tic uz viņu, nepazustu, bet dabūtu kritikas pilnu dzīvi. Un kritika tapa masas un dzīvoja mūsu vidū, un mēs skatījām viņas godību, tādu godību kā tēva vienpiedzīmušam dēlam. Kritika neturēja par laupīšanu līdzināties Dievam, bet slavu neieguva, pieņemdama grāmat-sējēja veidu, un pazemojās līdz blēņām — jā, līdz kritiskām blēņām svešās valodās.¹⁶

Tie, kuri labi zina Svētos rakstus, pazīs, ka tā ir parodija par Bībeles pantiem (Jāņa evaņģ., 3:16, 1:14; Pāvila vēstule filipiešiem, 2:6—8). Seit Markss vēlreiz nosauc savus darbus par «blēņām», kā arī par «cūcīgām grāmatām».

Marksisms ir jauna reliģija un pat «izmanto» Svētos Rakstus. Tā galvenais darbs, Marksa «Kapitāls», tiek dēvēts par «darbaļaužu šķiras Bībeli». Markss sevi uzskatīja par «komunisma pāvestu».¹⁷

Komunisms «ir nekļūdīguma kalngals».¹⁸ Visi, kuri pretojas komunistu «ticībai» (šo izteicienu lieto Engels)¹⁹ tiek ekskomunicēti. Markss rakstīja: «Lai Bakuņins piesargās. Citādi mēs viņu ekskomunicēsim.»²⁰

Tie, kuri nomirst, kalpodami marksismam, tiek godināti kā «mocekļi». Arī marksismam ir savi sakramenti: svinīgā uzņemšana bērnu organizācijā, kura saucas «oktobra bērni», zvērests, kurš jādod, tiekot uzņemtam «pioneros», kam seko augstākas pakāpes iniciācijas komjaunatnē un partijā. Grēksūdze tiek aizstāta ar publisku paškritiku partijas biedru sanāksmes priekšā.²¹

Marksisms ir Baznīca. Tam piemīt visas Baznīcai raksturīgās iezīmes. Tomēr marksisma populārajā literatūrā tā dieva vārds nav nosaukts. Taču, kā redzams pēc šai grāmatā sniegtajiem pierādījumiem, tā dievs acīm redzami ir sātans.

Savādi — lai gan marksisms ir nepārprotami sātānisks, daudzas baznīcas brīvajā pasaulē nesaskata tā bīstamību. Šai jautājumā ir pieejami daži paskaidrojoši statistikas dati.

Semināra pasniedzējiem ASV uzdeva jautājumu: «Vai cilvēks var būt labs jūsu konfesijas loceklis un reizē turēties pie marksisma?»

Zemāk procentuāli minēts to skaits, kuri atbildēja ar «jā».²²

Episkopālisti	68%
Luterāņi	53%
Prezbiteriāņi	49%
Metodisti	49%
Kristus Baznīca	47%
Amerikāņu baptisti	44%
Romas katoļi	31%

Cik skumji, ka tos, kuri seko Patiesībai, apmānā tie, kuri kalpo melu tēvam.

VII

MARKSS, DARVINS UN REVOLŪCIJA

Markss un Darvins

Kāds bija Marksa īpašais ieguldījums plānā, kuru sātans gatavoja cilvēcei?

Bībele māca, ka Dievs radīja cilvēku pēc savas līdzības (1. Mozus gr., 1:26). Līdz Marksa laikam cilvēku turpināja uzskatīt par «radības kroni». Marksu sātans izredzēja kā ieroci, lai liktu cilvēkam zaudēt pašcieņu, pārliecību, ka viņš nācis no augstumiem, kuros viņam jāatgriežas. Marksisms ir pirmā sistemātiskā un detalizētā filozofija, kura radikāli mazina cilvēka nozīmi.

Saskaņā ar Marksu, cilvēks pirmām kārtām ir vēders, kurš pastāvīgi jāpiepilda. Cilvēka dominējošās intereses pēc savas dabas ir ekonomiskas; viņš ražo, lai apmierinātu savas vajadzības. Šai nolūkā viņš stājas sociālās attiecībās ar citiem. Tā ir sabiedrības bāze, ko Markss sauc par infrastruktūru. Laulība, mīlestība, māksla, zinātne, reliģija, filozofija — viss, izņemot vēdera diktētās vajadzības, ir superstruktūra (virsbūve), kuru nosaka vienīgi vēdera stāvoklis.

Nav brīnums, ka Markss slavēja Darvina grāmatu «Cilvēka izcelšanās», vēl vienu meistardarbu, kurš cilvēkiem liek aizmirst viņu dievišķo izcelsmi un dievišķo mērķi. Darvins paziņoja, ka cilvēks ir cēlies no dzīvnieku pasaules.

Šie abi padzina cilvēku no troņa. Sātans nespēja padzīt no troņa Dievu, tāpēc laupīja vērtību cilvēkam.

Tika parādīts, ka cilvēks ir dzīvnieku pēctecis un tikai savu iekšu kalps.

Tā ir savāda sagādīšanās, ka 19. gadsimts deva pasaulei trīs vadošas personības, kuras bija naidīgi noskaņotas pret kristietību, un visi trīs bija vārdabralļi: Kārlis Markss, Čārlzs Darvins un franču dzejnieks Šarls Bodlērs. Pēdējais «Ābelā un Kainā» rakstīja:

Kaina dzimta, kā stipra un jauna
Augšā pie Dieva — to zemē gāzt!*

1861. gada 16. janvārī Markss rakstīja Ferdinandam Lasalam: «Darvina grāmata ir ļoti svarīga un kalpo man kā dabaszinātņu bāze vēsturiskajai šķiru cīņai.»

Marksa znots Pols Lafargs grāmatā «Sociālisms un intelektuāļi» saka:

Kad Darvins publicēja savu «Sugu izcelšanos», viņš atņēma Dievam tā radītāja lomu organiskajā pasaulē, tāpat kā Franklins iepriekš nolauģija viņam zibens bultas.

(Darvina sākotnējais nolūks nebija kaitēt reliģijai. Viņš bija rakstījis: «Cik lielisks ir šis skats uz dzīvi ar tās daudzajiem spēkiem, kas pirmsākumā iedvesti dažās vai tikai vienā formā.» Lai uzsvērtu savu nostāju, grāmatas otrajā izdevumā Darvins šai teikumā pirms vārda «iedvesti» pievienoja vēl «Radītāja». Tā palika arī visos pārējos izdevumos, kurus viņš publicēja.)

Vēlāk abu šo dižgaru darbu pabeigs Freids, pamatā reducēdams cilvēku līdz dzimumtieksmei, kura reizēm sublimējas politikā, mākslā vai reliģijā. Tikai šveiciešu psihologs Karls Gustavs Jungs atgriezās pie Bībeles mācības, ka cilvēka pamattieksme ir reliģiskais dzinulis.

Marksa laikmets bija sātaniskās rūģšanas laiks daudzās dzīves jomās. Krievu dzejnieks Sologubs rakstīja: «Mans tēvs ir velns.» Cits krievu dzejnieks, Brjusovs, teica: «Es vienlīdz cildinu Kungu un velnu.»

Markss piederēja tam laikam, kurš deva mums Niči (Hitlera un Musolini iecienīto filozofu), Maksu Štirneru, galēju anarhistu, un Oskaru Vaildu, pirmo homoseksuālisma brīvības teorētiķi; šodien šo netikumu jau akceptējusi pat garīdzniecība.

* Atdzejojis A. Štrauss.

Sātaniskie spēki sagatavoja Krieviju marksisma uzvarai. Revolūcija bija laiks, kad mīlestība, labestība un veselīgas jūtas tika uzskatītas par nenozīmīgām un reakcionārām. Meitenes slēpa savu nevainību un vīri — savu uzticību. Pagrimums tika slavināts kā laba gaume, neirastēnija — kā smalka prāta pazīme. Tās bija tēmas jauniem rakstniekiem, kuri no tumsas izbrāzās uz skatuves. Cilvēki izgudroja netikumus un perversijas un dažādi vairījās no tā, lai tiktu uzskatīti par tiku- mīgiem.

Kā gan Staļins, izlasījis Darvinu, kļuva par revolu- cionāru?¹ Būdams pareizticīgo semināra students, viņš no Darvina ieguva priekšstatu par to, ka mēs esam nevis Dieva radības, bet gan tādas evolūcijas rezultāts, kurā valda nežēlīga konkurence. Izdzīvo tikai stiprākie un cietsirdīgākie. Viņš uzzināja, ka morāliem un reli- ģiskiem kritērijiem dabā nav nekādas lomas un ka cil- vēks ir tāda pati dabas daļa kā zivs vai pērtiķis. Lai dzīvo nežēlība un cietsirdība!

Darvins sarakstīja zinātnisku grāmatu, kurā izklās- tīja savu sugu teoriju. Tajā nebija skarta ne ekono- mika, ne politika. Taču, lai gan daudzi varētu nonākt tik tālu, lai pieļautu, ka Dievs radījis pasauli garā evo- lūcijas procesā, tad Darvina teorijas beigu rezultāts bija desmitiem miljonu nevainīgo nogalināšana. Viņš kļuva par garīgo tēvu vislielākajam masu slepkavam cilvēces vēsturē.

19. gadsimta intelektuālajā nemierā izsekojama Franču revolūcijas ietekme, kura garīgi bija ļoti rad- niecīga Krievijas kataklizmai 20. gadsimtā.

Apvērsuma laikā Francijā Anarhasiss Klocs, vadošs franču revolucionārs un *illuminatus*, pasludināja sevi par «Jēzus Kristus personisko ienaidnieku». 1792. gada 17. novembra konventā viņš paziņoja: «Tauta ir pasau- les valdnieks un dievs. [...] Tikai muļķi tic kādam citam Dievam, kādai Augstākai būtnei.» Tad konvents izdeva dekrētu, kurš proklamēja «visu reliģiju anu- lēšanu».

Tiem no mums, kuri nopietni uztver Tēvreizes vār- dus «atpestī mūs no ļauna», to nozīme ir skaidra: mēs lūdzam mīlas pilnu Dievu, lai Viņš pasargā mūs un sabiedrību ap mums no viltus mācībām, no postošas mākslas, kura, paslēpusies zem skaistuma maskas,

radina mūs pie ļaunuma, un no netikumības dzīvē. Tad mums nav jābaidās no velna kārdinājumiem.

Jums ir izvēle: vai nu jūs gribat kļūt līdzīgi velnam, nežēlīgi un izvirtuši, vai arī — kā Jēzus, šis Dievs-cilvēks, pilns svētas mīlestības un miera.

Mozus Hesa viltus cionisms

Lai pabeigtu ainu, mēs aplūkosim Mozu Hesu, cilvēku, kas pievērta Marksu un Engelsu sociālistiskajam ideālam.

Izraēlā ir kapakmens, kurā iekalti vārdi: «Mozus Hess, Vācijas Sociāldemokrātiskās partijas dibinātājs». Savu pārliecību Hess pauž «Sarkanajā katehismā vācu tautai»:

Kas ir melns? Melna ir garīdzniecība. [...] Sie teologi ir visļauņākie aristokrāti. [...] Garīdznieks māca prinčus, kā apspiest tautu Dieva vārdā. Otrkārt, viņš māca tautu Dieva vārdā ļauties apspiestībai un ekspluatācijai. Treškārt — un tas ir principiāli —, viņš ar Dieva palīgu nodrošina sev pašam lielisku dzīvi zemes virsū, kamēr tautai dod padomu gaidīt uz debesīm.

Sarkanais karogs simbolizē permanentu revolūciju līdz pilnīgai strādnieku šķiras uzvarai visās civilizētās valstīs: Sarkanā republika. [...] Sociālistiskā revolūcija ir mana reliģija. [...] Kad strādnieki ir iekarojuši vienu valsti, viņiem jāpalīdz saviem brāļiem pārējā pasaulē.²

Tāda bija Hesa reliģija, kad viņš pirmo reizi izdeva savu «Katehismu». Otrajā izdevumā viņš pievienoja dažas nodaļas. Šoreiz tā pati reliģija, t. i., sociālistiskā revolūcija, izmanto kristiešu valodu, lai piesaistītu sev piekritējus. Līdz ar revolūcijas propagandu te tiešām atrodami daži skaisti vārdi par kristietību kā mīlestības un humānisma reliģiju. Taču tās vēsti vajagot padarīt skaidrāku: ellei neesot jāatrodas zemes virsū un debesīm — viņā saulē. Istaais kristietības piepildījums būšot sociālistiskā sabiedrība. Tādējādi sātans maskojas par gaismas eņģeli.

Pēc tam kad Hess pārliecināja Marksu un Engelsu par sociālisma ideju, no paša sākuma apgalvodams, ka tā mērķis būšot «dot pēdējo triecienu viduslaiku reliģijai»³ (Viņa draugs Georgs Jungs to izteica vēl skaidrāk: «Markss katrā ziņā padzīs Dievu no debesīm.»⁴), Hesa dzīvē notika interesants pavērsiens. Viņš, kurš

bija nodibinājis moderno sociālismu, nodibināja arī pilnīgi atšķirīgu kustību — īpašu cionisma veidu.

Tādējādi Hess, sociālisma dibinātājs, kura mērķis bija — «padzīt Dievu no debesīm», bija arī tas, kurš nodibināja sātānisku cionisma tipu, kuram vajadzēja iznīcināt dievbijīgo cionismu, kas sludināja mīlestību, sapratni un saskaņu ar kaimiņnācijām. Viņš, kurš mācīja Marksam par šķiru cīņas svarīgumu, 1862. gadā uzrakstīja šos pārsteidzošos vārdus: «Primāra ir rasu cīņa; šķiru cīņa ir sekundāra.»⁵

Viņš bija iededzis šķiru kara lāpu, kura nekad vairs netika apsūdzēta, nevis mācīja cilvēkiem, kā sadarboties kopējās labklājības vārdā. Pēcāk tas pats Hess radīja izkropļotu cionismu, rasu cīņas cionismu. Tāpat kā mēs noraidām sātānisko marksismu, ikvienam apziņīgam ebrejam vai kristietim jānoraida šī velnišķīgā cionisma perversija.

Hess pieprasa Jeruzālemi ebrejiem, taču bez Jēzus, jūdu ķēniņa. Kālab gan lai Hesam būtu vajadzīgs Jēzus? Hess raksta:

Katrs ebrejs nes sevī Mesijas dotības, katra ebrejiete nes sevī Sāpju Dievmātes dotības.⁶

Tad kādēļ gan no ebreja Marksa viņš izveidoja nevis Mesiju, Dieva svaidītu cilvēku, bet gan nīdēju, kura aicinājums ir padzīt Dievu no debesīm? Hesam Jēzus ir «jūds, kuru pagāni dievišķoja kā savu Pestītāju».⁷ Šķiet, ka ne pašam Hesam, ne ebrejiem Viņš nav vajadzīgs.

Hess pats nevēlas tikt atpestīts, un, ja kāds cilvēks meklē personisku svētību, tad tas ir «indoģermāniski», kā viņš izsakās. Saskaņā ar viņu, ebreju mērķim jābūt «mesiāniskai valstij», «cilvēces sagatavošanai uz dievišķās būtības atklāsmi»⁸, kas nozīmē, kā viņš paziņo savā «Sarkanajā katehismā», cīnīties par sociālistisko revolūciju rasu un šķiru kaujās.

Mozus Hess, kurš savam elkam Marksam uzlika par pienākumu darīt galu viduslaiku reliģijai, aizvietojojt to ar sociālistiskās revolūcijas reliģiju, ir uzrakstījis šos pārsteidzošos vārdus: «Mani vienmēr ir pacilājušas ebreju lūgšanas.»⁹ Kādas lūgšanas skaita tie, kuri uzskata reliģiju par opiju tautai? Mēs jau redzējam, ka zinātniskā ateisma pamatlicējs, apsējis filaktēriju, skaitīja lūgšanas degošu sveču priekšā. Ebreju lūgšanas

var izmantot zaimojošā nozīmē, tāpat kā kristiešu lūgšanas tiek izkropļotas sātāniskajā rituālā.

Hess sacīja Marksam, ka sociālisms nav šķirams no internacionālisma. Savā «Komunistu manifestā» Markss raksta, ka proletariātam nav tēvzemes. Hess «Sarkanajā katehismā» izsmej vāciešu priekšstatu par tēvzemi, un tāpat viņš būtu izturējies pret jebkuras citas Eiropas nācijas priekšstatu par tēvzemi. Hess kritizēja Vācijas Sociāldemokrātiskās partijas Erfurtes programmu par to, ka tajā bez ierunām atzīts nacionālais princips. Taču Hess ir internacionālists ar vienu izņēmumu: ebreju patriotismam ir jā saglabājas. Viņš raksta:

Tas, kurš noliedz ebreju nacionālismu, ir ne vien atkritējs, renegāts reliģiskā nozīmē, bet arī savas tautas un ģimenes nodevējs. Ja izrādītos, ka ebreju emancipācija nav savienojama ar ebreju nacionālismu, tad ebrejiem būtu jāupurē emancipācija. [...] Ebrejam vispirmām kārtām ir jābūt ebreju patriotam.¹⁰

Hesa patriotisma idejām es piekritu tiktāl, ka viss jāmēra ar vienādu mēru. Esmu par jebkura veida patriotismu — gan ebreju, gan arābu, gan vāciešu, gan krievu, gan amerikāņu. Patriotisms ir tikums, ja tas nozīmē ceļšanos ekonomiski, politiski, garīgi un reliģiski paaugstināt savas nācijas labklājību, ja tas notiek draudzībā un sadarbībā ar citām nācijām. Taču ebreju patriotisms, ko sludina šis revolucionārais sociālists, kurš noliedz visu citu nāciju patriotismu, ir augstākā mērā aizdomīgs. Šķiet, ka tas ir velnišķīgs plāns, kā piespiest visas citas nācijas ienīst ebrejus.

Ja es nebūtu ebrejs un redzētu, ka ebreji pieņem Hesa unilaterālā patriotisma plānu, es to noraidītu. Par laimi, ebreji nav pieņēmuši šo sātānisko plānu. Saprātīgu pagriezienu cionismā ienesa Hercls. Cionisma modernajā formā nav palicis ne pēdu no sātānisma.

Rasu cīņa, ko proponēja Hess, ir maldīga, tāpat kā maldīga ir viņa apjūsmotā šķiru cīņa.

Šī specifiskā cionisma novirziena dēļ Hess neatteicās no sociālisma. Uzrakstījis «Romū un Jeruzālemi», viņš turpināja aktīvi darboties pasaules sociālistiskajā kustībā.

Hess skaidri neformulē savas domas; tāpēc ir grūti tās novērtēt. Pietiekami zināt, ka, saskaņā ar viņu,

«kristīgā pasaule redz Jēzu kā jūdu svēto, kurš kļuva par pagānu cilvēku».¹¹ Mums pietiek izlasīt viņa grāmatā: «Šodien mēs ilgojamies pēc daudz saprātīgākas pestīšanas, nekā kristietība jel kad spējusi piedāvāt.»¹² No «Sarkanā katehisma» izriet, ka šī saprātīgākā pestīšana ir sociālistiskā revolūcija.

Varētu piebilst, ka Hess bija ne vien marksisma sākotnējais avots un cilvēks, kurš mēģināja radīt pret Dievu vērstu cionismu, bet arī priekšgājējs atbrīvošanas teoloģijai (*liberation theology*), kuru pašlaik atzīst Vispasaules Baznīca un Katolicisma koncils. Viens un tas pats cilvēks, tikpat kā nevienam nepazīstams, ir sludinājis trīs sātaniskas kustības: komunismu; rasisisku, naidpilnu cionisma novirzienu; revolūcijas teoloģiju.

Neviens nevar būt kristietis, nemilēdams ebrejus. Jēzus, tāpat arī jaunava Marija un apustuļi, bija jūdi. Bībele ir jūdu grāmata. Tas Kungs ir teicis: «Jo pestīšana nāk no jūdiem.» (Jāņa evaņģ., 4:22) Toties Hess pārmērīgi cildināja ebrejus, it kā apzināti gribētu radīt spēcīgu antibrejistisku reakciju. Viņš teica, ka viņa reliģija esot sociālistiskā revolūcija. Visu «pārējo» reliģiju garīdznieki esot krāpnieki. Revolūcija bija vienīgā reliģija, kuru Hess dziļi cienīja. Viņš raksta:

Mūsu [ebreju] reliģijai pašā pamatā piemīt tādas rases entuziasms, kura jau kopš parādīšanās uz vēstures skatuves ir paredzējusi cilvēces galamērķus un kurai ir bijusi priekšnojauta par mesianisko laikmetu, kurā tiks piepildīts cilvēcis gars — ne vien kādā atsevišķā personībā vai pa daļai, bet gan visas cilvēces sociālajos institūtos.¹³

Sis laikmets — kuru Hess dēvē par «mesianisku» — ir pasaules sociālistiskās revolūcijas uzvaras laikmets. Ideja par to, ka ebreju reliģijai pašā pamatā ir bijis priekšstats par bezdievīgu sociālistisku revolūciju, ir neglīts joks un apvainojums ebreju tautai.

Hess pastāvīgi lieto reliģiskus izteicienus, taču Dievam viņš netic. Viņš raksta, ka «mūsu Dievs nav nekas vairāk kā cilvēce, kuru vienojusi mīlestība».¹⁴ Ceļš uz šādu vienotību ir sociālistiskā revolūcija, kuras gaitā desmitiem miljonu Hesa mīlotās cilvēces pārstāvju tiks mocīti un nogalināti.

Viņš neslēpj faktu, ka nevēlas nedz debesu, nedz zemes spēku kundzību, jo tie abi esot despotiski. Nav

nekāda labuma ne no vienas reliģijas, izņemot sociālistisko revolūciju.

Ir veltīgi un neauglīgi modināt cilvēkus patiesai brīvībai un ļaut tiem dalīties eksistences labumos, neatbrīvojot tos no garīgas verdzības, t. i., no reliģijas.¹⁵

Reizē viņš runā par «debesu un zemes tirānu absolūto varu pār vergiem».¹⁶

Komunisma sātaniskās dzīles var izprast, vienīgi pazīstot tāda tipa cilvēkus, kāds bija Mozus Hess, jo viņš ietekmēja gan Marksu un Engelsu, ar kuriem kopā dibināja I Internacionāli, gan Bakuņinu. Nepazīstot Hesu, Markss nav saprotams, jo tieši Hess aizveda Marksu pie sociālisma.

Pārdomājiet jau citētos Marksa vārdus:

Vārdi, ko mācu, ir sajaukti velnišķā jūklī.
Tāpēc lai domā ikkatrs, ko izvēlas pats.

Tādā manierē rakstīja Markss. Hesa raksti ir vēl velnišķāks jūklis, kuru grūti atšķetināt, bet kuru nepieciešams analizēt, meklējot iespējamās saiknes starp Marksu un sātanismu.

Hesa pirmā grāmata bija «Cilvēces svētā vēsture». Viņš apgalvoja, ka tas esot «darbs par svēto patiesības garu»¹⁷, tālāk paziņodams, ka, tāpat kā Dieva Dēls atbrīvojis cilvēkus no pašu verdzības, Hess tos atbrīvošot no politiskā jūga. «Esmu aicināts liecināt par gaismu tāpat kā reiz Jānis.»¹⁸

Tai laikā Markss, kurš joprojām bija noskaņots pret sociālismu un personīgi nepazīna Hesu, sāka rakstīt pret viņu vērstu grāmatu. Nezināmu iemeslu dēļ šī grāmata netika pabeigta. Vēlāk viņš kļuva par Hesa mācekli.¹⁹

Kā norādīts iepriekš, Hesa deklarētie mērķi bija — dot pēdējo triecienu viduslaiku reliģijai un radīt postījumus. Savas grāmatas «Pastarā tiesa» ievadā viņš izsaka gandarījumu par to, ka vācu filozofs Kants esot «nocirtis galvu vecajam Jahves tētiņam un visai svētajai ģimenei».²⁰ (Ar lielā filozofa vārdu Hess aizsedz pats savas idejas. Kantam šādu nolūku nebija. Viņš, gluži otrādi, rakstīja: «Man vajadzēja ierobežot zināšanas, lai atstātu vietu ticībai.»²¹)

Hess apgalvo, ka tiklab jūdu, kā kristiešu ticība esot «mirusi»²², kas netraucē viņam sarakstīt «Romu

un Jeruzālemi» par «mūsu svētajiem rakstiem», «mūsu tēvu svēto valodu», «mūsu kultu», «dievišķajiem likumiem», «providences ceļiem» un «dievbijīgu dzīvi». ²³

Nav tā, ka dažādos dzīves posmos viņš būtu pieņēmis dažādus uzskatus. Savā pseidocionistiskajā grāmatā viņš paziņo, ka nav atteicies no saviem agrākajiem bezdievīgajiem centieniem. Nē, tas ir tīšs «velnišķs jūklis». ²⁴

Hess bija ebrejs, cionisma priekšgājējs. Tādēļ, ka Hess, Markss un citi viņam līdzīgi cilvēki bija ebreji, daži uzskata komunismu par ebreju savvērestību. Taču Markss sarakstīja arī antibreijisku grāmatu. Arī šai ziņā viņš gluži vienkārši sekojis Hesam.

Šis «cionists» Hess, kurš ceļ ebrejismu debesīs, savā grāmatā «Par naudas sistēmu» rakstīja:

Ebreji, kuriem sociālās dzīvnieciskās pasaules dabiskajā vēsturē bija loma — attīstīt cilvēci par nežēlīgu dzīvnieku, to piepildīja kā savu profesionālo darbu. Jūdaisma un kristietības mistērija atklājas modernajā judeokristiānismā. Kristus asins mistērija un tāpat senā jūdaiskā asiņu pielūgšanas mistērija tur atklājas bez kāda aizplivurojuma kā plēsīga dzīvnieka mistērija. ²⁵

Neraizējieties, ja nespējat izprast šos vārdus. Tie tika uzrakstīti, «sajaukti velnišķā jūklī», taču nepārprotams ir naidis pret ebrejību, kas tajos ietverts. Hess ir rasists, gan ebrejisks, gan antibreijisks, atkarībā no tā, kas bija vajadzīgs garam, kurš iedvesmoja viņa darbus un kuru viņš dēvē par «svētu».

Hitlers būtu varējis iemācīties savu rasismu no Hesa. Viņš, kurš mācīja Marksam, ka sociālā šķira ir izšķirošs faktors, uzrakstīja arī pretējo: «Dzīve ir tiešs rases produkts.» ²⁶ Sociāli institūti un koncepcijas, tāpat kā reliģijas, esot tipiski un oriģināli rases veidojumi. Rases problēma slēpjoties visās nacionalitāšu un brīvības problēmās. Visa vēsture esot nodarbojusies ar rasu un šķiru cīņu. Rasu cīņa esot primāra; šķiru cīņa esot sekundāra. ²⁷

Kā gan Hess grib panākt tik daudzu pretēju ideju triumfu?

Es pacelšu zobenu pret visiem pilsoņiem, kuri pretosies proletariāta centieniem. ²⁸

To pašu mēs dzirdēsim no Marksa:

Nežēlība ir vecmāte, kura izņem jauno sabiedrību no vecās klēpja.²⁹

Marksa pirmais skolotājs bija filozofs Hēgelis, kurš tikai bruģēja ceļu Hesam. Arī Markss bija uzsūcis indi no Hēgeļa, kurš kristietību uzskatīja par nožēlojamu salīdzinājumā ar grieķu kultūras slaveno vēsturi. Hēgelis rakstīja: «Kristieši ir sakrāvuši tādu grēdu iemeslu, lai sniegtu mierinājumu nelaimē [. . .], ka mums beigu beigās būtu jānožēlo, ka vismaz reizi nedēļā nevaram zaudēt tēvu vai māti, kamēr grieķiem nelaime bija nelaime un sāpes bija sāpes.»³⁰

Kristietību Vācijā izsmēja jau pirms Hēgeļa. Taču viņš bija pirmais, kurš izsmēja pašu Jēzu. Un reizē rakstīja labus vārdus par kristietību — tas pats «velnišķais jūklis».

Mūs veido tas, ko mēs labprāt pieņemam. Markss pieņēma sātāniskās idejas; tāpēc viņš arī pauda sātānisko doktrīnu.

Organizācija «Elle»

Komunistiem ir paradums veidot cīņas organizācijas. Viss iepriekšminētais ļauj pieņemt iespēju, ka komunistiskās kustības pašas ir okultā sātānisma cīņas organizācijas. Tas izskaidrotu apstākli, kāpēc visi politiskie, ekonomiskie, militārie un kultūras ieroči, kas lietoti pret komunismu, izrādījušies tik neefektīvi. Pret sātānu jācīnās ar garīgiem, nevis fiziskiem līdzekļiem; citādi, kamēr tiek sakauta viena sātānistu frontes organizācija, piemēram, nacisms, otra gūst jo lielāku uzvaru.

Himlers, nacistiskās Vācijas iekšlietu ministrs, uzskatīja sevi par karaļa Indriķa Putnuķērēja* reinkarnāciju. Viņš ticēja, ka ir iespējams iegūt varu pār okultajiem spēkiem, lai tie kalpotu nacistu armijai. Vairāki nacistu vadoņi nodarbojās ar melno maģiju.

Tas, kas bija tikai pieņēmums, kad es publicēju šīs grāmatas pirmo izdevumu, tagad ir kļuvis par pierādītu faktu. Pierādījumus ir sagādājuši komunisti paši.

---

* *Indriķis I Putnuķērējs (876—936)*, Vācijas karalis, pirmais sakšu dinastijas pārstāvis Vācijas troni, sekmīgi cīnījies ar Pielbas slāviem un dāņiem. (*Tulkotājas piezīme.*)

Stāsts sākas ar Nečajevas lietu, kura lika Dostojevskim sarakstīt slaveno romānu «Velni».

Nečajevs, kuru Bakuņins, Marksa līdzstrādnieks I Internacionāles dibināšanā, dēvēja par «lielisku, jaunu fanātiķi»³¹, sarakstīja «Revolucionāra katehismu» kā rokasgrāmatu krievu organizācijai «Tautas atreibība». Grāmata nāca klajā ap 1870. gadu.

Sīs organizācijas mērķis bija formulēts šādi:

Mūsu ideja ir — šausmīga, pilnīga, vispārēja un nežēlīga iznīcināšana. [...] Apvienosimies ar cietsirdīgo noziedznieku pasauli — ar šiem patiesajiem un vienīgajiem Krievijas revolucionāriem.³²

Pirmais, kuru nogalināja Nečajevas grupa, bija viens no tās dibinātājiem, Ivanovs, kurš uzdrošinājās kritizēt savu vadoni. Nekāda kritika nebija atļauta.

Nečajevas plāns bija — sadalīt cilvēci divās neviendādās daļās.

Viena desmitdaļa saņems personisku brīvību un neierobežotas tiesības pār atlikušajām deviņām desmitdaļām. Šiem pārējiem jāzaudē sava personība un jākļūst par kaut ko līdzīgu ganāmpulkam.³³

Viņi iesaistīsies spiegošanā. Katrs sabiedrības loceklis izspiegos citus un būs spiests denuncēt. [...] Visi ir vergi, un visi ir vienlīdzīgi savā verdzībā.³⁴

«Katehismā» Nečajevs rakstīja:

Revolucionāram jāiefiltrējas itin visur, kā augstākajās, tā zemākajās šķirās, [...] baznīcās, [...] literatūrā.

Viņa māceklis Pjotrs Verhovenskis skaidroja:

Mums jau tagad ir šausmīgs spēks. [...] Tiesneši, kuri attaisno noziedzniekus, pilnībā ir mūsējie. Aprīnča advokāts, kurš tiesā trīc, lai tikai viņu nenoturētu par pārāk liberālu, ir mūsējais. Ierēdņi, skriveri — mūsu ir daudz, ļoti daudz — un viņi nezina, ka pieder pie mums.³⁵

Uz šādas bāzes tika izveidota organizācija ar iespaidīgu nosaukumu — Vispasaules revolucionāru līga. Tās konstitūciju bija parakstījuši Nečajevs un Bakuņins, tuvs Marksa līdzstrādnieks.³⁶ Sākumā līga sastāvēja tikai no saujiņas ļaužu.

Revolucionārs kņazs Pjotrs Dolgorukovs 1862. gada 31. oktobrī rakstīja:

Londonā es sastapu Kelsijevu [kurš piederēja pie minētās organizācijas], aprobežotu, bet labu cilvēku, briesmīgi fanātisku, taču ar mīkstsirdīga cilvēka seju. Kelsijevs ar labvēlīgu skatienu man klusu teica: «Ja mums jānokauj, tad

kādē] lai mēs nenokautu, ja tas ir derīgi?» [...] Visi šie londonieši nemitīgi runā par «nodedzināšanu, nokaušanu, sagriešanu gabalos». Kopš Anglijā ieradās Bakuņins, šie vārdi vairs nepamet viņu lūpas...

1869. gadā Ženēvā Ņečajevs uzrakstīja proklamāciju, kurā, atsaukdami uz cilvēku, kurš nošāva imperatoru Aleksandru II, deva padomu:

Mums jāpārdomā tas, ko Karakazovs izdarīja kā prologu. Jā, tas bija prologs. Rūpēsimies, lai drīz sāktos pati drāma.³⁷

Citā proklamācijā teikts:

Drīz, drīz pienāks diena, kad mēs uzvilksim lielo nākotnes karogu, sarkano karogu, un ar varenu troksni uzbruksim imperatora pilij. [...]

Mums būs viens vienīgs sauciens: «Pie cirvjiem!» — un tad mēs apkausim visus imperatora piekritējus. [...] Nežēlojiet. [...] Nogaliniet publiskās vietās, ja šie zemiskie nelieši iedrošinās tur ierasties, nogaliniet mājās, nogaliniet sādžās.

Atcerieties — tie, kas nenostāsies mums līdzās, būs pret mums. Ikviens, kurš ir pret mums, ir mūsu ienaidnieks. Un ienaidnieki mums jāznīcina visiem līdzekļiem.³⁸

1872. gadā ar vienkāršu nosaukumu «Organizācija» tika izveidota revolucionāra biedrība, kurai bija superslepenas kodols ar stindzinošu nosaukumu «Elle». Lai gan grupas, kuras nemitīgi mainīja savus nosaukumus, vairāk nekā gadsimtu turpināja tiekties pēc tās mērķiem, «Elles» eksistence ārpusaulei palika apslēpta.

Par «Elles», krievu komunistiskās partijas priekšgājējas, darbību padomju vēsturnieki ir uzdrīkstējušies sākt rakstīt tikai 1965. gadā, 93 gadus pēc tās nodibināšanas.

Grāmatā «Revolucionārā pagrīde Krievijā» J. S. Viļenska rakstīja:

«Elle» bija slepenas organizācijas nosaukums; tā ne vien lietoja teroru pret monarhiju, bet arī pildīja soda funkcijas pret slepenās organizācijas biedriem.³⁹

Grāmatā «Černiševskis vai Ņečajevs»⁴⁰ mēs lasām, ka viens no «Elles» locekļiem (Fedosejevs) uzņēmies noindēt pats savu tēvu, lai atdotu organizācijai mantojumu.

Černiševskis, kurš piederēja pie šīs organizācijas, rakstīja:

Es piedalīšos revolūcijā; mani nebaida netirumi, dzērāji ar mietiem, slepkavošana. Mums vienalga, ja nāksies izliet

trīsreiz vairāk asiņu, nekā lēja dumpinieki Franču revolūcijas laikā. Tātad — kas par to, ja mums vajadzēs nogalināt simttūkstoš zemnieku?⁴¹

Minēsim dažus īpašus šīs sātāniskās organizācijas mērķus:

Mistifikācija ir vislabākais, gandrīz vienīgais līdzeklis, lai pamudinātu cilvēkus sākt revolūciju. Pietiek nogalināt dažus miljonus cilvēku, un revolūcijas zobrati būs ieeļļoti. Mūsu ideāls ir šausmīga, pilnīga, vispārēja un nežēlīga iznīcināšana.

Un vēlreiz:

Cilvēce jāsadala divās nevienādās daļās. Viena desmitdaļa saņems personīgu brīvību un neierobežotas tiesības pār atlikušajām deviņām desmitdaļām. Šiem pārējiem jāzaudē sava personība un jāķļūst par kaut ko līdzīgu ganāmpulkam.⁴²

Sajos sacerējumos mēs pastāvīgi atrodam vārdus «mēs nebaidāmies». Tipisks piemērs ir šāda proklamācija:

Mēs nebaidāmies uzzināt, ka būs jāizlej trīsreiz vairāk asiņu, lai gāztu pastāvošo iekārtu, nekā bija jāizlej jakobiņiem (franču revolucionāriem) 1790. gada revolūcijā. [...] Ja mūsu mērķu piepildīšanai vajadzēs nogalināt desmittūkstoš zemes īpašnieku, mēs nebaidīsimies arī no tā.⁴³

Patiesībā upuru skaits bija daudz lielāks. «Memuāros par II pasaules karu» Čērčils stāsta par Staļina atziņanos, ka lauksaimniecības kolektivizācijas rezultātā Padomju Savienībā miruši desmit miljoni cilvēku.

Svarīgi ir paturēt prātā faktu, ka tagad, pēc gandrīz simt gadu vilcināšanās, komunisti ir atzinuši, ka viņu kustības sākums bija pulciņš, saukts «Elle». Kāpēc «Elle»? Kāpēc ne «Biedrība nabago atbalstīšanai» vai «...cilvēces atbalstīšanai»? Kāpēc tik nepārprotami uzsvērts elles vārds?

Sodien komunisti ir piesardzīgāki. Taču sākumā jau pats nosaukums atklāja, ka viņu galvenais mērķis ir — vervēt cilvēku mūžīgajai pazušanaī.

Orginform

Padomju slepenpolicija ir radījusi gigantisku organismu, lai iznīcinātu baznīcas visā pasaulē. Tās pirmais mērķis ir likvidēt vai mazināt reliģiju naidīgumu

pret komunismu. Turklāt komunisti meklē sabiedrotos baznīcās, lai varētu izmantot garīdzniecības prestižu, pārvilinošot lielu daļu ticīgo uz revolucionāru nometni. Šī departamenta nosaukums ir — *Orginform*. Tam ir slepenas šūniņas katrā valstī un katrā lielā reliģiskā organizācijā.

Varētu domāt, ka tā galvenais mērķis ir antikomunistiskās organizācijas un misijas, kuras darbojas aiz *dzelzs priekškara*. Propagandā un provokācijās specializējušies komunistu aģenti iefiltrējas baznīcās un misijās, lai sagatavotu ticīgo ļaužu ideoloģisko atbrūšanu.

Orginform pirmais vadītājs Vasilijš Gorelovs sākotnēji bija pareizticīgo garīdznieks, apustulis, kurš pārvērtās par Jūdu. *Orginform* štābs atrodas Varšavā. Faktiskais vadītājs ir Teodors Kraskis.

Viena *Orginform* skola atrodas Feodosijā, kur tiek gatavoti aģenti Latīņamerikas valstīm, bet otra — Maskavā — gatavo aģentus Ziemeļamerikai. Aģenti Anglijai, Holandei, Skandināvijai utt. tiek gatavoti *Siguel* (Latvijā) un musulmaņu valstīm — Konstancā (Rumānijā).

Šīs skolas sagatavo viltus mācītājus, priesterus, imāmus un rabīnus; katram dziļi jāizprot attiecīgā teoloģija. Daži no viņiem nostiprinās baznīcās vai misijās, uzdodamies par emigrantiem.

Kāds jezuīts Tondi, itāļu komunistis, pabeidzis Ļeņina augstskolu Maskavā, saņēma komunistiskās partijas instrukciju iestāties reliģiskā ordenī; vēlāk viņš kļuva par pāvesta Pāvila VI sekretāru. Viņa patiesā loma tika atmaskota, un šodien viņš atklāti paziņo, ka ir komunistis un arī apprecējis ir biedreni. Viņš joprojām aktīvi darbojas reliģiskajos jautājumos komunistiskās partijas labā un apgalvo, ka pāvests esot viņam piederis.⁴⁴

VIII

GAISMAS ENĢEĻI

Sātaniskā mise

Dr. Lorens Pazders savā grāmatā «Mišela atceras»¹ citē precīzu tekstu no ārkārtīgi slepenas sātaniskās mises, kuru pirms gadiem divdesmit ar regresīvas analīzes palīdzību ieguvis no kādas meitenes, kura misē piedalījies.

Misē parādās sātans un saka:

No tumsas un sarkanas uguns / Iznāk dzīvajo mirušo cilvēks; / Es staigāju pa zemi tikai nakti, / Es izdzēšu gaismu. / Es eju vien turp, kur visi baidās; / Es eju un atrodu tos, kas nomaldījušies. / Visi tumšākie spēki pieder man. / Pārvērtiet gaismu, padariet to par nakti. //

Sātanu acīmredzot personificē sektas augstais priesteris. Tad sātans paņem rokās Bībeli un saka:

Nevienas acis nespēj redzēt, kas rakstīts šajā grāmatā. / Tas, kas tajā rakstīts, ir miris. / Neredz neviens, pat ne draugs. / Beigās grāmatas pieder man. / Varat rakstīt augu dienu, varat rakstīt augu nakti, / Taču rakstītais nenesis gaismu. / Es to izdzēsīšu, padarišu melnu. / Es sadedzināšu jūsu vārdus no sākuma līdz galam. / Es sadedzināšu katru lappusi, es aprīšu katru vārdu / Un izspļāušu, lai tas vairs nekad netaptu dzirdams. / Uguns augs, viņu acis redzēs, / Vārdu grāmata nespēj man pretoties. / Veci kļuvuši, viņi zinās un stāstīs: / Vienīgā vara nāk no elles. // Matej, Mark, Lūka un Jāni, / Sadeguši ugunī, jūs pazudisiet. / Viņu vārdi bija meli, / Mani bērni to redzēs. / Viņu vārds mirst ugunī. / Vienīgais, kas paliek spoži kvēlojam, / Ir gaisma, kura mani parāda tev. // Es atgriezīšos, gaidi, un tu redzēsi. / Es atgriezīšos, lai paņemtu pasauli sev. /

Visam, kas aizgājis, jāatgriežas. / Mani padzina, bet es
protu dedzināt. // Griezieties, mani bērni, griezieties ap-
kārt. / Pieskarieties katrai zemes pēdai. / Pieskarieties kat-
ram, kam vien spējat. / Padariet ikvienu cilvēku par
zvēru. //

Tad seko draudzes dziesma:

Laiks pārtapt no melna par sarkanu. / Laiks pārtapt no
dzīva par mirušu. / Tumsas princi... / Palidzi mums svinēt
dzīres / Par godu Bestijas atnākšanai. //

Atkal ierunājas sātans:

Svētais, visuaugstākais, — / Nepaies ilgs laiks, kad tas būšu
es. / Visās valstīs, ko redzat, esmu izlicis slazdus / Un
gaidu, kad tie aizkritīs. / Nauda un pūlis, un naida spēks /
Ir tas, kam esmu rada. / Ļaudis pūli — tik daudzi, katrs
tik mazs, / Bet ar naudu mazie kļūst lieli. //

Ar nosaukumu «Uzmodinājums» Frīdriha Ničes grā-
matas «Tā runāja Zaratustra» ceturtajā daļā atrodams
cits melnās mises teksts, kuru Niče sacerējis pats. Tā
gars daudz neatšķiras no iepriekš citētā.

Ir atklājies, ka melnās mises traģiskā kārtā ienāku-
šas daudzu amerikāņu, īpaši bērnu dzīvē.²

«Sātans, sātans, sātans. Viņš ir Dievs; viņš ir
Dievs; viņš ir Dievs.» Šie zaimojošie vārdi apslēpti
rokmūzikas tekstos, kuru ierakstus jaunieši klausās
stundām, neapzinādamies, kam tiek pakļauti. Vārdi
tekstā ir ieslēpti ar «ačgārno maskēšanu».

So tehniku ir izmantojušas vairākas rokgrupas. *Led
Zeppelin* populārākā dziesma «Kāpnes uz debesīm»
(*Stairway to Heaven*), kuras tekstam rakstveidā pēc
vispārēja atzinuma ir maz jēgas, satur slēptu vēsti:
«Es dziedāšu, jo dzīvoju ar sātanu.» Citā dziesmā ir
vārdi: «Es nolemju smēķēt marihuānu.» Pārliecināšana
zemapziņas līmenī ir spēcīgāka un tāpēc bīstamāka
nekā apzināta ietekmēšana.

Publiskas melnās mises mūsdienās notiek reti, bet
Stefans Cveigs Fušē biogrāfijā apraksta kādu, kas no-
tikusi Lionā Franču revolūcijas laikā.

Ticis nogalināts revolucionārs Šaljē, un melnā mise
notikusi viņam par godu. Tai dienā no visiem altāriem
norauti krucifiksi un konfiscēti priesteru tērpi. Liels
pūlis vīriešu, nesdami revolucionāra krūšutēlu, ieradu-
šies tirgus laukumā. Tur bijuši arī trīs prokonsuli, lai
godinātu Šaljē, «Dievu Pestītāju, kurš miris par tautu».

Pūlis nesīs svētā vakarēdiena biķerus, svētbildes un

mises piederumus. Aizmugurē gājis ēzelis, kuram galvā uzlikta bīskapa mitra. Pie astes tam bijuši piesieti krucifikss un Bībele.

Beigās ugunī iesviests Evaņģēlijs līdz ar mises un lūgšanu grāmatām un svētbildēm. «Atalgojumam» par zaimojošiem pakalpojumiem ēzelis piespiests dzert no svētā vakarēdiena biķera. Uz altāra saplēstā Kristus tēla vietā nolikts Šaljē krūšutēls. Norisē piedalījušies desmitiem bijušo katoļu garīdznieku. Par piemiņu šim notikumam izdota medaļa.

Slepenās melnās mises nenotiek šādā veidā, taču gars pamatā ir gluži tāds pats.

Krievu žurnāls «*Junij kommuņist*» detalizēti apraksta sātānisko misi, kurā maize un vīns, sajaukti ar mēsliem un asarām, kas iegūtas no dzīva gaiļa acīm, «pārvērsti» par tā dēvēto Lucifera miesu un asinīm.

Šīs ceremonijas laikā mises vārdi tiek lasīti no beigām, kā parasts sātānistu rituālos. Tad starp sātānu un viņa pielūdzējiem tiek slēgts svinīgs līgums. Līguma punkti ir: atsacīšanās no kristīgās mācības; jauna kristīšanās velna vārdā, mainot savu vārdu; atteikšanās no krusttēva un krustmātes, aizstājot tos ar citiem aizbildņiem; kāda personiska apģērba gabala ziedošana sātānam; uzticības zvērests sātānam, stāvot maģiskā aplī; jaunā draudzes locekļa vārda ierakstīšana «Mirušo grāmatā», kas pretēja Kristus Dzīvības grāmatai; solījums veltīt sātānam savus bērnus, kā arī dāvanas un viņam tīkamus darbus; zvērests glabāt raganu sabata noslēpumus un pazemot kristīgo reliģiju.

Kādēļ gan komunisti izrok šādas mācības no vecām demonoloģijas grāmatām un ieteic jaunatnei, dēvēdami tās par «bagātu vielu pārdomām»? Vai tas ir viss, ko marksisms var piedāvāt cilvēka prātam?

Komunistiskais žurnāls turpina:

Sai velnišķīgajā antipasaulē, kura ārēji ir gluži tāda pati kā mūsējā, uz katru panākumu dzīvē jāatbild ar jaunu.

Pēc tam par sātānisma saukli nekaunīgi uzdots sekojošais: «Sātāns nav cilvēka ienaidnieks. Viņš ir Dzīvība, Milestība, Gaisma.»

Raksts beidzas ar Uspenska citātu, kurā izteikta komunistu cerība:

Ir idejas, kuras skar visintīmākos mūsu dzīves stūrīšus. Un, kad tie skarti, pēdas paliek uz visiem laikiem. [...] Tās saindē dzīvi.³

Sis viltīgais raksts tiek nevainīgi pasniegts kā vienkārša informācija, taču tā īstais mērķis ir modināt lasītājā neveselīgu ziņkāri, radot postošas sekas.

Trešās pakāpes iniciācijas ceremonijā sātāniskajā baznīcā pretendētājam jāzvēr: «Es vienmēr darišu tikai to, ko gribu.» Citiem vārdiem sakot, nav citas autoritātes kā vien aptraipītais «es». Šis zvērēsts atklāti noliedz Dieva vārdus «...lai jūs nestaigātu sava paša sirdsprāta vadīti un nesekotu savu pašu acīm, kas netikli iekāro citu lietas» (4. Mozus gr., 15:39).

Markssisti apelē pie viszemākajām kaislībām, uzkurinādami skaudību pret bagātājiem un vardarbību pret ikvienu. «Vēsturi veido ļaunā puse,» rakstīja Markss, un vēstures veidošanā viņam bija liela loma.

Revolūcija neliek triumfēt mīlestībai. Drīzāk slepkavošana kļūst par māniju. Pēc tam kad komunisti krievu un ķīniešu revolūcijās bija noslepkavojuši desmitiem miljonu nevainīgo, viņi nespēja apstāties un zvēriski nogalināja cits citu.

Vai viss ir atļauts?

Sātāniskais kults ir ļoti sens, senāks par kristietību. Varbūt praviētis Jesaja domāja to, rakstīdams: «Mēs raudzījāmies ikviens uz savu ceļu, bet tas Kungs viņam [Pestītājam] uzlika visus mūsu grēkus» (Jesajas gr., 53:7).

Patiesas reliģiskas jūtas ir pretējā polā. Daži hasīdiešu rabīni nekad neteica «es», jo uzskatīja to par vietniekvārdu, kurš pieder vienīgi Dievam. Viņa griba ir saistoša cilvēka uzvedībai.

Turpretī, kad vīrietis vai sieviete tiek ievesti sātānisma septītajā pakāpē, viņi zvēr, ka viņu princips būs: «Nekas nav patiess, un viss ir atļaujams.» Markss, aizpildīdams savas meitas izdomātu aptaujas lapu, uz jautājumu: «Kas ir tavs iemīļotais princips?» — atbildēja ar vārdiem: «Visu apšaubīt.»⁴

«Komunistu manifestā» Markss rakstīja, ka viņa mērķis ir ne vien visu reliģiju, bet arī morāles likvidēšana — kas novestu pie visatļautības.

Izjuzdams šausmas, es lasīju sātānisma septītās pakāpes mistēriju, kura bija rakstīta uz kāda plakāta pie Parīzes universitātes 1968. gada nemieru laikā. Tā

bija vienkāršota līdz formulai «Ir aizliegts aizliegt», kas dabiski izriet no izteikuma «Nekas nav patiess, un viss ir atļaujams».

Jaunatne acīmredzot neapzinājās šī formulējuma mulķīgumu. Ja ir aizliegts aizliegt, tad jāaizliedz arī aizliegt aizliegšana. Ja viss ir atļaujams, tad atļaujama ir arī aizliegšana.

Jauni ļaudis domā, ka visatļautība nozīmē brīvību. Marksisti domā citādi. Viņuprāt, šī formula nozīmē, ka ir aizliegts aizliegt tādas nežēlīgas diktatūras, kādas valda Sarkanajā Ķīnā un Padomju Savienībā.

Dostojevskis to jau ir pateicis: «Ja Dieva nav, viss ir atļauts.» Ja nav Dieva, mūsu instinkti top brīvi. Šī veida brīvības galējā izteiksme ir naids. Tas, kurš ir brīvs šajā nozīmē, uzskata mīlošu maigumu par gara vājumu.

Engelss teica: «Vispārēja cilvēkmīlestība ir absurds.» Anarhistiskais domātājs Makss Stirners, grāmatas ««Es» un tā īpašums» autors un viens no Marksa draugiem, rakstīja: «Esmu likumīgi pilnvarots darīt visu, uz ko esmu spējīgs.»

Komunisms ir kolektīva dēmoniska apsēstība. Solženicins «Gulaga arhipelāgā» atklāj dažas no tā drausmīgajām sekām cilvēku dvēselē un dzīvē.

Mītiskais Markss

Ļaujiet vēlreiz atkārtot, ka es apzinos — var uzskatīt, ka pierādījumiem, kurus esmu sniedzis šeit, ir gadījuma raksturs. Taču ar to, ko esmu uzrakstījis, pietiek, lai parādītu, ka tas, ko marksisti saka par Kārli Marksu, ir mīts. Viņu nav pamudinājušas rūpes par savu līdzcilvēku nabadzību, kam revolūcija būtu vienīgais atrisinājums. Viņš nemīlēja proletāriešus, bet gan dēvēja tos par «jukušiem», «mulķiem», «ēzeļiem», «neliešiem», arī vēl rupjākos vārdos. Viņš pat nemīlēja savus biedrus cīņā par komunismu. Freiligrātu viņš nosauca par «cūku»⁵, Lasalu par «melno žīdu»⁶, Bakuņinu par «teorētisku nulli»⁷.

Kāds leitnants Čehovs, kurš pavadīja naktis, dzerdams kopā ar Marksu, piezīmēja, ka Marksa narcisisms ir aprijis visu labo, kas viņā bijis.

Markss acīm redzami nemīlēja cilvēci. Džuzepe Ma-

cīni, kurš viņu labi pazina, rakstīja, ka viņam bijis «postošs gars. Viņa sirds plūst pāri no naida, nevis no mīlestības pret cilvēkiem.»⁸

Macīni pats bija karbonārs. Šī organizācija, kuru 1815. gadā nodibināja Magella, Dženovas brīvmūrnieks, paziņoja, ka tās «galamērķis ir tāds pats kā Voltēram un Franču revolūcijai — katolicisma un kristietības pilnīga iznīcināšana». Tā sākās kā process Itālijā, bet pēc tam izplatījās tālāk Eiropā.

Lai gan Macīni kritizēja Marksu, viņš turpināja draudzību ar viņu. «Ebreju enciklopēdijā» teikts, ka Macīni un Marksam bijis uzticēts uzdevums sagatavot I Internacionāles ievadrunu un konstitūciju. Tas nozīmē, ka viņi bija sadziedājušies, lai gan dažkārt uzknāba viens otram.

Man nav zināmas Marksa laikabiedru liecības, kuras būtu pretrunā ar Macīni sniegto vērtējumu. «Markss, mīlošais cilvēks» ir mīts, kurš konstruēts tikai pēc viņa nāves.

Viņa iecienītais dzejas fragments bija citāts no G. Vērtā: «Pasaulē nav nekā skaistāka kā iedzelt saviem ienaidniekiem.» Pats saviem vārdiem Markss atklāti pateica: «Mēs esam nežēlīgi. Mēs nelūdzam žēlastību. Kad klāt būs mūsu kārta, mēs nevairīsimies no terorisma.» Diezin vai tās ir mīloša cilvēka izjūtas.

Ne jau tāpēc Markss ienīda reliģiju, ka tā stāvētu ceļā cilvēces laimei. Gluži otrādi — viņš vienkārši gribēja darīt cilvēci nelaimīgu gan šaisaulē, gan mūžībā. To viņš deklarēja par savu ideālu. Viņa ilgotais mērķis bija reliģijas iznīcināšana. Sociālisms, rūpes par proletariātu, humānisms — tās bija tikai atrunas.

Pēc tam kad Markss bija izlasījis Darvina «Sugu izcelšanos», viņš uzrakstīja Lasalam vēstuli, kurā gāvilēja, ka Dievam — vismaz dabaszinātnēs — esot dots «nāvējošs trieciens».⁹ Kāda gan ideja Marksa prātā pārspēja visas citas? Vai nabaga proletariāta nožēlojamais stāvoklis? Ja tā, tad kāda iespējama vērtība bija Darvina teorijai? Vienīgais pamatotais secinājums ir tas, ka Marksa galvenais mērķis bija — iznīcināt reliģiju.

Strādnieku labklājība bija tikai maldinājums. Tur, kur proletārieši necinās par sociālistiskiem ideāliem, marksisti laiž darbā rasu atšķirības vai tā dēvēto pa-

audžu konfliktu. Galvenais ir un paliek viens — reliģijai jātiek iznīdētai.

Markss ticēja ellei. Un viņa programma, viņa dzīves dzinējspēks bija — aizraidīt cilvēkus uz elli.

Robins Labaiszēns

Markss rakstīja:

Zīmēs, kuras izbiedē vidusšķiru, aristokrātiju un regresa praviešus, mēs pazīstam savu krietno draugu Robinu Labozēnu, veco kurmi, kurš tik ātri spēj darboties zem zemes, — revolūciju.¹⁰

Pētnieki, kuri to lasījuši, droši vien nekad nav prātojuši par šī Robina Labāzēna (*Robin Goodfellow*), Marksa krietnā drauga, revolūcijas darbinieka identitāti.

16. gadsimta evaņģēlija tulkotājs Viljams Tindls par «Robinu Labozēnu» dēvēja velnu.¹¹ Sekspīrs «Sapnī vasaras naktī» sauca viņu par «blēdīgo garu, kurš liek apmaldīties nakts ceļiniekiem, smiedamies par viņu nelaimi».*

Tādējādi, saskaņā ar Marksu, kurš tiek uzskatīts par komunisma tēvu, komunistiskās revolūcijas autors un viņa personīgais draugs bija dēmons.

Leņina mauzolejs

Parādoties Jānim, Jēzus pateica kaut ko ļoti mīklainu par Pergamas (pilsēta Mazāzijā) baznīcu: «Es zinu, [. . .] ka tu dzīvo tur, kur sātana tronis» (Jāņa Atklāsmes gr., 2:13). Pergama tai laikā acīmredzot bija sātāniskā kulta centrs. Pasauleslavenajos Bedekera tūrisma ceļvežos pa Berlīni apliecināts, ka Muzeju salā līdz 1944. gadam atradies Zeva altāris no Pergamas. Vācu arheologi bija to atrakuši, un Hitlera sātāniskā režīma laikā tas atradās nacistu galvaspilsētas centrā. Taču teiksma par sātana templi vēl nav galā.

* Valijas Brutānes veiktajā tulkojumā šis tēls nosaukts par Robinu Labogariņu un raksturots kā «veiklais viltnieks, kurš vīrus vilina, kur dziļa dūkstis [. . .]. Jo kas notiek muļķīgāk, jo tam gardāk smieklī nāk.» (*Tulkotājas piezīme.*)

«Svenska Dagbladet» (Stokholma) 1948. gada 27. janvārī atklāj, ka:

1) Padomju armija pēc Berlīnes ieņemšanas aizvedusi Pergamas altāri no Vācijas uz Maskavu. Šī milzīgā būve ir 127 pēdas gara, 100 pēdu plata un ap 40 pēdu augsta.

Pārsteidzošā kārtā altāris nav bijis izstādīts nevienā no padomju muzejiem. Kādā nolūkā tas tika pārvests uz Maskavu?

Mēs jau minējām, ka cilvēki no padomju hierarhijas augstākajiem ešeloniem piekopj sātāniskos rituālus. Vai Pergamas altāri viņi būtu paredzējuši sev privātai lietošanai? Ir daudz neatbildētu jautājumu. Pietiks pateikt, ka objekti ar tik augstu arheoloģisku vērtību parasti nevis pazūd, bet gan kļūst par muzeju lepnumu.

2) Arhitekts Šcusevs, kurš uzbūvēja Ļeņina mauzoleju, 1924. gadā izmantoja šo sātana altāri par mauzoleja modeli.¹²

Tūkstošiem padomju pilsoņu ik dienas stāv rindā, lai apmeklētu šo sātana svētnīcu, kur lielā greznībā gul Ļeņina mūmija. Reliģiski līderi no visas pasaules parāda godu padomju «svētajam aizbildnim» šai monumentā, kurš uzcelts sātānam. Nepaiet ne diena, kad turp netiktu nesti vainagi, kamēr kristīgās baznīcas ap Sarkano laukumu Maskavā jau sen pārvērstas par muzejiem.

Padomju Savienībā skaidri acīm redzamā veidā valda sātans.

Pergamas sātānistu templis bija tikai viens no daudziem līdzīgiem. Kāpēc Jēzus izraudzījās tieši šo? Droši vien ne tās nenozīmīgās lomas dēļ, kāda tam tolaik bija. Drīzāk Viņa vārdi ir pravietiski. Viņš runāja par nacismu un komunismu, kuri pagodinās šo altāri.

Ir vērts ar ironiju piezīmēt, ka uz Ļeņina tēva kapa bija krusts ar uzrakstu «Kristus gaisma apspīd visus» un vairāki Bībeles panti.

IX

KAM MĒS KALPOSIM?

Aicinājums rīkoties

Šī grāmata tika rakstīta kā pētījums. Kristiešu domātāji, tāpat kā citi zinātnieki, nereti padodas kārdinājumam pierādīt iepriekš izdomātas idejas. Viņi ne vienmēr raksta tikai patiesību, ciktāl ir to izdibinājuši. Dažkārt viņi sliecas paplašināt patiesību vai arī pārspilē argumentāciju, lai pierādītu savu viedokli.

Es neapgalvoju, ka būtu devis neapstrīdamus pierādījumus tam, ka Markss ir bijis velna pielūdžēju sekta loceklis, taču es ticu, ka ir pietiekami daudz piemēru, lai runātu par sātānisko ietekmi uz viņa dzīvi un mācību, turklāt atzīstot, ka pierādījumu ķēdē trūkst dažu posmu, kuri šai jautājumā novestu pie noteikta slēdziena. Es esmu devis sākotnējo impulsu. Ļoti ceru, ka arī citi turpinās šo svarīgo pētījumu par attiecībām starp marksismu un sātānismu.

Kā Baznīca pa to laiku var apkarot marksismu?

Laicīgā antikomunistiskā pasaule var izmantot ekonomisku sankciju, politiska spiediena, militāru draudu un plašas propagandas ieročus. Sai cīņā pret Dieva ienaidniekiem Baznīcai katrā ziņā būtu jāatbalsta jebkura rīcība, kuru pieļauj sardsapziņa. Taču tai ir arī pašai savs ierocis.

Ukrainas katoļu baznīcas (bizantiskā rituāla) metropolīts grāfs Andrejs Šeptickis pieprasīja, lai Roma pavēl veikt eksorcismu pret komunistiem, kuru «re-

žīmu nevar izskaidrot citādi kā ar milzīgu velna apsēstību».

Jēzus mācīja saviem mācekļiem nevis sūdzēties par dēmoniem, bet gan izdzīt tos (Mateja evaņģ., 10:8). Es ticu, ka tas ir veiksmīgi izdarāms, lai gan šī grāmata nespēj iedziļināties šādas lūgšanas detaļās.

Lasītāji atsaucas

Pirmie šīs grāmatas izdevumi radīja interesantas atsauksmes. Daudzi to apsveica kā jaunu atklājumu marksisma izpratnē un deva man vērtīgus mājienus, kur atrast jaunus materiālus.

Savukārt kāds holandietis veltīja vairākas sava teoloģiskā žurnāla slejas tam, lai pēc iespējas mazinātu šī atklājuma svarīgumu. «Labi,» viņš saka, «varbūt Markss arī nodevās melnajai maģijai, taču tas neko lielu nenozīmē. Visi cilvēki ir grēcinieki, visiem ir ļaunas domas. Neuztrauksimies par to.»

Tā ir taisnība, ka visi cilvēki ir grēcinieki, taču ne visi ir noziedznieki. Visi cilvēki ir grēcinieki, taču daži ir slepkavas, bet citi — taisnīgi tiesneši, kuri spriež par tiem tiesu.

Komunisma noziegumi ir nepārspējami. Kura cita politiska sistēma ir pusgadsimta laikā nogalinājusi sešdesmit miljonus cilvēku? Otri sešdesmit miljoni ir nogalināti sarkanajā Ķīnā. (Dažos vērtējumos minēti daudz lielāki skaitļi.)

Grēcīgumam un noziedzībai ir pakāpes. Nozieguma pārmērīgums ir mēraukla intensitātei, ar kādu sātanisms iedarbojies uz modernā komunisma dibinātāju. Marksisma un tāpat nacisma grēki pārsniedz parasto līmeni. Tie ir patiesi sātaniski.

Esmu saņēmis vēstules arī no sātanistiem, kuri piedāvā savas reliģijas attaisnojumu. Viens no viņiem raksta:

Sātanisma aizstāvēšanai kā dokumentārs pierādījums ir nepieciešama vienīgi Bībele. Iedomājieties tos tūkstošus cilvēku, radītus pēc paša Dieva līdzības, kurus — iegaumējiet — iznīcinājusi uguns un sērs (Sodoma un Gomora), dažādas nāvējošas sērgas un, visam par kroni, Zemes iedzīvotāju noslicināšana, pie dzīvības atstājot tikai Noasa ģimeni. Visu šo postu izraisīja «zēlsirdīgs» Dievs [Kungs]

Jahve. Ko gan būtu izdarījis nežēlīgs dievs?

Bet visā Bībelē nav minēta neviena pati nāve, kuru būtu izraisījis sātanis! Tad klausīsim sātanam!

Šis sātanists nav studējis Bībeli, kā nākas. Nāve pasaulē ienāca sātana viltus dēļ, kad viņš ievilināja Ievu grēkā. Arī savus secinājumus šis sātanists ir izdarījis par agru. Dievs savu radīšanas darbu vēl nav pabeidzis.

Katra glezna sākumā ir bezjēdzīgs, bieži neglīts daudzkrāsainu punktu un līniju sajaukums. Leonardo da Vinči vajadzēja divdesmit gadus, lai no tā izveidotu daiļo *Monu Lizu*. Arī Dievs rada savā laikā. Savā laikā viņš rada būtnes un iznīcina tās, lai dotu tām jaunu veidu. Sēkla, kurai nav ne skaistuma, ne smaržas, mirst kā sēkla, lai kļūtu par krāšņu, smaržīgu puķi. Kāpuriem jāmirst, lai kļūtu par skaistiem tauriņiem. Dievs ir atļāvis cilvēkiem iet caur ciešanu un nāves šķīstīšanas uguni. Radīšanas apoteoze būs jaunas debesis un jauna zeme, kurā triumfēs taisnīgums. Tad tiem, kuri sekojuši sātanam, mūžību būs jācieš nožēla.

Jēzus izcieta šaustišanu un krustā sišanu. Bet tam, kurš grib pazīt Dievu, jāskatās tālāk par kapu — uz Jēzus augšāmcelšanos un debessbraukšanu. Turpretī Jēzus ienaidnieki, kuri perināja nodomu, kā Viņu nonāvēt, atnesa iznīcību savai tautai un templim un zaudēja paši savu dvēseli.

Mūsu kritiķis gribēja saprast Dievu ar prātu, kas nav īstais instruments Viņa radījumam. Dievu nevar saprast ar prātu, Viņu var aptvert ar ticības pilnu sirdi.

Kāds Jamaikas iedzīvotājs jautāja, vai Amerika, kura ekspluatē viņa zemi, nav tikpat sātaniska kā Marks. Nē, nav. Amerikāņi ir grēcinieki — tāpat kā visi cilvēki. Amerikā ir neliela ļaužu grupa, kas pielūdz velnu. Taču amerikāņu nācija kā tāda velnu nepielūdz.

«*Nauka i religija*», Maskavas galvenais ateistu žurnāls, publicēja garu rakstu, kuru sacerējuši divi filozofi — Belovs un Šilkins. Viņi saka:

Vurمبرندا temperamentu varētu apskaust dižākie futbolisti: Viņa kliegšana ir mežonīga. Šis cīnītājs aicina uz krusta karu pret sociālismu, kuru nosauc par sātana izdzimumu. Rumānijā viņš ir izcietis ieslodzījumu par to, ka izplatījis reliģisku literatūru, kura kūdījusi uz sacelšanos pret valdību!²

Sai rakstā jāatzīmē divi momenti. Pirmkārt, es tieku dēvēts par «velnišķīgo mācītāju» manas grāmatas «Vai Kārlis Markss bija sātānists?» dēļ, lai gan autori nevar minēt nevienu pašu faktu, kas atspēkotu dokumentus, kuri norāda uz Marksa sakariem ar sātānistu sektu. Otrkārt, raksts apsvēic kristiešu līderus, pat anti-komunistus, kuri nostājušies pret mani. Viņi var būt komunisma pretinieki, bet, kamēr viņi ir pret Vurm-brandu, komunisma galveno ienaidnieku, Maskava viņus atzīst par labiem.

Ievēribas cienīga vēstule pienāca no kāda nigērieša, kurš divdesmit gadus ir bijis marksistiskas arodbiedrības vadītājs. Mani sacerējumi bija palīdzējuši viņam saprast, ka viņu no ceļa novedis sātāns. Vēl vairāk — viņš bija kļuvis par kristieti.

X

MARKSS VAI KRISTUS?

Kāds vārds marksistiem...

Ja man būtu jāvēršas pie ierindas marksistiem, es izteiktu sekojošas bažas.

Daudzus marksistus šodien vairs neiedvesmo gars, kurš vadīja Hesu, Marksu vai Engelsu. Viņi patiešām mīl cilvēci; viņi ir pārliecināti, ka atrodas tādas armijas rindās, kura cīnās par vispārēju labklājību. Viņi nevēlas būt ieroči kādas noslēpumainas sātānistu sekas rokās.

Diemžēl sātāniskajam marksismam ir materiālistiska filozofija, kura dara tās sekotājus aklus pret garīgām realitātēm. Taču viela jau nav vienīgais, kas eksistē. Pastāv gara, patiesības, skaistuma un ideālu realitāte.

Pastāv arī ļauno garu pasaule, kuras galva ir sātāns. Viņš nogāzās no debesīm savas lepnības dēļ un aizrāva sev līdzīgu pulku. Tad viņš ievada kārdināšanā cilvēku cilts senčus. Kopš krišanas viņa viltus ir turpinājis un pieaudzis, izpauzdamies visos iedomājamajos veidos, līdz šodien mēs redzam, ka Dieva skaisto radījumu posta pasaules kari, asiņainas revolūcijas un kontrevolūcijas, diktatūras, ekspluatācija, daudzveidīgs rasisms, viltus reliģijas, agnosticisms un ateisms, noziegumi un blēdības, neuzticība mīlā un draudzībā, izjukušas laulības, dumpīgi bērni.

Cilvēce ir zaudējusi Dieva tēlu. Bet kas ir ieņēmis šī tēla vietu? Vai tas ir kas labāks?

Kāds reliģijas veids cilvēkam ir vajadzīgs un vienmēr viņam būs. Pielūgšana ir viņa dabā. Ja viņam nav dievbijīgas reliģijas, tad viņš pieņems sātana reliģiju un vajās tos, kuri nepielūgs viņa «dievu».

Jādomā, ka tikai nedaudzi no komunistu augstākajiem vadītājiem ir bijuši un ir apzināti sātānisti, bet pastāv arī neapzināts sātānisms. Cilvēks var būt sātānists, nezinādams, ka šāda reliģija pastāv. Taču, ja viņš nīst priekšstatu par Dievu un Kristus vārdu, ja viņš dzīvo tā, it kā būtu vienīgi matērija, ja viņš noliedz reliģiskos un morālos principus, tad patiesībā viņš ir sātānists. Tie, kuri iedziļinās okultismā, pieder pie tās pašas šķiras.

Frankfurtē, Rietumvācijā, svētdienās vairāk cilvēku iet uz spiritistu seansiem, kur itin kā tiek izsaukti mirušo gari, nevis uz dievkalpojumiem baznīcās. Zināmas ir sātānistu baznīcas, piemēram, Minhenē un Diseldorfā.¹ Daudz šādu baznīcu ir Francijā, Anglijā, ASV un tāpat citās valstīs.

Lielbritānijā ir 35 000 burvju un raganu. Amerikāņu universitātes un pat vidusskolas piedāvā kursus magijā, astroloģijā, burvestībās un ekstrasensuālismā. Francijā ik gadus notiek 40 000 melno misu.

Cilvēki var pamest Dievu, bet Dievs nekad nav pamejis savus radījumus. Viņš sūtīja pasaulē savu vienīgo Dēlu, Jēzu Kristu, lai Viņš glābtu cilvēku dzimumu. Nabaga jūdu bērns, vēlāk vienkārša galdnieka un visbeidzot taisnīguma mācītāja dzīves laikā uz zemes mita iemiesota mīlestība un līdzietība. Apspiests cilvēks nespēj glābties, tāpat kā slīcējs nespēj pats sevi izvilkēt no ūdens. Tādēļ Jēzus, dziļi izprazdams mūsu iekšējos konfliktus, ņēma uz sevi visus mūsu grēkus, arī Marksa un viņa sekotāju grēkus, un cieta par to, ko esam nodarījuši mēs. Viņš izpirka mūsu vainu, mirdams pie krusta Golgātā, izcietis visbriesmīgāko pazemošanu un skaudras sāpes.

Tagad mums pieder Viņa teiktais — ka ikviens, kurš Viņam ticēs, saņems piedošanu un dzīvos līdz ar Viņu mūžīgajā paradīzē. Pat bēdīgi slavenie marksisti var tikt glābti. Ir vērts atzīmēt, ka divi Nobela prēmijas laureāti no Padomijas, Boriss Pasternaks un Aleksandrs Solžeņicins, abi bijušie komunisti, aprakstījuši galējos noziegumus, pie kuriem noved sātāniskais marksisms, ir atzinuši, ka tic Dievam. Staļina, visbriesmī-

gākā marksistiskā masu slepkavas meita Svetlana Allilujeva arī kļuva par kristieti.

Atcerēsimies, ka Marksa ideāls bija — nolaisties elles bezdibenī un aizraut sev līdzīgu visu cilvēci. Nesešosim viņam pa šo kļūmo taku, bet drīzāk sekosim Kristum, kurš ved mūs uz augšu, uz gaismas, gudrības un mīlestības virsotnēm, uz neizsakāmi krāšņām debesīm.

Lielais bezdibenis

Ir acīmredzot neiespējami salīdzināt Jēzu ar Marksu. Jēzus pieder pie pilnīgi citas sfēras.

Markss bija cilvēks un, iespējams, ļaunā pielūdzējs. Jēzus ir Dievs un tika pazeminājis sevi līdz cilvēces līmenim, lai glābtu to.

Markss sludināja cilvēcisku paradīzi. Kad Padomes mēģināja to īstenot, rezultātā iznāca elle.

Jēzus valstība nav no šīs pasaules. Tā ir mīlestības, taisnīguma un patiesības valstība. Viņš aicina visus, ieskaitot marksistus un sātanistus:

Nāciet šurp pie manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, es jūs gribu atvieglināt (Mateja evaņģ., 11:28).

Visiem, kuri tic Viņam, piederēs mūžīga dzīvošana Viņa debesu paradīzē.

Nav saprašanās iespējas starp kristietību un marksismu, tāpat kā nevar būt saprašanās starp Dievu un velnu. Jēzus nāca, lai izārdītu ļaunā darbus (Jāņa 1. vēstule, 3:8). Sekojot Viņam, kristieši cenšas izārdīt marksismu, saglabādami mīlestību pret katru atsevišķu marksistu un pūlēdamies iegūt viņu Kristum.

Daži paziņo, ka viņi esot marksistiski kristieši. Viņi vai nu ir krāpnieki, vai paši tiek krāpti. Cilvēks nevar būt marksistisks kristietis, tāpat kā viņš nevar būt velnu pielūdzošs kristietis.

Gadu gaitā marksisma sātaniskie mērķi nav mainījušies ne par matu. Marksisma filozofs Ernsts Blohs savā grāmatā «Ateisms kristietībā» raksta, ka

čūska, ievēzdamā kārdināšanā pirmo cilvēku pāri, paver ceļu cilvēces pestīšanai. Tā cilvēks sāk kļūt par Dievu; tas ir sacelšanās ceļš. Melnsvārči un bagātņieki apslāpēja šo patiesību. Iedzimtais grēks pastāv faktā, ka cilvēks nevēlas būt

kā Dievs. Cilvēkam jāiekaro vara. Revolūcijas teoloģija grib, lai cilvēks iekarotu Dieva varu. Pasaulei jāmainās cilvēka personā. Debesu nevajag vispār. Ticība personiskam Dievam ir grēkā krišana. Si krišana ir jāvērs par labu.

Starp kristietību un komunismu ir bezdibenis, kuram laipu var pārmett tikai vienā veidā: marksistiem jāatstāj viņu velna iedvesmotais skolotājs, jānožēlo grēki un jāklūst par Jēzus Kristus sekotājiem.

Marksisti noņem ar sociālām un politiskām problēmām, taču tās vajadzēs risināt ārpus marksisma principiem. Marksam sociālisms bija tikai atruna. Viņa mērķis bija — sagraut cilvēci uz mūžīgiem laikiem, velnišķīgs plāns. Turpretī Kristus vēlas mūsu mūžīgo pestīšanu.

Cīņā starp kristietību un komunismu «ne jau pret miesu un asinīm mums [ticīgajiem] jācīnās, bet pret valdībām un varām, šīs tumsības pasaules valdniekiem un pret ļaunajiem gariem pasaules telpā» (Pāvila vēstule efeziešiem, 6:12).

Katram no mums jāizvēlas ne vien starp abstraktu labo un abstraktu ļauno, bet arī starp Dievu un sātānu. Markss ticēja Dievam un ienīda viņu. Pat vecumdienās viņš pielūdza sātānu.

Vidusmēra marksistam un marksisma piekritējam nevajadzētu sekot Marksam šajos garīgajos maldos. Atteiksimies no buržuā Marksa, tumsas nesēja, un Engelsa, fabrikas īpašnieka un tāpat, saskaņā ar marksistisko dogmu, ekspluatatora. Labāk izvēlēsimies Gaismas Pasauli un cilvēces pirmo Labdari, Jēzu strādnieku, galdnieku, Pestītāju, visa Kungu.

«Visu zemju proletārieši, piedodiet man!»

Fakts, ka marksistiskais sātānisms izpostījis pasauli, ir šausmīgs. Fakts, ka tas iekļuvis Baznīcas vadībā, ir neiedomājams. Taču tā tas ir.

Tikai viens piemērs: nelaikis pāvests Jānis Pāvils I cildināja Džuzepi Kardučī, itāļu universitātes pasniedzēju, kā laba jaunatnes audzinātāja piemēru.² Kas ir šis vīrs, kuru ieteicis pats pāvests? Kardučī kļuva slavens ar savu «Himnu sātānam», kura sākas tā: «Mani kvēlie panti veltīti tev. Es piesaucu tevi, sātān, svinību ķēniņ.» Un beidzas ar vārdiem: «Svētībā lai pie tevis

paceļas vīraks un zvēresti, sātan. Tu sakāvi Jahvi, priesteru dievu.»³

(Varu pieļaut, ka šis pāvests varēja nezināt, ko ieteic, taču ir aplami, ja pāvests akceptē cilvēku, kuru pats nepazīst.)

1949. gadā kāds padomju ģenerālis teica katoļu garīdzniekam Verēfrīdam van Strātenam: «Mēs esam sātana elite, bet jūs, vai jūs esat Dieva elite?»

Mēs nedrīkstam klusēt par šiem jautājumiem.

Šai grāmatā mēs redzējam, cik tālu var aiziet velna pielūdžēji. Lai viņu nodošanās ļaunumam ir pamudinājums mums izturēties kā Dieva izredzētajiem!

Nemieru laikā Polijā 1982. gadā uz namu sienām varēja redzēt izsmējīgus uzrakstus. Piemēram: «Markss ir teicis — visu zemju proletārieši, piedodiet man!» — parastā «Visu zemju proletārieši, savienojieties!» vietā.

Lasot šos vārdus, es nodrebēju.

Par Engeltu stāsta, ka pirms nāves viņš nožēlojis grēkus. Par Marksu tādu ziņu nav. 1983. gadā daudzi atzīmēja viņa nāves simtgadi. Vai tādu pašu atzīmēšanu viņš sev rīkoja ellē?

Rakstot šo grāmatu, es pavadīju daudzas bezmiega naktis, domādams par to, kas Marksam jāizcieš, ellē varbūt redzot tās asaru un asiņu upes, kuras viņa dēļ plūdušas.

Jēzus ir stāstījis par bagātu vīru mūžīgajās liesmās, kurš izteicis vienu karstu vēlēšanos: lai viņa brāļi tiktu brīdināti un beigās nenonāktu tai pašā moku vietā.

Vai arī Marksam ir tāda pati vēlēšanās — lai viņa sekotāji tiktu brīdināti un nesekotu tajās pēdās, kuras ved uz pazūšanu?

Vai poļiem ir taisnība, kad viņi liek Marksam teikt: «... piedodiet man»? Vai viņš no elles ugunīm patiešām sauc — kā tas patiesi varētu būt: «Sūti to uz mana tēva namu! Jo man ir pieci brāļi; lai viņš tos brīdina, ka arī tie nenonāk šinī moku vietā» (Lūkas evaņģ., 16:27, 28)?

Padomju komunisti nodarīja zaudējumus savai idejai, atteikdamies no Staļina, kurš bija kļuvis par vispārēju elku. Var vienīgi prātot par to, kādēļ viņi pieļāva šādu pārmaiņu savā politikā, jo ir skaidrs, ka viņu lielākās intereses nesaistījās ar Staļina liķa aizvākšanu no mauzoleja. Līdzīgi ķīniešu komunisti kai-

tēja savai idejai, atteikdamies no Mao un notiesādami viņa sievu.

Varbūt visslēptākajos dvēseles dziļumos padomju un ķīniešu komunistu līderi sajuta to, pēc kā tagad kvēli ilgojas viņu agrākie elki, kuri pārāk vēlu nožēloja to, ko darijuši un domājuši.

Kas attiecas uz mani, tad es mīlu ikvienu cilvēku, ieskaitot marksistus un sātānistus. Ja Markss un Engels, un Mozus Hess būtu dzīvi šodien, mana karstākā vēlēšanās būtu aizvest viņus pie Jēzus Kristus, kuram vienīgajam ir atbilde uz cilvēka nelaimēm un remdinājums viņa grēkiem.

Tas ir mans vēlējums tev, lasītāj. Tu līdz ar mani esi izstaigājis šīs grāmatas baismās lappuses. Tagad es tevi mudinu rūpīgi apsvērt, kam tu esi uzticīgs, — pirms nav par vēlu. Atsakies no sātana un viņa ļaunajiem pulkiem. Vēsture pierāda, ka viņš nekad nav uzticīgs pats saviem sekotājiem. Tāpēc izvēlies dzīvi un mīlestību, un cerību, un debesis.

Visu zemju marksisti un proletārieši, savienojieties ap Jēzu Kristu!

Pielikums

VAI KOMUNISMS VAR BŪT KRISTIGS?

Marksistu «kristīgā» teoloģija

Ernesto Kardenāls ir katoļu garīdznieks, kurš atklāti atzinis, ka ir komunistu un Nikaragvas komunistiskās valdības loceklis. Viņš ir arī viens no prominentākajiem tā sauktās atbrīvošanas teoloģijas (*liberation theology*) izskaidrotājiem; šī teoloģija pastāv gan katolicismā, gan protestantismā un cenšas saplūdināt kristietību ar komunismu.

Te būs daži citāti no viņa grāmatas «Izšķirošā stunda»:

Pilnīga komunisma pasaule ir Dieva valstība zemes virsū. Abi šie jēdzieni man nozīmē vienu un to pašu. [...] Caur Evaņģēliju es nonācu pie revolūcijas; nevis caur Kārli Marksu, bet caur Jēzu. Evaņģēlijs lika man kļūt par marksistu. [...] Man piemīt dzejnieka un pravieša aicinājums. [...]

Kastro man teica, ka laba revolucionāra īpašības ir arī laba priesteru īpašības. [...] Neaizmirsīsim, ka pirmie kristieši bija vislabākie kristieši, t. i., revolucionāri un postītāji kristieši. [...]

Marksisms ir kristietības auglis; bez kristietības marksisms nebūtu iespējams; Markss būtu neiedomājams bez Vecās derības praviešiem. Mainot ražošanas sistēmu, mēs varam radīt Evaņģēlija Jauno cilvēku. [...]

Meksikāņu jezuīts Hosē Miranda savā grāmatā «Markss un Bībele» saka, ka Desmit baušļi ir marksistiski, pat pirmais baušlis — mīlēt Dievu. Mīlēt Jahvi viņam vispirmām kārtām nozīmē mīlēt taisnīgumu. [...] Ja baznīca kādreiz ir apgalvojusi ko citu, tad tas ir kroplīgums.

Es ticu, ka arī komunisti pieder pie Baznīcas. Es ticu, ka patiesā Baznīca ietver sevī daudzus, kuri neapzinās sevi kā kristiešus, pat tos, kuri uzskata sevi par ateistiem. Dau-

dzi no viņiem pieder pie Baznīcas vairāk nekā dažs labs, kurš sēd Romas Kūrījā.

Kopš Konstantīna laikiem Baznīca vienmēr ir likusies gultā ar valsti. Ja kristieši un marksisti palasītu viens otra darbus, starp kristiešiem un sociālismu vairs nebūtu konfliktu. [...] Man šķiet, ka strādnieku priesterus un revolucionārus — visprogresīvāko Baznīcas daļu — tieši iedvesmo Svētais Gars.

Bībeles Dievs man ir arī marksisma-ļeņinisma Dievs. [...] Apustulis Jānis saka: «Neviens nav redzējis Dievu.» Tas, ko saka ateists Markss, ir ļoti radniecīgs Jāņa teiktajam: «Neviens nav redzējis Dievu.»

Cits rakstnieks citē Kardenālu šādi:

Vispirmām kārtām es esmu revolucionārs un kā tāds cīnos par sociālistisku valsti, kura pašlaik pārdzīvo proletariāta diktatūras posmu, kurā, protams, nevar izrādīt vājumu pret tēvzemes ienaidniekiem, pat ne tādos brīžos, kad šā mērķa dēļ jānogalina cilvēki.¹

Ir pašsaprotami, ka cilvēks, kurš domā šādi, bez kādām bažām cildina Kūbas režīmu kā brīvības modeli.

Atbrīvošanas teoloģija nav izolēts fenomens.

Tas ir blakusprodukts, kas radies no vispārējās tendences sintezēt marksismu un kristietību; tas saskatāms arī dažādās kompromisa formās politikā, mākslā, ekonomikā utt.

Divi ebreji, Bernsteins un Švarcs, komponēja mūziklu «Mise» Džona Kenedija Izpildītājmākslas centra atklāšanai Vašingtonā 1971. gadā. Tajā, skatot *Kyrie Eleison*, *Gloria* un *Credo*, dziedātāju un dejojāju grupa izbrēc savas šaubas:

Dievs padarīja mūs par saimniekiem; / Dievs deva mums krustu. / Mēs to pārvērtām zobenā, / Lai izplatītu tā Kunga vārdu. / Mēs izmantojam Viņa svētos likumus, / Lai darītu, kas mums tik. // Dod mums mieru, lai mēs rimstamies postīt. / Dod mums kaut ko vai arī mēs sāksim ņemt. / Mums līdz kaklam Tava debešķīgā klusēšana, / Un jebkura mūsu ricība ir vardarbīga. //

«Kristīgie» multimiljonāri, kas bija klāt koncertā, uzgavilēja. Viņu sievas, tērpušās svārkos ar šķēlumiem un dekoltētos ņieburos, greznojušās kažokādām un dārgakmeņiem, pievienojās aplausiem. Šī mūzika tagad ir standarta repertuārā.

Es varu saprast tādus cilvēkus kā garīdznieks Kardenāls. Zināms patiesums ieskanas jūtās, kuras viņš pauž, runājot par solidaritāti ar komunistiem, kuri viņam šķiet kā cīnītāji par nabago labklājību — vienmēr tuvi kristieša sirdij.

Ijabs Bibelē ir nosaukts par taisnīgu vīru.

[.] Jo es izglābu nabagu, kas brēca, un bāreni, kam nebija palīga. [.] Nabagiem es biju par tēvu, un nezināma sūdzību es izvaicāju. Es salauzīju netaisnā žokļus un izrāvu laupījumu no viņa zobiem (Ijaba gr., 29:12, 16,17).

Šādus vārdus varētu izteikt arī revolucionārs.

Ijabs turpina:

Vai es neraudāju par grūtdienīti, vai mana dvēsele nenokuma par apbēdināto? (30:25) Ja esmu nicinājis sava kalpa vai savas kalpones tiesu, kad tiem kas bija pret mani, ko es tad varētu darīt, kad tas stiprais Dievs celtos? (31:13, 14)

Patiesi ticīgie vienmēr ir izturējušies šādi.

Kardenāla apgalvojums, ka «baznīca vienmēr ir likusies gultā ar valsti» nav patiess. Piemēram, secijas karu ASV, kurš noveda pie verdzības atcelšanas, ietekmēja «Krusttēva Toma būda», kuru bija sarakstījusi kristiete Herieta Bičere-Stova. Viņa vienkārši teica: «To uzrakstīja tas Kungs.»

Svētā vakarēdiena ceremonijas laikā viņai parādījusies vīzija — vecs vergs, kuru līdz nāvei piekauj baltais. Šī vīzija pārtapa epizodē par krusttēva Toma pāršanu. Grāmata kļuva par dinamītu, kas ielikts verdzības pamatos.

Čārlzs Sperdžens, šī gadsimta dižākais baptistu sludinātājs, arī bija dedzīgs cīnītājs pret verdzību. Viņš rakstīja: «Ja verdzība nav netaisna, tad nekas nav netaisns.» Vilberforss, kristietis un kapitālists, panāca, ka Britu impērijā verdzība tika atcelta jau ilgi pirms Amerikas pilsoņu kara. Linkolns, arī kristietis, pasludināja Atbrīvošanas deklarāciju, kas deva brīvību vergiem ASV.

Atbrīvošanas teoloģija, kura ignorē šos faktus, tiek plaši veicināta Trešajā pasaulē. Šīs teoloģijas teorētiķi var dēvēties par kristiešiem tikai tāpēc, ka šobrīd Baznīcā valda domāšanas haoss.

Saskaņā ar Romas katoļu Baznīcas Svētās Oficijas 1949. gada 28. jūlija dekrētu ekskomunicējamas ir šādas katoļu kategorijas:

- Tie, kuri pieder pie komunistu partijas;
- tie, kuri šo partiju kaut kādā veidā propagandē;
- tie, kuri balso par to un tās kandidātiem;
- tie, kuri raksta komunistiskajai presei, lasa un izplata to;
- tie, kuri paliek kādas komunistu organizācijas sastāvā;

tie, kuri atzīst ateistiskā komunisma materiālistisko
un antikristiānisko mācību;
tie, kuri to aizstāv un izplata.
Šis sods attiecas arī uz partijām, kurām ir kopējas
idejas ar komunismu.

Daudzi no revolucionārajiem teologiem tikai formāli pieder pie katoļu Baznīcas, tomēr viņiem ir liela ietekme ticīgo vidū. Arī pareizticīgo baznīcās pastāv tendence komunisma labā izmantot garīgo enerģiju, kuru atraisa un vada reliģija.

Atbrīvošanas teologi sludina paradīzi zemes virsū. Komunisms ir šī paradīze, kapitālisms ir tās ienaids-nieks. Baznīca vairs negaida Jēzus atnākšanu debesu mākoņos. Komunisma triumfs tiks pielīdzināts Viņa atnākšanai. Tas izskaidro to, kādēļ Rumānijā, Čehoslovākijā un dažās citās komunistiskajās valstīs Dievu nīstošā komunistu valdība maksā algu garīdzniecībai.

Jāpiemin arī, ka gan katoļu, gan pareizticīgo vidū ir bīskapi, kuri baidās nogrimt pasaulīgajos darbos un drīzāk tiecas pēc dziļākas gara dzīves. Ne jau visi ir pakļāvušies Baalam.

Kas attiecas uz protestantiem, tad 1966. gada 26. februārī, ASV Reliģisko apvienību Visamerikas saietā, Ričards Ārenss, šīs organizācijas ģenerālkonsuls, paziņoja:

Līdz šim laikam Nacionālajā Baznīcu koncilā vadošos posteņos mēs esam atraduši pāri par simt personām, kuras vai nu sastāv komunistu organizācijās, vai arī darbojas komunistisko ideju labā. Vadībā kopumā ir tūkstošiem cilvēku.

Un Vispasaules Baznīcu koncils gadiem ilgi ir subsidējis komunistiskās brigādes Āfrikā.

Katolis Gustavo Gutjeress grāmatā «Atbrīvošanas teoloģija» rakstīja: «Baznīcai jāieņem pareizā vieta revolūcijas procesā.» Luterāņu teoloģe Doroteja Zelle, kura dibinājusi apvienību «Kristieši par sociālismu», rakstīja: «Mēs esam nonākuši pie jaunas nodaļas kristietības vēsturē. Bez Kārļa Marksa to nebūs iespējams uzrakstīt.»

Tādi ir fakti, atklāti un neapstrīdami, kuri rāda, kas notiek ar Baznīcu.

Mēs nepievērsām uzmanību tā Kunga brīdinājumam par vilkiem avju drānās. Tiklīdz drānas mums liecina, ka to īpašnieks dara labu cilvēcei, mēs uzķeramies uz

āķa un aizmirstam, ka arī ļaunākais no cilvēkiem spēj runāt skaistus vārdus.

Vācu sociālisti 1907. gadā atklāja savu sapulci ar Lutera himnu «Dievs Kungs ir mūsu stipra pils», aizvietodami «Dievu» ar «sociālistisko līgu». Dažas revolucionāru grupas piekopa baptismu. Kāds aicināja ieviest jaunu svētā vakarēdiena ceremoniju, kurā priesteris vēstītu: «Šī ir tā maize, kuru bagātie parādā nabagajiem.» Revolucionāru grupas runāja par «svēto komunistisko baznīcu», «vienlīdzības baznīcu, ārpus kuras nav pestīšanas». Viņu Tēvreizē bija vārdi: «Ne kungu, ne kalpu, āmen. Jāatsakās no naudas un īpašuma.» (Sk. *James Billington, Fire in the Minds of Men, Basic Books, 1985.*)

Sātans maskējas par gaismas eņģeli. Kad komunisti nāca pie varas, tam sekoja nepieredzētas slepkavības, kuras aizēno pat Hitlera holokostu.

Garīdznieki, kuri nostājās komunisma pusē, arī kļuva par tā upuriem. Ja komunisms iekarotu Trešās pasaules valstis, atbrīvošanas teoloģijas sludinātāji sēdētu cietumā kopā ar tiem, kuri pretojušies šai ideoloģijai.

Pilnīgs komunisms: Dieva valstība zemes virsū?

Kardenāls saka: «Komunisms un Dieva valstība man nozīmē vienu un to pašu.»

Vārds «komunisms» pats par sevi ir neskaids. Ir pieņemts, ka tas apzīmē vienīgi ekonomisku sistēmu, kurā visi strādās pēc spējām un saņems pēc vajadzībām. Nebūs ne valsts, ne pasaules sadalījuma valstis, ne sociālu šķiru, jo ražošanas līdzekļi piederēs visai cilvēcei.

Iedomājieties, ka tas viss varētu tikt sasniegts, — kur šai ainā ir Dievs? Kādēļ lai kaut ko tādu salīdzinātu ar Dieva valstību? Šādu stāvokli varētu izvēlēties vai spaidu kārtā pieņemt sabiedrība, kura sastāv no neticīgajiem vai pat no cilvēkiem, kuri ienīst Dievu.

Svētajos rakstos teikts, ka tad, kad valstība piederēs tam Kungam, «lai to Kungu piemin un pie Viņa atgriežas visi zemes gali, tautu tautas lai Viņu pielūdz» (Psalmi, 22:28).

Dieva valstība nebūs sabiedrība bez valsts. Augstība pār visām valstīm tiks dota tā Visaugstākā svētiem ļaudīm (Daniēla gr., 7:27).

So valstību būs radījusi nevis politiska partija, bet gan Kristus, Cilvēka Dēls (Mateja evaņģ., 16:28).

Saprotams, ka tad nepastāvēs ļaunums, kurš moka sabiedrību tagad, piemēram, karš, bads, sērgas, dabas piesārņošana, netaisnība, ekspluatācija, rasisms utt. Dieva valstība būs taisnīguma, miera, mīlestības, prieka valstība, kur katram būs tiesības uz savu namu un dārzu (Jāņa evaņģ., 14:2).

Tēvam Kardenālam, kurš apgalvo, ka esot pravietis, būtu jāzina sava bībeliskā priekšgājēja Mihas vārdi: «Pastarā laikā [...] tie sēdēs ikviens apakš *sava* vīnkokka un apakš *sava* vīģeskoka» (4:1, 4). Pravietis Jesaja pastiprina šo domu: «Tie neuztaisīs, lai cits tur dzīvo, un nedēstīs, lai cits to ēd» (65:22). Tādējādi Svētie raksti atzīst tieksmi pēc privātīpašuma.

Kā pilnīgs komunisms izskatītos realitātē? Pilnība, kā to pieredzam mēs, cilvēki, ir gadiem ilgas prakses augstākais sasniegums — sporta, mūzikas, mašīnrakstīšanas vai jebkuras citas prasmes jomā. Vijolnieks pilnveido Bēthovena koncerta izpildījumu, spēlēdams savu vijoli. Beisbola spēlētājs gūst panākumus, izsmalcinādams savu tehniku intensīvā un neatlaidīgā darbā.

Pilnīgs komunisms, aprakstīts kā ekonomiska atbrīvošana, brīvība, miers un taisnīgums, būtu sasniedzams, vienīgi izmantojot tieši šādu politiku pret sabiedrību, kurai tas cer nest labklājību.

Taču patiesajā praksē komunisti gandrīz 70 gadus ir metuši cietumos, spīdzinājuši un terorizējuši simtiem miljonu cilvēku. Kā gan lai šāda prakse varētu novest pie taisnīgas, labvēlīgas un mīlošas sabiedrības?

Kristīgais komunisms ir utopiska neiespējamība, ekspluatācijas murgs. Revolūcijas teoloģija ir pilnīgs absurds, pretrunīgs jau savos terminos.

Jo kāda daļa ir taisnībai ar netaisnību? Kas ir gaismai kopējs ar tumsību? Kā Kristus savienojams ar Beliaru, vai ir kāda daļa ticīgajam ar neticīgo? (Pāvila 2. vēstule korintiešiem, 6:14, 15).

«Tu nevari kalpot Dievam un Mamonam reizē,» ir teicis Jēzus.

Jau šodien izvēlies, kam tu kalposi.

Autors labprāt saņemtu korespondenci uz šādu adresi:

Christian Mission to the Communist World

P.O. Box 938

Middlebury, IN 46540

PIEZĪMES

Sajās piezīmēs lietoti šādi saīsinājumi:

Marx, Karl und Engels, Friedrich, *Historisch-kritische Gesamtausgabe. Werke, Schriften, Briefe* (Frankfurt-am-Main: Marx-Engels Archiv, 1927) — apzīmēts ar MEGA;

Marx, Karl und Engels, Friedrich, *Werke* (Berlin: Dietz-Verlag, 1974) — apzīmēts ar MEW, sējuma numurs — ar romiešu cipariem, lappuses numurs — ar arābu cipariem.

I nodaļa

1. Karl Marx und Friedrich Engels. *Zur Kritik der Hegelschen Rechtsphilosophie*, Einführung I, i (1), MEGA, S. 607, 608.
2. Rev. Paul Oestreicher. *Sermons from Great St. Mary's* (London: Fontana, 1968), pp. 278—280.
3. Karl Marx. *Die Vereinigung der Gläubigen mit Christo*, *Werke* (MEW), Anhang, I, S. 600.
4. Karl Marx. *Betrachtung eines Jünglings bei der Wahl eines Berufes*. *Ibid.*, S. 594. Skat. arī: Payne, Robert. *Marx* (New York: Simon & Schuster, 1968), p. 34.
5. Karl Marx. *Archiv für die Geschichte des Sozialismus und der Arbeiterbewegung*, MEGA, I, i (2), S. 182, 183.
6. Karl Marx. «Des Verzweifelnden Gebet», *ibid.*, S. 30.
7. *Ibid.*, S. 30, 31.
8. *Cit.*: *Deutsche Tagespost*, BRD, 31. XII 1982.
9. Bakunin. *Werke*, Bd. III (Berlin, 1924), S. 306.
10. Karl Marx. «Spielmann», *op. cit.*, *Deutsche Tagespost*, S. 57, 58.
11. Karl Marx. *Oulanem*, 1. Akt, 1. Szene. *Ibid.*, S. 60.
12. *Ibid.*, 1. Akt, 2. Szene, S. 63.
13. *Ibid.*, 1. Akt, 3. Szene, S. 68.
14. Karl Marx. *Louis Bonaparte* (18. Brumaire), MEW, VIII, S. 119.
15. MEW, I, S. 344; I, S. 380; XXVII, S. 190; VI, S. 234.
16. *Cit.*: B. Brecht, *Werke*, Bd. I (Frankfurt, 1979), S. 651.
17. *Op. cit.*, Marx, *Oulanem*.
18. *Ibid.*
19. MEW, XXX, S. 359.
20. Paul Goma. *Piteshti*.

II nodaļa

1. Karl Marx, Brief an Vater, 10. XI 1837, MEW, XXX, S. 218.
2. *Ibid.*, Heinrich Marx, Brief an Karl Marx, 10. II 1838, S. 229.
3. *Ibid.*, Heinrich Marx, Brief an Karl Marx, 2. III 1837, S. 203.
4. *Ibid.*, Karl Marx. «Hegel», S. 41, 42.
5. *Cit.*: *Deutsche Tagespost*, BRD, 31. XII 1982.
6. *Op. cit.*, MEW, XXX, Karl Marx «Das bleiche Mädchen», S. 55—57.
7. Müllern-Schönhausen. *The Solution of the Riddle, Adolf Hitler*.
8. *Op. cit.*, MEW, III, Karl Marx. *Über die Differenz der De-*

- mokritischen und Epikureischen Naturphilosophie, Vorrede*, S. 10.
9. Jenny von Westphalen. *Mohr und General, Erinnerungen an Marx und Engels* (Berlin: Dietz-Verlag, 1964), S. 273, 274.
  10. *Op. cit.*, Payne, p. 317.
  11. *Ibid.*
  12. Karl Marx, *Die Rheinische Zeitung*, «Der Kommunismus und die Augsburger Allgemeine Zeitung», MEGA, I, i (1), S. 263.
  13. Moses Hess, Brief an Berthold Auerbach, 2. IX 1841, MEGA, I, i (2), S. 261.
  14. *Ibid.*, Georg Jung, Brief an Arnold Ruge, 18. X 1841, S. 261, 262.
  15. Karl Marx. *Zur Kritik der Hegelschen Rechtsphilosophie, Einleitung*, MEGA, I, i (1), S. 614.
  16. MEW, I, S. 372.
  17. *Ibid.*, S. 386.
  18. Hans Enzensberger. *Gespräche mit Marx und Engels* (Frankfurt-am-Main: Insel Verlag, 1973), S. 17.
  19. James Hastings. *Encyclopaedia of Religion and Ethics*, Vol. XI (New York: Charles Scribner's Sons, 1921), p. 756.
  20. Mikhail Bakunin. *God and the State* (New York: Dover Publications, 1970), p. 112.
  21. Roman Gul. *Dzeržinskij*. *Autora izdevums krievu val.* (Paris, 1936), 81. lpp.
  22. *Op. cit.*, Enzensberger, S. 407.
  23. Pierre-Joseph Proudhon. *Philosophie de la Misère* (Paris: Union Générale d'Éditions, 1964), pp. 199, 200.
  24. *Ibid.*, pp., 200, 201.
  25. Paul Garus. *History of the Devil* (East Brunswick, N. J.: Bell Publishing Co.), p. 435.
  26. Heinrich Heine. *Works*, Vol. 1, p. LXIV.
  27. Charles Boyer. *The Philosophy of Communism* (10: «The Political Atheism of Communism» by Iginio Giordani) (New York: Fordham University Press, 1952), p. 134.
  28. *Op. cit.*, Marx, «Spielmann», S. 57, 58.
  29. Jerry Rubin. *Do It* (New York: Simon & Schuster, 1970), p. 249.
  30. Karl Marx, «Menschenstolz», MEGA, I, i (2), S. 50.
  31. *Ibid.*, Karl Marx, Brief an Vater, 10. XI 1837, S. 219.
  32. *Ibid.*, Georg Jung, Brief an Arnold Ruge, 18. X 1841, S. 261, 262.
  33. Arnold Künzli. *Karl Marx, Eine Psychographie* (Zürich: Europa Verlag, 1966).
  34. David Rjazanov. *Karl Marx: Man, Thinker and Revolutionist* (New York: International Publishers, 1927).
  35. Rolv Heuer. *Genie und Reichtum* (Wien: Bertelsmann Sachbuchverlag, 1971), S. 167, 168.
  36. Karl Marx, Brief an Friedrich Engels, 27. II 1852, MEW, XXVIII, S. 30.
  37. *Ibid.*, Friedrich Engels, Brief an Karl Marx, 2. III 1852, S. 33.
  38. *Ibid.*, Karl Marx, Brief an Friedrich Engels, 8. III 1855, S. 438.
  39. Karl Marx, Brief an Friedrich Engels, 2. XII 1863, MEW, XXX, S. 376.

III nodaļa

1. Franz Mehring. *Karl Marx — Geschichte seines Lebens* (Berlin: Dietz-Verlag, 1964), S. 99, 100.
2. *Ibid.*, S. 97.
3. *Ibid.*, S. 100.
4. Bruno Bauer, Brief an Arnold Ruge, 6. XII 1841, MEGA, I, 1 (2), S. 263.
5. A. Melskij. *Evangelist pēnavisti* (Berlin: Za Pravdu, 1933, krievu val.), 48. lpp.
6. Friedrich Engels. *Dialektik der Natur, Einleitung*, MEW, XX, S. 312.
7. Friedrich Engels, etwa Anfang 1837, MEGA, I, ii, S. 465.
8. *Ibid.*, Friedrich Engels, Brief an Gebrüder Gräber, VII 1839, S. 531.
9. Friedrich Engels. *Schelling und die Offenbarung*, MEGA, S. 247—249.
10. Karl Marx and Friedrich Engels. *Selected Works* (London: Lawrence and Wishart), 1958), p. 52.
11. Ossip Flechtheim. *The Communist Party of Germany in the Weimar Republic* (Offenbach, 1948).
12. *Op. cit.*, Künzli, S. 187.
13. Bertram Wolfe. *Marxism — One Hundred Years in the Life of a Doctrine* (New York: The Dial Press, 1965), p. 32.
14. Karl Marx and Friedrich Engels. *The Russian Menace to Europe* (Glencoe: The Free Press, 1952), p. 63.
15. *Op. cit.*, Wolfe, *Marxism*.
16. Engels, MEW, VI, S. 176.
17. *Deutschland Magazine*, II 1985.
18. Cit.: Nathaniel Weyl, *Karl Marx: Racist* (New Rochelle, N. Y.: Arlington House).
19. Karl Marx, MEW, XXXV, S. 122.
20. Chushichi Tsuzuki. *The Life of Eleanor Marx* (Oxford: Clarendon Press, 1967), p. 85.
21. Frederick Tatford. *The Prince of Darkness* (Eastbourne: Bible and Advent Testimony Movement, 1967).

IV nodaļa

1. Sergius Martin Riis. *Karl Marx, Master of Fraud* (New York: Robert Speller, 1962), p. 11.
2. Edgar Marx, Brief an Karl Marx, 31. III 1854, MEW, II, S. 18.
3. Jenny Marx, Brief an Karl Marx (datiert nach 11. VIII 1844), MEW, Anhang, Bd. I, S. 652.
4. Franz Mehring. *Karl Marx — The Story of His Life* (New York: Covici, Friede, 1935), p. 18.
5. *Op. cit.*, Mehring, p. 32.
6. Karl Marx, Brief an Friedrich Engels, 20. V 1882, MEW, XXXV, S. 65.
7. V. I. Leņin. *Sobraņņije sočinenij* (Moskva: Izdateļstvo političeskoj literaturi, 1964, krievu val.), 48. sēj., 226., 227. lpp.
8. *Ibid.*, 45. sēj., 86. lpp.
9. *Ibid.*, 54. sēj., 86., 87. lpp.

10. «Budilnik», *Russia*, № 48, 1883. *Cit.: The New Review*, New York: 140/1980, p. 276.

V nodaļa

1. George Katkov. *The Trial of Bukharin* (London: B. T. Batsford, Ltd., 1969), 1, p. 29.
2. Roy Medvedev. *Let History Judge* (New York: Alfred Knopf, 1971), p. 183.
3. F. J. Raddatz. *Karl Marx* (Berlin, 1925), S. 32.
4. Boris Souvarine. *Stalin*.
5. MEW, XXVII, S. 292.
6. Milovan Djilas. *Strange Times*, «Kontinent», 33, p. 25.
7. *Ibid.*
8. Svetlana Alliluyeva. *Twenty Letters to a Friend* (London: Hutchinson, 1967), pp. 64ff.
9. Palocz Horvath. *Stalin* (Germany: Bertelmannsverlag).
10. Abdurakhman Avtorkhanov. *Criminals in Bolshevism* (Frankfurt-am-Main: Possev Verlag, krievu val.), Grani № 89—90, pp. 324, 325.
11. Abdurakhman Avtorkhanov. *The Provenience of Partocracy* (Frankfurt-am-Main: Possev Verlag, 1973, krievu val.), pp. 198—201.
12. *Express*, Paris, 6. X 1979.
13. *Tempo*, Italy, 1. XI 1979.
14. P. Underwood. *The Vampire's Bedside Companion* (Frewin).
15. H. Knaust. *The Testament of Evil*.
16. Manfred Zach. *Mao Tse-tung* (Esslingen: Bechtle Verlag, 1969), p. 13.
17. MEW, V, S. 457.
18. *Ibid.*, XXXI, S. 191; XXV, S. 179.
19. *Ibid.*, VI, S. 283; VI, S. 286; VI, S. 279.
20. Lenin. *Sobranije sočinepij*, 32. sēj., 281. lpp.
21. Aleksandr I. Solzhenitsyn. *The Gulag Archipelago* (New York: Harper & Row, 1973), Vol. I—II, p. 173.
22. *Russkaja misl*, Paris, 13. III 1975, krievu val.
23. Rev. Dr. I. Nahyewsky. «Spomyny Polovoho Dykhovnyka», *America*, 7. X 1982, Vol. LXXI, № 176, pp. 4, 18.
24. V. Ilyich Lenin. *Military Correspondence* (Moscow, 1954), p. 148.
25. Trotsky. *Stalin*. *Cit.: Novij žurnal*, 158, p. 85.
26. Pierre Daix. *Picasso, the Man and His Work* (Paris: Somogy), p. 8.
27. *Ibid.*, pp. 188—190.
28. Alister Crowley. *The Book of Thoth* (Berkeley: Koshmarin Press, 1904), p. 97.
29. *Ibid.*, pp. 134, 135.
30. *Ibid.*, p. 137.
31. *Sovetskaja molodež*, Maskava, 14. II 1976, krievu val.
32. *Rhein-Neckar Zeitung*, Heidelberg, 5. II 1968. «Kultusminister antwortet Studentenpfarrer.»
33. *Paris Match*, 10. XII 1982.

VI nodaļa

1. «Komunisma Uzvara», Stučka, 23, IV 1974.
2. Anatolij Levitin-Krasnov. *Böse Jahre* (Lucerne: Rex-Verlag, 1977), S. 144, 145.
3. *Pravoslavnaja Rusj*, San Francisco, № 20, 1977, krievu val.
4. D. Bacu. *Piteshti* (Madrid: Colectia Dacoromania, 1963, rumāņu val.), pp. 71, 187.
5. *Cuvantul Romanesc*, Canada, II 1980.
6. Hermann Hartfeld. *Irina Chappaqua*, N. Y.: Christian Herald Books, 1981).
7. *Theories of Surplus Value*, p. 375.
8. A. Reghelson. *The Tragedy of the Russian Church*.
9. *Catacombes*, France, IX 1980.
10. Salu Ndebele. *Guerilla for Christ* (Old Tappan, N. J.: Fleming, H. Revell), pp. 9, 10.
11. *Impact*, Schweiz, II 1981.
12. «Chronicle of the Lithuanian Catholic Church», № 44, 1981.
13. Dudko. *O našem upovaņii* (Paris: YMCA Press, 1975, krievu val.), p. 51.
14. Igor Šafarevitch. *La Legislation sur la Religion en URSS* (Paris: Seuil, 1974), pp. 67—71.
15. Sheila Ostrander and Lynn Schröder. *Psychic Discoveries Behind the Iron Curtain* (Engelwood Cliffs, N. J.: Prentice Hall, 1970).
16. MEW, II, S. 9.
17. Bakunin. *Works*, Vol. III, p. 206.
18. *Cit.*: Arnold Künzli. *Karl Marx, a Psychography* (Vienna, 1966), p. 403.
19. MEW, XXVII, p. 107.
20. MEW, XXXII, p. 351.
21. Konrad Low. *Why Communism Fascinates* (Germany: Deutscher Institute Verlag, 1983).
22. *Christian News*, 4. III 1985.

VII nodaļa

1. Montgomery Hyde. *Stalin* (London: Rupert Hart-Davis), pp. 28, 29.
2. Karl Markus Michel. *Politische Katechismen: Volney, Kleist, Hess* (Frankfurt-am-Main: Insel Verlag, 1966); Moses Hess, *Red Catechism for the German People*, pp. 71—73.
3. Hess, Brief an Berthold Auerbach, 2. IX 1841, MEGA, I, i (2), S. 261.
4. Jung, Brief an Arnold Ruge, 18. X 1841, *ibid.*
5. Moses Hess. *Rome and Jerusalem* (New York: Philosophical Library, 1958), p. 10.
6. *Ibid.*, p. 15.
7. Moses Hess. *Ausgewählte Schriften* (Köln: Melzer-Verlag, 1962), S. 229.
8. *Ibid.*, S. 18.
9. *Ibid.*, S. 27.
10. *Ibid.*, S. 236, 237.
11. *Ibid.*, S. 308.

12. *Ibid.*, S. 243.
13. *Ibid.*, S. 324.
14. *Kommunistisches Bekenntnis in Fragen und Antworten*, *ibid.*, S. 190.
15. *Die Eine und Ganze Freiheit*, *ibid.*, S. 149.
16. *Philosophie der Tat*, *ibid.*, S. 138.
17. Edmund Silberner. *Moses Hess* (Leiden: Brill, 1966), S. 31.
18. *Ibid.*, S. 32.
19. *Ibid.*, S. 121.
20. *Ibid.*, S. 421.
21. *Op. cit.*, Dudko, p. 53.
22. *Op. cit.*, Silberner, S. 421.
23. *Ibid.*
24. *Ibid.*, S. 418.
25. Moses Hess. *Philosophische sozialistische Schriften, 13, Über das Geldwesen* (Berlin: Akademie-Verlag, 1961), S. 345.
26. Hess, *Rome and Jerusalem*, *ibid.*, S. 44.
27. *Ibid.*, S. 10
28. Moses Hess. *Briefwechsel*, Brief an Lassalle, 9. XII 1863 (The Hague: Mouton & Co., 1959), S. 459.
29. Karl Marx. *Das Kapital*, MEW, XXIII, S. 779.
30. G. W. F. Hegel. *Werke. Fragment über Volksreligion und Christentum* (Frankfurt-am-Main: Suhrkamp Verlag, 1971), I, S. 35, 36.
31. U. Steklov. *M. A. Bakunin, His Life and Activity* (Moscow: Literature Publishing House, 1937), Vol. 3, p. 435.
32. *Cit.: The Catechism of the Revolutionist* by Dostoyevski in his *Complete Works*, Vol. 12, p. 194.
33. *Ibid.*, *The Demons*, Vol. 10, p. 312.
34. *Ibid.*, p. 322.
35. *Ibid.*, p. 324.
36. Volodin. *Tchernishevsky, or Netchaiev* (Moscow: Koriakin and Pleeman, 1976), p. 247.
37. V. Burtsev. *During 100 Years: Compendium of the History of Political and Social Movements in Russia* (London, 1897), p. 94.
38. *Op. cit.*, Volodin, p. 223.
39. E. S. Vilenskaia. *Revolutionist Underground in Russia* (Moscow, 1965), p. 398.
40. Volodin, *loc. cit.*
41. Tchernishevsky. *Complete Works* (Moscow, 1939), Vol. 1, p. 8.
42. *Russkaja Misj*, 17. XI 1983.
43. *Op. cit.*, Volodin, p. 155.
44. P. F. De Villemarest. *Les Pourvoyeurs du Goulag* (Geneva: Famot, 1976), Vol. III, pp. 233ff.

VIII nodaja

1. Dr. Lawrence Pazder. *Michelle Remembers* (New York: Condon & Littes, 1982).
2. *Weekly World News*, 2. II 1983.
3. *Junij kommunist*, Maskava, XII 1984.
4. David Rjazanov. *Karl Marx als Denker, Mensch und Revolu-*

- tionär (Wien: Verlag für Literatur und Politik, 1928), S. 149—150.
5. *Op. cit.*, Künzli, S. 352.
  6. Moshe Glickson. *The Jewish Complex of Karl Marx* (New York: Herzl Press, Pamphlet № 20, 1961), p. 40.
  7. *Op. cit.*, Künzli, S. 361.
  8. *Ibid.*, S. 323, 373.
  9. Karl Marx, Brief an Lassalle, 16. I 1861, MEW, XXX, S. 578.
  10. *Op. cit.*, Payne, p. 306.
  11. William Tynedale, *Works* (Parker So., 1849), *cit.*: *Oxford English Dictionary* (Oxford: Clarendon Press, 1933), Vol. VIII, p. 735.
  12. *Svenska Dagbladet*, Stockholm, 17. I 1948.

IX nodaļa

1. *Op. cit.*, Solzhenitsyn, Vol. III—IV, p. 10.
2. *Nauka i religija*, XII 1976, № 12, 73.—76. lpp.

X nodaļa

1. *Idea*, 3. VI 1983.
2. *Osservatore Romano*, 17. IX 1978.
3. *Cit.*: Gerhard Zacharias. *The Cult of Satan and the Black Mass*.

Pielikums

1. INF of *Aide à l'Eglise en Détress*, IV—V 1980.

SATURS

Ievads	3
I	
MAINĪTĀ UZTICĪBA	5
Marksa kristīgie sacerējumi	5
Marksa pirmie raksti pret Dievu	7
Sātaniskā baznīca un «Oulamens»	8
II	
PRET VISIEM DIEVIEM	13
Sātans Marksa ģimenē	13
Markss grib padzīt Dievu no Ķebsim	16
Marksa velnišķā dzeja	20
Marksa izpostītā dzīve	22
III	
IZNICINĀTĀ TICĪBA	25
Engelsa atgriešanās pie pretējā	25
Markss nīst veselās nācības	29
Sātans ir ģimenē	31
IV	
PAR VELU	32
Mājkāpotājas atklājums	32
Ģimenes vēstules	33
Biogrāfa liecības	33
Noslēpums Ļeņina dzīvē	34
V	
NEZELĪGĀ KRĀPSANA	36
Buharins, Staļins, Mao, Čaušesku, Andropovs	36
Varmācības kults	41
Sātaniskā nežēlība	42
Sātaniskais grēks	45
Tēvzemes zaimu versijas	48
Komunistisko vadoņu dievišķošana	50
VI	
GĀRIGĀIS KĀRS	52
Mazie un lielie velni	52
Reliģiskās neķītrības	54
Okultās darbības	57
Marksisms kā Baznīca	58

VII		
MARKSS, DARVINS UN REVOLUCIJA		61
Markss un Darvins		61
Mozus Hesa viltus cionisms		64
Organizācija «Elle»		70
<i>Orginform</i>		73
VIII		
GAISMAS ENĢEĻI		75
Sātaniskā mise		75
Vai viss ir atjauts?		78
Mitiskais Markss		79
Robins Labaiszēns		81
Leņina mauzolejs		81
IX		
KAM MES KALPOSIM?		83
Aicinājums rīkoties		83
Lasītāji atsaucas		84
X		
MARKSS VAI KRISTUS		87
Kāds vārds marksistiem...		87
Lielais bezdibenis		89
«Visu zemju proletārieši, piedodiet man!»		90
Pielikums		
VAI KOMUNISMS VAR BŪT KRISTIGS?		93
Marksistu «kristīgā» teoloģija		93
Pilnīgs komunisms: Dieva valstība zemes virsū?		97
Piezīmes		100

Ričards Vurbrands
MARKSS UN SĀTANS

Nodota salikšanai 15.02.93. Parakstīta iespiešanai
31.03.93. Formāts 84×108/32. Literatūras garnitūra.
Augstspiedums. 5,67 uzsk. iespiedl. Pasūt. Nr. 88-5.
Izdevējs «Latvijas baptistu draudžu savienības Jau-
natnes apvienība». Reģ. apl. Nr. 2-0206. Salikta un
iespiesta tip. «Rota».
Blaumaņa 38/40, Rīgā, LV 1011.